

Âşık Seyranî

Şiir Yarışması

Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür Yayınları
E D E B İ Y A T D İ Z İ S İ

Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür Yayınları No: 146
Âşık Seyranî Şiir Yarışması

Bu kitap KAYSERİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ'nin bir kültür hizmetidir.
Eserin tüm hakları saklıdır. Yazılar ve görsel malzemeler izin alınmadan kullanılamaz.

Birinci Baskı: Mayıs 2019
ISBN: 978-605-9117-32-6

Yayın Koordinatörü : Salih Özgöncü
Yayın Yürütme Kurulu : Erkan Küp
: Mustafa Erdoğan
: Maide Güzeloğlu

Tasarım: www.bilgegrafik.com
Kapak: Ali Saraçoğlu

Baskı ve Cilt: Orka Matbaacılık, İncecik Mah. Çırağan Sk.
No: 4 Melikgazi / KAYSERİ / info@orkamatbaa.com
T.: +90 352 322 17 00

Adres: Kayseri Büyükşehir Belediyesi
Kültür ve Sosyal İşler Daire Başkanlığı
T.: +90 352 220 70 90

Âşık Seyranî

Şiir Yarışması

Kayseri Büyükşehir Belediyesi Kültür Yayınları

E D E B İ Y A T D İ Z İ S İ

YAYIN SAHİBİ

Kayseri Büyükşehir Belediyesi

YAYIN YÜRÜTME KURULU

Erkan KÜP

Mustafa ERDOĞDU

Maide GÜZELOĞLU

YAYIN KOORDİNATÖRÜ

Salih ÖZGÖNCÜ

SEÇİCİ KURUL

Yavuz Bülent BAKİLER

Recep GARİP

Hayati İNANÇ

Celal FEDAİ

Turan KARATAŞ

Ziya AVŞAR

Nurullah GENÇ

Arif AY

Takdim

Sevgili kitapseverler!

Hayal etmenin ve özgürlüğün kaynağı, başarının sırrı, geçmiş deneyimlerin bilgisi ve hakikat arayışı okumaktan geçmektedir. Okumak ve kitap gönülünden gönüle yoldur. Okumakla aralanır perdeler, açılır ufuklar, aydınlanır karanlıklar, çözülür sırlar, anlaşılır insanlar. Okumak, bizi cehaletin karanlığından bilgeliğin felahına çıkarır. Yepyeni ufukları bize açan kitaplarla kültürel mirasımızı ve başka dünyaları okuruz. Her bir kitap yolculuğu ile zamanımızı ve dilimizi en doğru şekilde kullanıp hayattan ve zamandan kazanmış oluruz. Kitap, tarihi bağlamda bir hafıza, kültürel anlamda bir geleneğin tevarüsü, sanatsal bakımdan insanlığa bırakılan mirasın geleceğe taşınması, medeniyet açısından ise zamanı ve mekânı belirleme unsurudur. Kitabı ve eseri olanlar insanlık tarihini yazarlar. İlk çağlarda dahi taşlara, mağaralara yazan insanın amacı kendini ifade etmek ve iz bırakmaktır. Gerek tahtalara, ağaçlara, derilere yazılı olsun gerekse iki kapak arasında sahifelere yazılsın kitap, kültürel bir mirastır, toplumun hafızasıdır. İlk emre muhatap olan insan, okur Yaratan Rabbi'nin adı ile kâinatı, kendini, Rabbini ve kitabı. Bu yönüyle kitap vahiydir, hakikattir, dünya ve ahiret mutluluğunun rehberidir. "Eğitimi önemsiyoruz çünkü cehaletin düşmanınız." sloganıyla hareket ettiğimiz güzel şehrimizde ulaşım, yol, su gibi ihtiyaçları şehircilik anlayışıyla görüp giderdiğimiz gibi, sosyal ve kültürel ihtiyaçları da dikkate almaktayız. Kitapları ve kitap yuvaları olan kütüphanelerimizi hemşehrilerimize sunma gayreti göstermekteyiz. Kayseri Büyükşehir Belediyesi olarak, siz kitapseverleri kitaplarla buluşturmak için elimizden geleni yapıyoruz. Gerek basılı, gerek e-kitaplar ile hayal etmeniz ve hayallerinizi gerçekleştirmeniz için kütüphanelerimize bekliyoruz.

Tarihsel ve coğrafi anlamda medeniyetlerin beşiği olan Kayseri'de tarihimizi, geleneğimizi, kültürümüzü ve sanatımızı yansıtan eserleri yayımlayarak halkımıza ulaştırma kaygısı taşıyoruz. Biliyoruz ki yayımladığımız eserler geleceğe bıraktı-

ğımız mirasımız, hoş bir sedamızdır. Açtığımız her bir kütüphane ve kültür merkezi, yayımladığımız her dergi ve kitap, memleketimize olan saygı ve sevgimizin somut bir göstergesidir. Akif'in dediği gibi: "Okuyorsa ahali, yapılamayacak ne var"... Hayal eden, merak eden, araştıran ve okuyan neslimiz gelecek adına ümit vaat etmektedir. Kütüphanelerimizin raflarında okurlarıyla buluşmayı bekleyen her bir kitap bu anlayışla hareket eden hemşehrilerimizi beklemektedir. Unutmayalım ki bir insanın hayatta kendisine yapabileceği en büyük iyilik; iyi bir okur olmaktır. Bir kütüphanenin rafında, bir kitabın sayfalarında, bir yazının satırlarında gönüllerimizin buluşması dileğiyle...

DR. MEMDUH BÜYÜKKILIÇ
KAYSERİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYE BAŞKANI

İçindekiler

DERECEYE GİREN ŞİİRLER

Asra Yemin Olsun	19
<i>Canan Köksal</i>	
Bir Ruh Hali	22
<i>Ahmet Turgut Atlık</i>	
Sen Ne Zaman Saçlarını Tarasan	24
<i>Berdar Doğan</i>	
Şehrazat	26
<i>Mehmet Dalkanat</i>	
Hû	29
<i>Yaşar Bayar</i>	
Hükm-i Aşk	33
<i>Kenan Yavuzarslan</i>	

YAYIMLANMAYA DEĞER BULUNAN ŞİİRLER

Gazel	37
<i>Cemal Yıdırım</i>	
Af Kapısında Terennüm	39
<i>Saltuk Buğra Bıçak</i>	

Seyrani	43
<i>Burhan Kale</i>	
Serzeniş	45
<i>İbrahim Halil Mantıoğlu</i>	
Üç Rüya ve Bir Dua	46
<i>Sümeyye Sakarya</i>	
Sevgili	48
<i>Huriye Erdugan</i>	
Daüssıla	51
<i>Yunus Yalçın</i>	
Israr Etmedim	52
<i>Bleda Yaman</i>	
Hümeyrâ	53
<i>Yunus Büyükarıslan</i>	
Anne	57
<i>Ömer Faruk İpek</i>	
Bir Uzun Suskunluk ve Kadın	58
<i>Saadet Ün</i>	
Arz-ı Hâl	60
<i>Enes Artar</i>	
Anlayamadım	62
<i>Hamdi Ceyhan</i>	

Anadolu'm	63
<i>Faik Kumru</i>	
Beyaz Sözlük	66
<i>Fatma Atila</i>	
Gözleri Artvin	70
<i>Ertuğrul Yılmaz</i>	
Süleymaniye'de Itrî ile Beraber	72
<i>Hanifi Yılmaz</i>	
Sevgili	74
<i>Güven Altın</i>	
Pazarlar	77
<i>Halil Gürkan</i>	
Ney'di Erenler	79
<i>Rana (İslam) Değirmenci</i>	
Şahlanış Destanı	81
<i>Fatih Kocatepe</i>	
Ustam	83
<i>Ramazan Özdemir</i>	
Kar Kınası	85
<i>Güven Fatsa</i>	
Aşka Şiir (Naat)	87
<i>Mustafa Sade</i>	

Yare Doğru Vakti Ömrün Gün Ağarması	89
<i>Mehmet Yaşar Genç</i>	
Gidiyorum	91
<i>Büşra Daşdibek</i>	
Susarım	93
<i>Salih Özel</i>	
	94
<i>Gökhan Yıldırım</i>	
Serzeniş Risalesi	95
<i>Halit Yıldırım</i>	
Erenler (Naat)	99
<i>Veli Kurum</i>	
Gül ile Bülbül	101
<i>İbrahim Eşmeli</i>	
Efsunlu Sarmaşık	103
<i>Sevim Yakıcı</i>	
Eylül Büyüsü	105
<i>Muhammed Yakut</i>	
Tövbeler Kan İçinde	107
<i>Aydın Zeyfeoğlu</i>	
Aramak	109
<i>Talat Ülker</i>	

Otuz Yıl Çölü	111
<i>Hüseyin Arslan</i>	
Sen Oralı Değilsin	115
<i>Ümit Özaltın</i>	
Va'dine Hasret Kaldı	116
<i>Suat Ak</i>	
Göz Altı	117
<i>Doğan Yıldız</i>	
Okçular Tepesi'nde Dokuzlama	119
<i>Yusuf Akgül</i>	
Mimozanın Elvedası	122
<i>Alimcan Geldim</i>	
Akşam Vakti Karanlıkta	124
<i>Abdülkerim Tunç</i>	
Yelkovan Kuşu	125
<i>Cemre Polat</i>	
Sessizliğimin Annesi	126
<i>Mehmet Külte</i>	
Aşka Esen Yel	127
<i>Kübra Elkıran</i>	
Elif Gülüşlerin	128
<i>Fatih Karataş</i>	

Zaman ya da Aynalar	129
<i>Abdullah Satoğlu</i>	
Görmekten Yorulan Göze Damlatılan Lav	130
<i>Mehmet Okumuş</i>	
Yakarış	132
<i>Yaşar Özkan</i>	
Kabulleniş	133
<i>Mine Yavuzyaşar</i>	
Bir Gönül Hecesi	135
<i>Ümit Akın</i>	
Yara Yürekte Büyür	137
<i>Mustafa Işık</i>	
Sûret	140
<i>Murat Sevik</i>	
Aşktan Öte	142
<i>Feyzullah Seçkin</i>	
Mütercim	143
<i>Emirhan Kılıç</i>	
Zeytin Dalı	145
<i>Ali Rıza Atasoy</i>	
Bin Dilde Yüzbin Hece	146
<i>Cüneyt Uysal</i>	

Neylesin Gönül	148
<i>Fatih Ardo</i>	
Aziz'e Veda	149
<i>Elvan Sunar</i>	
Asalet	150
<i>Osman Nuri Yılmaz</i>	
Güvercinlerin Telaşı	152
<i>Sercan Bayram</i>	
Âlemin Ölümü	154
<i>Abdullah Metin</i>	
Anne	156
<i>Yusuf Kuyupınar</i>	
Gönül Penceremde Şairler Geçidi	158
<i>Hasan Ukdem</i>	
Bir Ben Tüterim Şakağında Gecenin	162
<i>Ali Kemal Mutlu</i>	
Her Yüz Parça Parça Sararır	164
<i>Muhammet Raşit Gülbay</i>	
Ceylanın Yüğü	165
<i>Süleyman Aksoy</i>	
Sensiz	167
<i>Şadan Özten</i>	

Güz Nağmeleri	168
<i>Ahmet Doğru</i>	
Sessiz Taklit	171
<i>Bayram Zıvalı</i>	
Yarınım	173
<i>Hamza Şimşek</i>	
İtri Kokulu Matlalar	175
<i>Emine Sargın Kaya</i>	
Gözlerinde Uyurum!	178
<i>Servet Yüksel</i>	
Aşkın Rengi	179
<i>Sevim Çetin</i>	
Orta Oyunu	181
<i>Harun Görücüler</i>	
Belleğin Azmi	184
<i>Naci Bahtiyar</i>	
Eyleme!	185
<i>Zeliha Öztürk</i>	
Usanır Gibi	186
<i>Yasin Zan</i>	
Yüzleşme	187
<i>Yasemin Kapusuz</i>	

Sevda Konağı	188
<i>Mustafa Yıldız</i>	
İnsan ki İnsan	189
<i>Murat Can Ölekli</i>	
Yoksun	192
<i>İsa Yasakçı</i>	
Sen Yürürken	195
<i>Seda Elden</i>	
Yaşamak Ağrısı	196
<i>Kubilay Ahmet Balcı</i>	
Güleyya'nın Düşleri	199
<i>Gülçin Akbulut</i>	

Dereceye Giren Şiirler

ASRA YEMİN OLSUN*

CANAN KÖKSAL

-*Vel asr*

-*Innel insane le fi husr*

Zamana yemin olsun
Ateşe kanat çırpın pervaneye de
Yanmak aydınlanmaktır
U'yansın gece gözlerinde
Zemheri ayazından nisan yağmurlarına koşan
Atlara da söyle...
Turnalar Kaf Dağı'na göçende geleceğim
Yemin olsun

Gökkuşağından topladığım uçarı sesimle
Bir gelinciğe anlatıyorum öykülerimi
Dağ ile göğün buluştuğu o yerde
Türküler söylüyorum, acemi...
Başaklar topluyorum bereketli yarınların avuçlarına
Öfkesi bilenmiş alaca atlarla geleceğim şafağına
Yemin olsun

Ne zaman, çocukların oyununu gölgelemez
Silahların soğuk demiri
Ne zaman kurşunlar yoksulun kalbindeki ışığı hedef almaz
Ne zaman Afrika sol yanımı acıtmaz
Ne zaman Filistin sürmeli gözleriyle
Gülümseyerek uyanır sabaha
Gözlerimden dökülen yaşlarla geleceğim
Yemin olsun

* Birincilik Ödülü

Şimdi saçlarımı yoruyor bu rüzgâr
Kalbimin yamaçlarından esip geliyor yüzüme doğru
Bekleme...
Hasretin pervazında melul ve yaralı
Şairler gülümseyerek ölmeli
Ve can vermeli hüznün ellerimde
Bekleme...
Yüküm zor yüküm ağır
Ellerim öksüz gözüm sağır
Mesafeler yorgun ayaklarım ağır
'Haydi var git kavmine' deyince emir
Meryem sevinciyle geleceğim kapına
Yemin olsun

Asırlar giyinse zaman
Yaşlansa yorulsa zaman
Ben duydum zemheri beşiğinde
Baharlara ninniler söylüyordu annem
Çocukların kundağı bozkır
Teni buğday, gözleri gurbetti o zaman

Aynalar...
Aynalar...
Aynalı odalarda sen
Zaman aheste dökülürken kum saatinin belinden
Solmayacak baharlar için zemheride açtım ben
Can kırıklarını topladım sızılı ürkek kızların
Kekik sürdüm bileğine, gülümsedim
Başkaldırdım bütün putlara yalana meydan okudum
Yaktım çırasını hakikatin kendimi buldum
Yıkılmaz burçlarımla geleceğim
Yemin olsun

Aşk, ateş damlası gibi düşmeden
Yüreğimin şahdamarına
Hiçtim ben ...
Kimseler bilmez
Seni ruhuma bedelsiz biçtim ben
Silkeleyip tozunu aklımın
Düştüğüm yerden başladım yürümeye
Acının eşliğini öptüm hamd ederek
Sevdim kanayan yanlarımı
Yaraya 'sus!' bastım
Gönül gurbetinden de geçtim
Huzura ermiş yalnızlıklarla geleceğim
Yemin olsun

Konuşmak için susuyorum...
Susuyorum...
Sus...
Isınmak için üşüyorum...
Üşüyorum...
Üşü...
Güneş boynunu arza uzattığı zaman geleceğim
Yemin olsun

Biraz daha öleyim şu ateş selinin içinde
Şarkın yaşlı bülbülü yine o dikene konsun
Hoyratça koparılmış gülün intizarını
İçimin sazlığındaki neyzen duysun
Kamışını batırıp gözyaşımın mürekkebine
Kalbimi baştan başa ikiye bölsün
Ay düşün gözlerinin karasına
Son sözümü de susup söyleyeceğim
Yemin olsun.

İllellézine amenu ve amilus salihati ve tevasav bil hakkı ve tevasav bis sabr

BİR RUH HALİ*

AHMET TURGUT ATLIK

Gün döndü, düştü cemre, gelen taze bahardır,
Bu soğğun ardında sımsıcak günler vardır.
İnancını diri tut... Ümitlerini canlı,
Gecenin saltanatı aydınlığa kadardır.

İşte böyle demiştim yıllar önce bir gece,
Ne mevsim bahar oldu, ne gelebildi sabah...
O gün bu gün değişen yıllar oldu sadece,
Aynı korku içimde, dilimde aynı eyvah.

Hayaldir...Kim gördüyse beni bir an neşeli,
Bir günahın ar'ıyla yanıp durmakta içim.
Ümitler gözlerimden yere düştü düşeli,
Yok hükmünde bir varlık, var sayılan bir hiçim.

Talan oldu bağ bahçem, geldi sonbahar faslı,
Boyun büktü çiçekler, kuşların ötesi yok.
Tükendi hayallerim, yoruldum işin aslı!
Çıkmaz sokaklardayım, bir adım ötesi yok.

Bilmem bende nedense böyle başlar her şiir,
Dile gelir karanlık, bütün ışıklar susar.
Hangi yola koyulsam, gece ile kesişir,
Kurşun sıkar kalemim, hecelerim kan kusar.

Silindi aynalardan yavaş yavaş suretim,
Yalnız derin çizgiler belirgin nakış nakış.
Boşa çıktı emekler, boşa çıktı gayretim,
Gözlerimde sebepsiz, nasıl? Diye bir bakış.

* İkincilik Ödülü

Heyhat...Günün battığı yerdeyim yine heyhat...
Vurdu sinsi karanlık tüm arzularıma gem.
Bu puslu yer neresi, nerdeyim yine heyhat?
Sesler neden sükutta, neden kayboldu gölgem.

Leş kokan ağzınızda meze olmak ne acı,
Derdiniz bir benle mi, bir bana mı kastınız?
Anlamadan halimden, kuruldu darağacı,
Suçum neydi bilmeden...Dinlemeden astınız.

Korkular...Kapınızı çaldım işte sevinin!
Sevinin...Geldim işte, şenlendi mi masanız?
Ümitler kaçın gidin, kuytu bir yere sinin,
Feryat etsem ne çıkar...Ne çıkar duymasanız.

Doğsun ufuktan güneş, gün dönsün sabah ile,
Çivilensin geceler, sürmesin peşimden iz.
Köpürüp dalga dalga vursun artık sahile,
Özlediğim rüzgarı, med-cezir vakti deniz...

SEN NE ZAMAN SAÇLARINI TARASAN*

BERDAR DOĞAN

Sen ne zaman saçlarını tarasan
Şehre bir hal olurdu
Herkes birbirine nakarat
Yalnız sesler farklı
Sonra bahar başlardı
Sen ne zaman saçlarını tarasan

Köpekler açlığını unuttur sahil boyu
Balıkçılar balıktan geçmiş
Yani köpekler dokunsan doyar
Balıkçılar boşluğa daldı
Dedim ya şehre bir hal olurdu
Sen ne zaman saçlarını tarasan

Ah ne güzel kokardı o akşamlar
Çiçekler iğdeler lavantalar
Uçurum kenarı gözler yarin gözleri
Bakmazsa düşeceğini bilirdi aşıklar
Yağmur olur yağardı şehre hüzün
Sen ne zaman saçlarını tarasan

Arkasına tarih düşülen birer fotoğraftı
Göz göze gelinen bütün anlar
Yalnız kalbiyle değil aklıyla değil
Bütün gövdesiyle severdi seven
ve sevilenler senin kadar güzel
Sen ne zaman saçlarını tarasan

* Üçüncülük Ödülü

İhtişamlıydı gelinciğın ömrü unutmam
Kırmızı yaşar daha kırmızı ölüdü
Günler uzadıkça sevinçler artar
Azalırdı sevecen yalnızlıklar
Eve dönmek olurdu bütün yollar
Sen ne zaman saçlarını tarasan

Yosun kokusu alırdım nerde olsam
İnce bir sızı gibi dağılırdı sokaklar
Sokağın gözlerinde bir telaş
Bütün evlerde özlediğine kavuşmanın sevinci
Anlardım sessiz ağlardım
Sen ne zaman saçlarını tarasan

ŞEHRAZAT*

MEHMET DALKANAT

Kar yanığı türküler
Sürülür de gecenin namlusuna
Azra! Derdim adına iline can sunardım
İnerdin gözlerimden toprağın namusuna
Sen Asya gibi kokar / Ben kokuna yanardım
En çok adın düşerdi
İzbe bir yalnızlığın ortasına
Düşerdi de her yangını sen sanırdım
Bitesiye ağılardım
Sen Asya gibi susardın / Ben kanardım
Pervane olurdu gölgem dört bir yanında
Şehrazat
Bu nasıl bir hikâyedir!
S/akla beni saçlarında

Kalmışız ucu viran ateşlerin ortasında
Okunmaz ki dili
Tutulmaz ki eli
Dökülmüş göğsümüzden harfler/alfabesiz
Çözülmez ki sırrı aynaların karşısında
Sökülmüş yüreğimizden bilmelerimiz/kifayetsiz
Ne kadar yansak
Ne kadar aldansak o kadar kefaretsiz
Şehrazat
S/akla beni avuçlarında

* Mansiyon

Sakla da Sen anlat!
Biz ne umutlar ekmişiz toprağın bağına
Tarihin doğumundan beri biriktirilen bu akit
Vurur nefesimizi
Ferlerimizi dökeriz yalancı ağlayışların koynunda
Savurur nefesimizi
Yüreksiz kalırız kar tanesi sevmelerin kayboluşunda
Kavurur nefesimizi
Şehrazat
S/akla beni suçlarında

Kim çözecek suskunluğumuzun dilini
Kim geriye çekebilir bizi
Dibe çöküş sahnesinden
Telli saçların savrulurken dertli rüzgârın boşluğunda
Bir tarafta yağmalanan umutlar
Bir tarafta derin bir yangının yangını
Ney sesi gibi yükselirken yüreğin dehlizlerinden
Nem duyulur gözlerimden
Duyulur da kederim
Ben en çok kendimi terk ederim

Sana dönük adımlarımın kaldırımlarda izi yok
Bu kara zemherinin yazı yok
Sürüldüğüm yolların yüzü yok
Şehrazat
S/akla beni yollarında

Kim aklayacak ayrılıklarımızı
Kim barındıracak hüznümüzü sancılarında
Kim ağlayacak yalnız kalışlarımıza
Faili belli bir ölüm tadı dudaklarda
Sana söylenecek çok cümle kuruldu Kerbela'nın yangınlarında
Dövülüp ehlileştirilen ateşlerin yanışlarında
Tahammül edilecekler dururken aynanın sırrında

Ben en çok kendimi kaybettim ruhumun karanlığında
Gam çöreklenen bakışlar kınını çekmiş kılıç gibi
Yüreğimi deler
Deler de geçer
Yaralı serçeler yüreğime göçer
Şehrazat
S/akla beni baharında

Gülden bir diken koparır gibi
Duvar çekerken dilimle yüreğimin arasına
Duygularımı bir bir gömerim toprağına
Çoğul yalnızlıkları büyütürken bağrında
Çıkmaz sokaklara varırdı niyetlendiğim yollar
Aklımı savururken yüreğinin uçurumunda
Güneşin ayazında kalırım
Sabahın beyazında kararırım
Şehrazat
S/akla beni sabahında

Doğ beni düştüğüm yerden
Yağ beni yüreğinin avlusuna
Sor beni anıların kucağında yeniden
Senden önce yandım dersem aşkın yangınında
Kör kuyuda Yusuf'u hak etmişim kanmışsam
Yeridir göm beni yüreğinin avlusuna
Durma göç benden
Öl beni Şehrazat
Öp beni öldüğüm yerden
Ya da
Gör beni
Sar beni üşüdüğüm gündenden...
Adından başka
Adı verilmiş tüm harfler kefensiz kalır/ ölümün koynunda
S/akla beni zamanıma

HÛ*

YAŞAR BAYAR

*/göğsümün çukurunda boşulan
bu doksandokuz lâl ü ebkem yakarışım sanadır;
ey sebeplerin müsebbibi! ey misilsiz! ey benzersiz olan!../*

I

İçimden huruç eden bir ricat telâşı var
Lisan-i hafî ile buzdağını deliyor
Ölüm bir hafriyat mı: Kilitlenmiş kapılar
Hayy'ın içdenizinden ardım sıra meliyor
Hep'le hiç'e bürünmüş, ayna içinde esir
Her ân'ım med ve cezir; çetrefilli, münkesir
O 'belki', belki benim! çöllerde yorgun atım
Bir hurdalık gölgesi, bin yıl uzar sıratım
Arzularım rakkâse, her ân'ım bir cehennem
Gölgeme ters düşüyor bir yazgı gibi gövdem
Âh, bir sırlı imâyım, çöldeki çölüm üşür
Hâkim-i Mutlak Sensin, hücreme ılık düşür
Belâ'ya hüküm giymiş hevesten geldim sana
Çatalı yolağzından kafesten geldim sana

II

Güz: benim benzerimdir hep alaca-bulaca
Kulağımın dibinde, yokluk: şaklayan kırbaç
Hırkasız kamburumla yürüdüm defalarca
Maktulüm dilsiz çıktı, ecrim sanki çığırtmaç
Geceye çeviririm bir bakışta gündüzü
Kuşkumun yangınıyla aydınlanır gökyüzü
Tin'imde ayak izi, anlaşılmaz bir giz var
Ayna: mecaz-serencam, 'hâl' dilinden ne anlar
Bir yitik hayâl midir hayat denen paragraf

* Mansiyon

Eğildim rahlesinde mütehammil bir sarraf
Yönelmişim 'rahm'ine, zimmetimde onca yük
Kırık, kemter bir fay'ım; objesi şaşkın höyük
Zakkumdan eczalarla, bîçâre geldim sana
Bir çöksem hiç kalkamam mekkâre geldim sana

III

S/öz libasım kargaşa; sabun köpüğü küre
Hadd-ı müntehadayım, kıyl ü kâl'dir dört yanım
Bir sonsuzluk muhâli, örselenmiş mefkûre
Garibim, muzdaribim; kuşatılmış yankıyım
Tecellîzâr sır olmuş, simge sanki var gibi
Tevhit perde ardında, kesret taş duvar gibi
Ne yıldızlar ışıklı, ne esen yeller ılık
Durgun derin ruhuma demir atmış karanlık
Tutuşmuş can kandilim, kapımı çalmaz bahar
Kıymık gibi saplanıp, gayp sırrını fısıldar
Dilenciyim heybem boş; el senin, nusret senin
Şevk-i affındır sebep, yön senin, himmet senin
Tel örgüler aşarak uzaktan geldim sana
Yalancı fecirlerden, tuzaktan geldim sana

IV

İmkânsız kurcalanmaz... Kader; açılmaz kilit
Şifre kalbimdi kırdım, içimdeki bir yok'ta
Sorguçlu gök ekindir çöl mahlâslı kartvizit
Hınzır bir tûti olmuş, az'ın sancısı çok'ta
Kılıç kınımdan uzak, tirkeşte oklar yetim
Çağın vehmine isyan, zevk sıtması cinnetim
Dirensen yeniliyor, boyun eğsem hep galip
Sarılısam yumağına; renk-buğusu titrek ip
Emel; düzensiz sarkaç; bahaneler adası
Ahşap gözyaşlarımın, bitmez heyamolası

Bir gedâ-yı âcizim... Topal bir deve kuşu
Hidâyet eyle aşır, bu aşılmaz yokuşu
Oluşlar tufanından, doruktan geldim sana
Sabırla pişirilmiş koruktan geldim sana

V

Umut emziren takvim: çark ölüsü, zemberek
Cebimde kırık zaman, hep tantana, curcuna
Gül taşır mı ağzında hiç zehirli engerek
Şaşırdım, mat olunca şah bir cılız piyona
Bir veba salgınıdır; yoğun, nevrotik nazar
Bulutlara yükselip, göğü aşarak uzar
Zaaf; dur-durak bilmez; dört-yanım sahra kumu
Kayboldum bir tufanda, kâbus böler uykumu
Kuşlar gibi dallara tüner mi nâzenin tin
Dilimin dermanıdır, o sınırsız şefkâtin
Sen Kakhâr-ı Zü'l-Celâl, sen Gafûrsun, Azîzsin
Herşeyim sana âyân, bu kalp ağrım bir dinsin
Beton bariyerleri delerek geldim sana
Kör nefsimi kılıçla çelerek geldim sana

VI

Siyah karbon kâğıtlı dünya sihirli kuğu
Menzil rüyadan öte, heyecan dizginsiz at
İçim bir garip buzul, her damla suyum ağu
Çâresizlik bir kemend, çevremdekiler sırat
Yeşil otlar sararıp toprak rengini aldı
Kavruk dallar yapraksız, kuşlar yuvasız kaldı
Yarı yoldan ziyâde yarım kaldı erbain
Vesvese vehimlerle hem dîvâne hem gezgin
Akkor kar risalesi, bir seraptır ırmaklar
Ömrüm; bitkisel rüya; kırılmış oyuncaklar?
Secdelerim sanadır, ma'rûzâtım çok sana
Küllî irade sensin, amennâ ve saddockna
G/iz'lenmiş mecazlardan, yamaçtan geldim sana
Rahmet inmez çöllerden, kıraçtan geldim sana

VII

Âhir kelim böyledir: El gider, ben kalırım
Bu tazarru'-nâmede alınyazım okunur
Kendime imdat eder, kendime saklanırım
Kemirgen merakıma'hiçlik tadı' dokunur
Geçti gül zamanlarım gün yanığı bir güzle
Rüzgâr esti, sert esti; matem rengi bir yüzle
Umarsız bir tenhâyım, hani bende eski haz
Sıcak mı, soğuk mudur mevsimler de oyunbaz
Hep aynı bağlaç; yeis... Keven dalı bir kemer
Gam yüklü keder yüklü, yular vurulmuş semer
Ey Kadîr-i Zülcelâl! bu tayf'da ben neyim ki
Paslı gölge, hırpani; bir mücrim, bir çelişki
Zihnim kör, aklım tutuk; dermana geldim sana
İki büklüm, kefenle amân'a geldim sana

Mezatta bir çulsuzum gölgem bile yok belki

Daha gözüm görmeden arşa çıkmış muradım
İlk kez senin adınla anıldı diye adım

HÜKM-İ AŞK*

KENAN YAVUZARSLAN

Ne ömür nârına yandım ne Kerem gördü beni
Ne keder koynuna düştüm ne Felek sordu beni

Bir sabah ismimi isminle refik eylediler
Örse üflendiği yerden o nefes sardı beni

Kimi gün tellere düştüm kimi gün sayfalara
Kalemin hüznü bulut oldu da yağdırdı beni

Hasretin harmanı olmuş sana meftun yüreğim
Esti her dem bir uzun yel, savurup durdu beni

Tığ teber can, yapayalnız. Ne öküm var ne yüküm
Bir karar var sana mahkum, o hüküm sürdü beni

Şimdi saklansam eğer bir bebeğin gözyaşına
Kıskanır aşkını günden gece ağlardı beni

Asumandan dökebilsem içimin yangınını
Ahrazın kalbine düşsem çöle çağlardı beni

Aşkının âteşi varken kaba sığmaz yüreğim
Bir kulaç toprağa en son, yine sığdırdı beni

Ah! Benim, her sözü cevher, "El-Emin" Sevdiceğim
Tek, senin hasretinin düştüğü yer yordu beni

(.-- / ... / ... / ..-)
feilatün feilatün feilatün feilün

* Mansiyon

Yayımlanmaya Değer Bulunan Şiirler

GAZEL

CEMAL YIDIRIM

I

Cân fedâ bülbülleriz biz, menzilimiz yâr olur.
Göğsümüz hûn, gönlümüz hâr, yârimiz hûnhâr olur.

II

Korkarım çün çeşm-i câdûn aldatıp aklım alır
Kirpiğin ok, leblerün sem, çîn ü perçem mâr olur.

III

Biz boyandık nâr-ı âşkın, lâlezârın rengine
Ol ateşten korkmayız, düşsek o dem gülzâr olur.

IV

Âdetindendir o çarhın gülde hâr, bülbülde nâr
Yâr cefâkâr, el sefâkâr, ehl-i dil bîmâr olur.

V

Dem be dem zem eylemekten zevk alır ol mihrîbân
İşve nazdan, zevk ü hâzdan mest olan ağıyâr olur.

VI

Sorsalar rakiplerim Nazan'la aşkımdan benim
Âşikârdır, saklasak inkârımız ikrâr olur.

VII

Saklanır âr eyleyip gördükçe mâh Cemâlini
Ol sebepten lâlezârın leyli bir settâr olur.

I

Cân fedâ: Canını veren
Yâr: 1. Sevgili 2. Uçurum
Hûn: Kan.
Hâr: Ateş, kor
Hunhâr: Kan dökücü

II

Çeşm-i câdû: Cadı gibi büyüleyen gözler
Leb: Dudak
Sem: Zehir
Çîn ü perçem: Zülûf ve kıvrımlı saç
Mâr: Yılan

III

Nâr-ı âşk: Aşk ateşi, aşk kırmızısı
Lalezâr: Lale bahçesi
Dem: An
Gülzâr: Gül bahçesi

IV

Çarh: Kader, felek
Hâr: Diken
Nâr: Ateş, alev
Cefâkâr: Cefa çektiren
Sefâkâr: Sefa süren
Ehl-i dil: Gönül ehli, aşk ehli
Bîmâr: Çaresiz, hasta

V

Dem be dem: Anbean
Zem: Aşağılamak, hor görmek
Mihribân: Merhametsiz, acımasız
İşve: Cilve
Zevk ü hâz: Zevk ve haz
Mest: Sarhoş, kendinden geçmiş
Ağyâr: Yabancı, elalem, başkası

VI

Rakip: Rakip, hasım, düşman
Râkip: Eşek
Nazan: Nazlı sevgili, naz eden
(Eşimin adıdır.)
Aşikâr: Açık, aleni
İkrâr: Kabul etme, onaylama

VII

Âr eylemek: Utanmak
Mâh: Ay
Cemâl: Güzel yüz (Aynı zamanda adımı verecek şekilde tecrübeli kullanılmıştır.)
Mâhcemâl: Ay gibi güzel yüz
Leyl: Gece
Settâr: Örtü

AF KAPISINDA TERENNÜM

SALTUK BUĞRA BIÇAK

Geceler yalınayak, geceler inzivada
İnsanlığın salâsı okunuyor, elveda!
Gündüzün siyahından ufka karanlık çöktü
Hicabından günahın kardelen boyun büktü
Günebakan çiçeği dönüp bakar mı bize?
Feryad u figan etsek nefis gelir mi dize?
Ömür yitik sermaye kelebeğin misâli
Tarumar gülistanım, talan ettim visâli
Yâ İlâhi affeyle, gayrı dilim lâl düşer
Vuslat uzaksa eğer bağıma melâl düşer

Şu virane gönlümü ihya et, imar eyle
Sırf münkeri emreden nefsimi tımar eyle

Kapına gelen fakir devletli sultan olur
İsmi İsmail olan, aşkına kurban olur
Kovma beni kapından, ben de azad olayım
Beratimi ver benim, ver bermurad olayım
Adaletin gereği hesabı soruyorsun
Affımı dileyeni ateşten koruyorsun
Ebedi zelil kalır yolundan yüz çeviren
Enkazında can verir can köşkünü deviren
Rabbim sana yönelen daim hikmeti bulur
Gönül gözü kör ise saraylar zindan olur

Yaya kaldım Yâ Melik! Kerem et, süvar eyle
Zindandan kurtar beni, kullukla hünkâr eyle

Kırkikindi yağmuru gönlümde cemre cemre
O yağmur ki ram olur on dört asırlık emre
Emrolunduğun gibi dosdoğru olmak lazım
İstikâmet sırrını arayıp bulmak lazım
Ateşe atılmadan Halil olunmaz imiş

Balığı kaybetmeden Hızır bulunmaz imiş
Boynunu büken kullar el açıp yalvarınca
Hidayetle süslersin edebiyle varınca
Kerem eyle Yâ Rabbi ben de halas olayım
Huzuruna varınca neşve ile dolayım

Aşk nehrini sadrımına kan eyle, damar eyle
Dostluğuna erdiren kulluğa mazhar eyle

Surlarından aşarken sinsi rüzgârlar şehrin
Sular taşar pervasız... Sular derin mi derin...
Harabe diyârlara o dem çakallar döner
Kan kokan nefesinden bir bir ocaklar söner
Kapkaranlık gecede her cürmü görüyorsun
“La tahzen...” deyince Yâr, mazlumunu koruyorsun
Âlemlerin Rabbisin, yok senden başka İlâh
Sabır ve dua benim sarıldığım tek silah
Zerreden küreye dek ne varsa yaratansın
Buldurmayı dilerse bulanı aratansın

Gönül hanı yıkılmış, yeniden hisar eyle
Muhacir yüreklere bizleri ensar eyle

Yıldızlar, ay ve güneş emre itaat eder
Tefekkür eden görür, her vakit taat eder
Kudretine hudut yok, dağları dürüyorsun
İsyân eden nankörü çöllere sürüyorsun
Tövbeye de tövbe var dervişlerin dilinde
Haddi bilmekmiş kulluk hakikat menzilinde
Yâ Rab! Azametinden kainat secde eder
Nefse uyan, hevayı ruhuna perde eder
Hiçbir şer döndüremez salihleri yolundan
Samimiyet istiyor Cenab-ı Hak kulundan

Yâ Muhyî! Ruhumdaki hazanı bahar eyle
Şu zifiri gecemi lütfunla nehar eyle

Başımıza gelenler ellerimiz yüzünden
Er kişi dönmez zinhar Kâlû Belâ sözünden
İbrahim'i yakmayan Rabbim bizi de yakma
Yunus'un duasıyla geldim cürmüme bakma!
Affet bizi Allah'ım, azabından beri kıl
Nefsimize zulmettik, gazabından beri kıl
İnkârın kalesini ansızın vuran sensin
Müminlerin eliyle nizamı kuran sensin
Sen yardım eylemezsen tufanda savruluruz
Musibetin nârında biçâre kavruluruz

Haddi aşan münkire beni de ağyâr eyle
Dost selâmı getiren kuşlara diyâr eyle

Sekarat, kabir, mahşer... Başta mı kalır akıl?
Mizanın öyle hassas... Ne dağ kalır ne çakıl...
Affından, şefkatinden başka umut yok bize
Acımazsan kuluna dönmez gecem gündüze
Şeytanın aynasına bakıp nasıl güleriz?
Sana kulluk ederiz, senden yardım dileriz
Dünyadan geçilmezse murattan geçilmezmiş
Ebu Cehil olunca Sırat'tan geçilmezmiş
Sen Vacibül Vücudsun, ezeli ebedîsin
Fâni kulunu hayra davet eden Hâdî'sin

Aşk kokmayan gülleri çalı eyle, hâr eyle
Ocağında yak aşkın, külünü buhar eyle

Bir tebşir diyetiydi gözlerde kanlı katre
Sular çekilince âh, sır akar kalpten içre
Hâlîmi tabir eden bir rüya görebilsem
Yusuf gibi zindanda bir ziyâ görebilsem
İkram görür kapına varan çünkü Hafî'sin
Sen ne güzel vekilsin, hem kuluna kâfisin
Sığ hayaller peşinde kumdan kaleler kurdum
Med cezir dehlizlerde keşmekeş menfez sordum
Menekşeler hüznü, bahar ki vurgun şimdi
Gündüzün hasretinden geceler yorgun şimdi

Çöle dönen bağımlı lütfunla gülzâr eyle
Kuru yaprağımlı, lütfet, yemyeşil çınar eyle

Ey Yüceler Yücesi, aşka nice can feda
Kıtaları hükmeden şehriyâr bile gedâ
Muhabbet rahlesinde her dem sefa bulunur
Hikmet sebillerinde derde şifa bulunur
Yol yakınken hakiki tövbeye daldır beni
Çıkar düştüğüm yerden, affınla kaldır beni
Beni bana bırakma, senden gafil eyleme
Binbir kitap okumuş, kara cahil eyleme
Senden başka İlâh yok! Varlık, izzet sendendir
Rahman olan Allah'ım, her inayet sendendir

Kabul buyur duamı, çöllerde pınar eyle
Habib'in hürmetine gayrı bahtiyar eyle

SEYRANİ

BURHAN KALE

Aylar sivrisinek, yıllar böğelek,
Dünyanın çivisi çıktı Seyrani...
En uslu dediğin durmuyor döklek,
Yapanlar binayı yıktı Seyrani...

Erciyes gün gördü Develi bildi,
Her kişi dünyaya bir defa geldi...
Kimisi ağladı, kimisi güldü,
Irmaklar tersine aktı Seyrani...

Aşğın yüreği kavruldu yandı,
Aşkın şarabını içerek kandı...
Dünyaya en güzel gül, çiçek sundu,
Dostlar düşman gibi baktı Seyrani...

Başı duman dağlar gözden kayboldu,
Kötü birbirini her yerde buldu...
Ahir zaman geldi alamet doldu,
Dost dostun canını sıktı Seyrani...

İlim Çin'den ırak, yol bulunmadı,
Paralar savruldu, pul bulunmadı,
Mevlâ'ya halis bir kul bulunmadı,
Karalar, aklara taktı Seyrani...

Odun düz dediler, eğrisi geldi,
Ferhat kendi için dağları deldi...
Masumlar ağladı, zalimler güldü,
Yaşları kurular yaktı Seyrani...

Elleri yanına düştü kimsesiz,
Feryadı yükseldi derinden sessiz...
Her yanda türedi sürüyle densiz,
Arifler hayattan bıktı Seyrani...

Günü, dünü değil özü tutarım,
Hak ile doğrulur Hakla yatarım...
Ozanım iyliğe iylik katarım,
Topraktır mayamız bak ki Seyrani...

Burhani anlattı, dert azalmadı,
Halden anlar adam sorma, kalmadı...
Boşu bulamadı, dolu almadı,
Merhamet yürekten çıktı Seyrani...

Müfte'ilün / Fâilün / Müfte'ilün / Fâilün
(- . . - / - . - / - . . - / - . -)

SERZENİŞ

İBRAHİM HALİL MANTIOĞLU*

Ey beni meftun eden, derdime derman mısın?
Yoksa idâmım için, boynuma urgan mısın?

Kaç kere diller döküp, yandı bu can hep sana.
Gönlüme eş olmadan, ellere cânan mısın?

Titriyorum yar dedim, yangın olup gelmedin.
Dalgası hiç bitmeyen, en serin umman mısın?

Ben de usandım inan, her dolu âşık gibi.
Söyle nedendir nazın, âleme sultan mısın?

Geçti beyaz düşlerim, kalmadı artık neşem.
Bahtımı zincirleyen, bir kara zindan mısın?

Her gülüşünden hüznün, arta kalırmış meğer.
Önce küçük bir ümit, sonra da hüsrân mısın?

Yüklediğin ıstırap, dinmedi hiçbir vakit.
Tövbeli'den son kelâm; sen bana düşman mısın?

* Ozan Tövbeli

ÜÇ RÜYA VE BİR DUA

S Ü M E Y Y E S A K A R Y A

elif, lâm, râ
on bir yıldız
ve bir rüya
bir kurdun hüznüydü
ay'a
ağarken kuyudan sabır
kervanlarla düştü yola
beyaz gömleğinden
Ken'an
Mısır'ın azizine
gözlerini köle kılan

elif, lâm, râ
mavi bir nur
ve bir rüya
kalbiydi düşen
ay'ın
on dördünde
bir yıldızın
çoğaldıkça suretinden
bir nilüfer belki
solan
o akşamın gecesinden
sabırdı Nil'e kalan

elif lâm, râ
diri-ölüm
ve bir rüya,
yedi-inde yedi
güneş
kaybolurken
her biri eş
yedi sümbülün peşinden
gecelere dua olan
unutulmuş bir zikirdi
şehrini aziz kılan

elif, lâm, râ
üç rüya
ve bir dua
inceldi Rabbine
Söz'ün
ilmiyle vurulan
mührün
yüzüne çizdiği gizem
çözülürken ilmek ilmek
bir yakarıştı ölüm:
isteyip de istememek

SEVGİLİ

HURİYE ERDUGAN

I.

Rahman ve rahim olan tek Allah'ın adıyla

Ey Rabbim mülkündedir evren sen malikisin
Aciz gönüller hanı, sen ki tek melikisin
Sana meftun olanlar, hasretinden kor bağlar
Lütfuna erişeni, şerh düştü giden çağlar
Yarattığın her nesne anar imiş adını
Seni bilmeyen bilmez aşkın yüce tadını,
Sırrına kadem basmak, kaç yüreğin harcıdır?
Nazarda mihman olmak, belki aşkın harcıdır.
Cemaline hasretiz, celalinden sakındır
Bir vuslat düğümünde, çözülürüz yakındır.

II.

Evvel zaman içtiğim yeminime büründüm
Ruhumun gölgesinde bir cesetten göründüm
Gözlerim benim sandı aynadaki sureti
Sır kalkınca kırıldı, nefsin azam cüreti
Yürüdüğüm her adım, varlığa nişan oldu
Şükür tesbih dilimde, şeref oldu şan oldu
Ve kapına dayandım hikmetini bol eyle
Paslanan gönlümüze Habib'ini yol eyle.
Gafilin desturunu kapat bize Allah'ım
Dağımızda karlar çok, bir mucize Allah'ım

III.

Âlemlerin Rabbisin, Sen Rahman ve Rahimi
Halil ettin kendine atamız İbrahim'i.
Ölüye can verdirdin, Meryem oğlu İsa'yla
Bir denizi birbirine hasret koydun asayla.
Dilemezsen olmazdı Şakku'l-kamer vakası
Ne bahtiyar olmuştur ayın iki yakası
Bin pareye bölünse, emrinle bu aklımız
Ayan beyan sanadır, gizlimiz ve saklımız
Gafletin köşesinden "çıkıp da gel" diyorsun
Rahmet kapılarından davetler ediyorsun

IV.

Hasretin içimizde gece gündüz kalandır
İblis'ki ardımızda, çınlar dili yalandır
Nedamet ateşinde küle dönmüş yığındım
Haşmet rüzgârlarından, ihsanına sığındım
Savurup atma bizi, şefkatinle dayandır
Zifiri gecelerim, merhametle uyandır.
Öfkelerin bağrından seslenirsem affola
Bir daha hiç düşürme, nefret ile kol kola
Özrüm dilde kilitli, Rahmet çölünde yüzdür.
Temizle bizi Rabbim, semalarından süzdür

V.

Azametın bilinmez, yürek veba olmuşsa
Saltanatın vadesi gökte vuku bulmuşsa
Sana karşı duranı karşı bilir tüm ümmet
Zalimler karşısında zikrindedir "Ya Himmet"
Kureyş'in semasında ağlamaklı bulutlar
Kanatlar sanki mendil, yenilendi umutlar
Ebabel dudağından salkım salkım saçtın har
Gönülden alınlara yazdırdın ki ; "El Kahhar"
Yok! düşündü Ebrehe, yetişmez sandı Allah
Kuşların gölgesinde, yıkılır mı Beytullah?

VI.

İncecik yoldu umman oldu Nebi'ler yolu
Yara içinde suskun, ne mülkü var ne oğlu
Sultan eylemek için kuyuları kurdurdun
On bir tane yıldızı birbirine durdurdun
Kanlı gömlekten kalbe hırkaları ördürdün
Zindanlarda düşlerle, inci mercan gördürdün
Zaman zaman içinde ne günlere gebedi?
Onu kaptan eyledin deryalarda Nebi'ydi
Bir balık oltasında yem oldu yenilmeden
Senin affın üstüne kazandı yenilmeden

VII.

Kovulunca babamız, Cennet'in kapısında
"Ya Muhammed" dedirttin, pişmanlık yapısında
Evlatlar kavgasında şehitliği başlattın
Ezel ebed yolunda şahitliği başlattın.
Bize kutlu bir doğum sancısını çektirdin
Şefaata tarlasına, tohum tohum ektirdin
İlan ettin cümleye, "işte budur Habib'im"
Diyoruz ki Yarabbi, başka yoktur sahibim.
Merhametten sonrası, şefaattir talebim
Senin rızan ne ise, ben onlara talibim

VIII.

Ezel üflenen ruhtan, giydirdiğin etime
İman ile sabrettir, ilahi şerbetime.
Düğümse bize çözdür, düğünse bizi güldür
Yangınları biliriz, gönderdiğin hep güldür
Katlanınız ne olsa, senden gelen elemse
Çevirme bizi Ya Rab, açılan şu elimse.
Hikmetin ki yücedir, sığınaktır Allah'ım
Merhametinse yağın sağanaktır Allah'ım
Kahrın ki lütfundandır, aşkındandır Ya Allah
Şerrin bile hayırdır, Aşk'la Elhamdülillah.

DAÜSSILA

YUNUS YALÇIN

Ey şehrin semasını makaslayan kırlangıç!
Ey ufkumu bürüyen kızılık saltanatı!
Kayboldum, bitiş nedir? Ya nerede başlangıç?
Nerede çocukluğum, ne yaptım daldan atı?

Issız mı kaldı kırdaki su içtiğim çeşmeler?
Suları çekildi de kurudu mu yosunu?
Hayalim bulutlara karıştı birer birer
Yaşıyorum gerçeğin devasa korkusunu

Artık ne bir üveyik ne bir keklik ötüyor
Pürsükut oldu neden içimdeki bahçeler?
Yayla dumanı gibi gözlerimde tütüyor
O mesut günlerimden kalan puslu sahneler

Şimdi ben salkım saçak, şimdi ben saçım döküm
Perişan vaziyette ömrün yollarındayım
Şimdi var olmak benim takat yetmeyen yüküm
Ben varlığın kuvvetle sıkın kollarındayım

ISRAR ETMEDİM

B L E D A Y A M A N

Zamanla uzayan sarmaşık gibi
Sararsın dediler, ısrar etmedim.
Yemin edip bozan her âşık gibi
Ararsın dediler, ısrar etmedim.

Saçlarına değen yağmuru bile
Kıskandım, kıskandım durdum nafile..
Sitemim ahrazdır getirmem dile,
Zararsın dediler, ısrar etmedim.

Düğömlenir zaman boş bir hayalle,
Ne müşkülüm açar ne de bir lale...
Yaklaşma yanına bunca ahvalle,
Kırarsın dediler, ısrar etmedim.

Merak ki zihnimde karanlık zindan,
Galibin diyarı değil bu meydan!
Eşinden, dostundan, arkadaşından
Sorarsın dediler, ısrar etmedim.

Dönüp de baktın mı hiç o kalbine?
Yoruldun, yanıldın, yenildin yine!
Taşa dönsün hemen ve günden güne
Kararsın dediler, ısrar etmedim.

Bir gözün içinde gördüm bin âlem,
Kırpiği tabanca, kaşları kalem...
Kuşattı ruhumu onulmaz elem,
Yararsın dediler, ısrar etmedim.

HÜMEYRÂ

YUNUS BÜYÜKARSLAN

Hümeyrâ, çöl çiçeği, su sesi
Sal kokunu yalnızlar dergâhına
Aç çeşmelerini âb-ı hayâtın
Titrek akşamların kızıllığında
Öp en mâsum kum tanesini
Cömert ol garipler ülkesinde
Kırma kalbini gelinciklerin
Kıskandırma papatyaları

Hümeyrâ, uçsuz bucaksız bir âlem
Belli, gecenin esiri olmuşsun
Tel tel dökülmüş beyaz saçların
Senin adını koymuşlar güneşe
Bir deliyi bağlamışlar toprağa
Hapsolmuş rûhun kirpiklerine
Doğdum, seni vermişler ağzıma
Öldüm, seni örtmüşler üstüme

Hümeyrâ, dağ çiçeği, taş sesi
Tanır mısın Hallâc-ı Mansûr'u
Bilmem haberin var mı Fuzûlî'den
Bulmuş mu Mecnûn Leylâ'sını
Kovulmuş mu şeytan cennetten
Kesilmiş mi Züleyhâ'nın elleri
Ne demdir kapalıyım günyüzüne
Eriyen mumların hırsızlığında
Aşk imiş her ne var dilimde
Şiir bir âh u zâr imiş ancak

Hümeyrâ, kır çiçeği, kuş sesi
Tut karanlığı en güzel yerinden
Kopar geceden tüm yıldızları
Sendeki bu rüzgârlı saltanât
Yeşilin ölümü, sarının âhengi
Yakarken bahçemi bülbüller
Gelir mi kırlangıçlar bir daha
Tutunur mu dallara mâbedler
Sen mi kaçırdın yoksa ebâbilleri

Hümeyrâ, çık rüyalarımından artık
Gezinme tutsak hayâllerimde
Üst üste düşen kan damlaları
Hatırladın mı suyun annesini
Bakabilir misin çatlamış toprağa
Yüzdün mü Nesîmî'nin derisini
Gördün mü buralarda Yûnus'u
Sordu mu kimin kızıсын diye

Hümeyrâ, şâirlere rahmetsin
Kalemin feyzi, kâinâtın yüzü
Söz devletinin büyük sultânı
Dinledin mi derdini Gâlib'in
Karıştırdın mı hüsnü aşkla
Andolsun aydınlık sabaha ki
Sensiz uyumaz sır tutmuş nil
Çıkmaz işin içinden yılanlar
Nefes nefese kalır örümcekler
Ne ararsın kayaların arasında

Hümeyrâ, kül kokusu, âteş sesi
Kurulur mu bir daha kazanlar
Doyurur mu semâyı balıkların
Gözyaşlarını gönder, susadım
Ellerime bulaşsın merhametin

Okşa saçımı Umeyr'in hatrına
Hadi dindir acısını Mâşitâ'nın
Dört defa gezeyim cenneti
Kırılısın yeryüzündeki tüm taraklar

Hümeyrâ, gül kokusu, ney sesi
Kaç bülbül vurulmuş kokuna
Dönerken üstümüzde felekler
Girer mi aramıza kum dağları
Örter mü üstümüzü melekler
Haber yok sonsuz bahârdan
Geç mi kaldı tabîatın efendisi
Buralar pek sessiz, pek sensiz
Yoksa erken mi uyandın yine

Hümeyrâ, terket damarlarımı
Bırak peşini heyecânlarımın
Senin aşkın sana benim aşkım bana
Yüz asırdır uyku girmiyor gözüme
Hiç sormuyor hâlimi yusufluklar
Gelmiyor şiirlerin sonu bir türlü
Hadi çek gözlerini gözlerimden
Kesilsin sesim soluğum, biteyim
Seninle kesmişler göbek bağımı
Kopar rûhunu rûhumdan, gideyim

Hümeyrâ, nûrum, derin sancım
Okyanusların en mahrem incisi
Bir gece daha bitiyor seninle
Bir gece daha yaşanıyor cennet
Dert ülkesinin sâdık bekçileri
Yol ve yolcudan mürekkep dünyâ
Mızrağın ucundaki kağıtlara bak
Seni soruyor bana kardelenler
Bir ses ver uzaktan, deryâları yak

Hümeyrâ, ezelim, ebediyetim
Gönlün şifâsı, sabrın meyvesi
Açlığım, susuzluğum, nimetim
Hümeyrâ, dertlerin en güzeli
Bütün mânâsı sendeymiş hayâtın
Doğdum, seni okudular kulağıma
Gördüm, seni aradı hep gözlerim
Sevdim, seni ezberledi yüreğim
Ve öldüm, seni söyledi dilim:
Hümeyrâ! hümeyrâ! hümeyrâ!

ANNE

ÖMER FARUK İPEK

Yine düştün yâdıma, yine ağladım anne!
Yine sardı gökleri âhım, feryâdım anne!

Hasret bıçak yarası... Kalbim bir ummân gibi;
Gözyaşı tûfânıyım taştım, çağladım anne!

Belki gözlerin dolar; yüreğine kor düşer;
O güvercin kalbine düşünce adım anne!

Üşüyor umutlarım, üstümü örtenim yok!
Bir bilsen şefkatine nasıl susadım anne!

Dizlerinde uyumak bir hayâl kadar uzak;
Kırıldı bu diyârda kolum, kanadım anne!

Hüznümü anlatmaya kelimeler yetersiz;
Ne yâr kaldı geriye, ne istidâdım anne!

Hasret, kanayan yara... Mesâfeler amansız;
Gönül tebessüm bekler, sensiz nâ-şâdım anne!

Ve gurbeti yaratan vuslatı da yarattı;
O gün gelecek bekle, gör, adım adım anne!

Seni sılada yalnız, bıraktım gözü yaşlı;
"Sana hayırlı evlat" bütün murâdım anne!

Sen gönlünü ferah tut, eksik etme duânı;
Sonsuz kudret sâhibi tek itimâdım anne!

BİR UZUN SUSKUNLUK VE KADIN

S A A D E T Ü N

Lâl geceler ertesi sığındığım sabahlar
Ömrümün yitiğini yüzüme çarpar durur
Daraldıkça yüreğim arttıkça ahuvahlar
Tutduğum dalların kökü içimde kurur
Ve düşerken denize düş ülkemin yıldızı
Ölüm siner üstüme boğulan ben olurum
Umuda sırt dönerken ruhumu saran sızı
Mahşerin ortasına yığılan ben olurum

Bilmem ki dar vakitte düştüğüm hangi çukur
Hangi kanlı coğrafya düşer aklıma her an
Bilmem ki hangi cumhur sayarken beni kusur
Doğurganlık, dişilik ve can edilir talan
Ki yararı da olmaz derdime hiçbir kulun
"Kadın hakları..." derken, anlattığı masallar
Hem yormasın kendini boş yere duygusallar (!)
Kendine düşman iken eteği bile dulun

Gecenin bir yarısı yaman acıyor canım
Dönüşüyor dört duvar azman bir yaratığa
Kekeleyip duruyor yatağımla yorganım
Gözlerimdeki hüznün sarıldıkça yastığa
İçimdeki tufanla çırpınıp duruyorum
Gece denen cinnetin dişleri arasında
Son bir umut, kalbimi, bir düşe kuruyorum
Bir ışık arıyorum bahtımın karasında

Lakin artık vakit geç; küle dönmüşse ateş
Aşk ancak yüreğimde oturan bir ahrazdır
İkinci sonraları ısıtmıyorsa güneş
Bana her günüm gece, her mevsimim ayazdır
Ve artık her bir yere bir sus götürüyorum
Tıkayarak içime yalnızlığımı dürüp

Dönerken de ruhumu yere çöktürüyorum
İntihar ediyorum namluya tütün sürüp

Oysaki iç dünyama düşerken ilk çığlığım
Böylesi hüznüleri hesaba katmamıştım
Ne aklımda kötü gün, ne de vardı açlığım
Hiç hayali bir aşka sarılıp yatmamıştım
Ne var ki habersizdim ataerkil bir gücün
Çökük omuzlarımın üstüne bindiğinden
Ne var ki habersizdim diyar diyar bir göçün
Ömrümü yormak için kinle bilendiğinden

Sığınsaydım bir aşka hüzne gölge düşerdi
Sona ererdi belki upuzun suskunluğum
Ne sol yanım acırdı ne derdim depreşirdi
Doğardı gün yüzüme, yiterdi solgunluğum
Çünkü ancak bir aşktır bunca zulüm üstüne
Yüreğime baharı sevgiyle nakşedecek
Çünkü ancak bir aşktır bunca elem üstüne
Gönül rahatlığını ömrüme bahşedecek

Artık gözlerim yerde; solunmak istiyorum
Susturup çığlıkları gece denen cinnette
Sırt dönüp karanlığa bulunmak istiyorum
Gözlerimi diktiğim huzur denen cennette
Gözlerim ki yürüyor hep baba ocağına
Yetimliğim ve bir de, akla düşünce duvak
Gözlerim ki yürüyor ömrün buzul çağına
Ûrperiyor yüreğim buz kesiyor el ayak

Artık gözlerim yerde; ey umut, avut beni!
Koy başımı dizine, sıyrılalım kederden
Girdaba düşüyorum, az uzan da, tut beni!
İçime bir bahar sal yenik düştüğüm yerden
Ve bir buse kondurup alnımın çizgisine
Maviş maviş çiçekler bırak avuçlarıma
Yor beni mutlulukla yatır aşk ezgisine
Dökülsün samanyolu ak düşen saçlarıma

ARZ-I HÂL

ENES ARTAR

*“Her ezgi yabancıdır. Karanlıktan doğar.”
Ahmet Oktay*

I

El birliğiyle öldürdüğümüz güneş
Düşüyor akşamın önüne ve
Titriyor akşamın utancından gökyüzü
Yıldızların beddualarıyla inliyor şehir

Üşüyorum
Kim duysa üşüyor yalnızlıktan

Çiçeklere su verdimdi her gün
İki gözümle gördüm de Tanrı'm
Her gün ellerimi kestiler
Kanlarla yıkanan insanlar

Acının kitabı değil okuduğum
Yalnız üşüyoruz yalnızlıktan
Eğer bilmiyorsan işte haberin olsun
Bakire güzelliğin beyaz bir örtüyle kapatıyor şehri
Kimseler görmeden sevişiyoruz

II

Öğrendimdi bir ozandan
Buruk bir gül olur
Gurbet hüznü taşıyan gülüş

Ne vakit kanarsa dudaklarım
Susarım ve anlar ki dudaklar
Buruk bir güldür gülüşün
Yabanıl ezgi başlar karanlıkta

Ölü güneşe doğru
Ve gözlerimin önünde dirilen
Güneştir gözlerimi kör eden

ANLAYAMADIM

H A M D İ C E Y H A N

Aşkınrı sır gibi içimde tutmak,
Zor imiş sevdiğim, anlayamadım.
Hasretin yedi kat cehennemlerden;
Kor imiş sevdiğim, anlayamadım.

Saçların kördüğüm bağılyken bana,
Şu dilim bir zarar veremez sana,
Sensizken az diye sardığım yara;
Çok imiş sevdiğim, anlayamadım.

Aşkındır derdime derman aratan,
Gidişin değil mi dalım kurutan?
Fidanı büyütüp ayakta tutan;
Kök imiş sevdiğim, anlayamadım.

Kırılmam mümkün mü ettiklerine?
Sözüm yok bunca yıl beklettiğine,
Gönlüm senden gayrı aşk ekmeğine;
Tok imiş sevdiğim, anlayamadım.

Her kahrın kabulüm, ne gelir elden?
Kokuna muhtacım esen yellerden,
Cihanı gezdim de bir daha senden;
Yok imiş sevdiğim, anlayamadım.

ANADOLU'M

FAİK KUMRU

Kaç millet ana dedi süt emzirdin döşünde
Kaç millet vatan bildi gülüverdün düşünde
Sadık rüya görürler senin sırlı bağrında
Fecrine göz kırparlar derin sırlı çağrında
Bir muştı ötelere dağı bağı çeviren
Bir kılıç ki gül diken sırtı yere deviren
Asırların başında çiçek açar bir ilin
Nazlı Ana'm zülfünde lüle olur saç telin
İmbikten geçen suyun arkısın Anadolu'm
Bu alemin nizamın çarkısın Anadolu'm

Yârin gül dudağında içilmemiş şebnemsin
Uyurken kucağında rüyalarla hem demsin
Öylesi tadılmamış damakta bir lezzetsin
Sevgilinin koynunda taşınacak izzetsin
Bora fırtına gelse semanda meltem olur
Nezih havana erse ar edep elzem olur
Suyuna giren kara temizlenir paklanır
Ulaşırsa mülküne cümle suçlar aklanır
Mürde cana bir nefes bir cansın Anadolu'm
Kırık gönle bir yâren canansın Anadolu'm

Ninni sesi yükselen ana evi senmişsin
Masallarda kükreyen koca devi yenmişsin
Destan sende yazılır sınır sende çizilir
Mazlumlar avdet eder hududunda dizilir
Düğüm sende çözülür müsaade sendedir
Mühür sende basılır hüküm sade sendedir
Ey zalime kalkan el bana tezden ferman ver
Gözüme gönlüme fer dizlerime derman ver
İnsanlığa bir baba Âdemsin Anadolu'm
Uygarlığa basamak kademsin Anadolu'm

Bin bir evliya koşar buğulu sabahına
Yunacak gönül düşer ay tuğlu dergahına
Yüz sürülür eşige canlar girer semaha
El pençe divan durur göz kapanır tamaha
Engin olur kapısı girilir edeple hu
Eğilir giyer zırhı zirveye erer ruhu
İzbede çile çeker kırk yamalı urbayla
Yetime erzak taşır sırtındaki torbayla
İlden İl'e bereket ihyasın Anadolu'm
Hece hece nezaket hayâsın Anadolu'm

Hassastır terazisi hak tartar her kefesi
Kadimdendir mazisi sır taşır her nefesi
Huzur yükselir tizden bir dize duy Mısır'den
Her makam musikiden bir nefes çek Itrî'den
Kalem cızırdar sessiz beyit düşer kâğıda
Âşık maşuk habersiz yâdı kalır ağıda
Nice kara sevda var havasıyla suyunda
Âşıklara melcedir letafet var huyunda
Sazı inleyen bozlak yanıksın Anadolu'm
Her şarkıya türküye tanıksın Anadolu'm

Kubbede kilit taşı gönüllerde payanda
Gürül gürül kaynağın serinlik var mayanda
Feryada kulak veren kutlu bahar ülkesi
Kuşa kurda inayet mazluma imdat sesi
Ağyar icazet alır ta Acem'den Fizan'dan
Cümle âlem bahtiyar zerre tartan mizandan
Efkârı her dem tüten mazinin yeli eser
Gül dikilmiş bahçeye uzanan eli keser
Medeniyet istikrar eşiksın Anadolu'm
Yetimlere bir dâye beşiksın Anadolu'm

Söğüdün saçlarında uğuldayan bir yelsin
Tarihi çalkalayan coşkun akan bir selsin
Yeşil renge boyanır bir katre suyla fidan
Göge doğru tırmanır zail olur ol figan
Ham pişer olgunlaşır demle cezbeye gelir
Her gece bir koy aşar dolar heybeye gelir
Giden hasrete düşer dayanmaz hicranına
Her kul vuslata erer akıl ermez devranına
Gani gani mutluluk yâransın Anadolu'm
Huzuru bir harç gibi karansın Anadolu'm

Gökçek yüzlü kadınlar gözleri derin kuyu
Dili şeker şerbettir öyle güzeldir huyu
Hayalleri tertemiz beyaz gelinlik gibi
Dilberine meftunuz gölge serinlik dibi
Her mevsim güneş açar her hane neşe huzur
Servi kavak altında esenlik eder zuhur
Gül devrinden misal ver ar timsali ashaptan
Ol edeple mamur ki miras düşer adaptan
Bedende yürek gibi atansın Anadolu'm
Mahşere dek payidar vatansın Anadolu'm

Zülkarneyn'e ithafen...

BEYAZ SÖZLÜK

FATMA ATILA

bir damlada bir okyanusun tüm özellikleri saklıdır...

1-Gölgeler Koridoru

tarihin akışındaki kaynağa, henüz doğmamış zamana
hû diyen iç şehir; iç içe sürgülü bir muamma ki
bilmek istedikçe kendi üzerine kapandı.
zamanın ve sırların celilevi gök gürlemesi, fenikeli kahin,
kanatlarına hüdhüd arzedilen kelebek,
rüyasıyla aynı gece yumdu gözlerini.
iki sesi taşıyan bir sestedir;
toprağındaki koku, incecik soluğu hayatın.
batan güneşle sararmış yapraklar uzanırken
bir düş. bir kentin uzaktan görünümü.
bir zar. zihninin arka sokaklarına özgü taklit oyunu.
göğsünde patlamak üzere duran yaşanmamış. bir yaşam.
alfabesi yollara ve uçurumlara nakşedilince
sayfalar tersinden çevrildi, bulutlar dağın arkasından.
ruhuna el veren öteki ruhların uzak titreşimlerini
sesine içindeki sessizlikleri de katan mavi bir aynadan seyretti;
ocaktaki ateşi maşayla karıştıran yolcu, birden doğruldu.
yüzyıllar önce kırılmış bir renge benziyordu, bu adam.
kelebeklerden dokunuşlar alan bir yaprak kadar inceydi.
kucakladığı kıvılcımlar aydınlattığı şeyleri bir yandan da
karatmakta kararlıydı.
göğü paylaşmaya koşuşan yıldızlar gördüm, dedi.
yuvasını rüzgarın boşluğunda kuran.
mutlu insanların ülkesinde sükûnet vardır
ve yıldızların üstünde gönül
fakat uzak ve güzel bir olasılıktır bu

yalnızdır insan sevdiği her şeyde.
kendi dalgınlığını dalgalandırmaktan korkarak, fazlasını düşünmedi.
öylece dizlerinin üzerinde daldı ve bir düş gördü.
eski başkentin kuzey kıyısında oturan kral, yüzlerin en soylusu
dağı yükseltmeyi tasarlayan ırmaklara, büyük ustalara
baş aşağı ters çevrilen kum saatine, zamana hücum emri verdi.
geçmiş ve gelecek tüm yanılığın teminatı olarak.
değil mi ki tanrısal adamlardan birinin korkuyla kurduğu divan
ölüm biçimlerinin dışına çıkmak demektir.
o güzel halkım bilirdi güneşin yakınlarında kuşlar ötmezdi.
bu yolda ona yalnızca bir kartal eşlik edecek,
zihnin labirentlerinde gezinen bir kalem cızırtısı.
güneşin ilk ışıklarındaki vurguyu ve tınıyı keşfeden teni
gözlerinden geçen göçmen kuş sürüsünün büyüsünden uyanınca
iç içe geçen rüyalarından
hayatların sonu gelmeyen adımlarında yolunu şaşırıp dostlar
yabancılaşmış mekanlar, tanrılaşmış nesnelere ve düşmanlardan
içindeki insanları ilan eden kendi olarak ve kendinde birleşerek
Rabbim, dedi. kendi ışığımı kendi gölgeyle kapatıyorum.
neden yıllar bir an olarak görünüyor?
içimdeki küçük rüya işçisi gerçeği saklamak için
neden bu kadar zahmete giriyor?
ah ben, kendi kendimden sakladığım anlamı nasıl keşfedeceğim?

hoş kokulu hanımeli çiçeklerinin rayihasıyla sardığı
yoldan geçerek bir gün okyanus kıyısına gelindiğinde
tüm hikaye;
ışığın masum düşüncesinden başka bir şey değildir...

2-Aynalar Koridoru

sözünü ettiğim günler üzüm toplama vaktidir,
mutluluğumuza renk katan ama artırmayan.
sen, olgunluğun meyvesi bir yerde görmüştüm seni
henüz dünyayı görmeden.
göstermeyip anımsatan renkleri saf haliyle kullanan salt giz
yine böyle oynuyordu ışığıyla evrenin
ve ben kuşanmış mevsim çağrılılarıyla uzaya dökülen güzellikleri
tekdüzeliğin somurtkanlığında; başı bedûhlu bütün gölgelerin
öyküyü terk ettiği hayatın askıntı olan anlamını,
gecelemin ve diğer ucundaki günlerin reddini,
bir tarihin imgesini,
bir kelebeğin bir olasılığın
izleğinde kaybetmiştim.
duyumsayıpta güzellikleri yansıma oluşturamamanın yarasına
katlanabilmek için rüzgarın dudağındaki hasrete ve balçığa
boşlukta kendi yolunu ören ruhun bütün kıvrımlarına
sır olmuşum, örümcek ağının üzerinde yürüyen
meşakkati seven tanrıya.
gece dolaşanlar, bakkhos rahipleri, şarap fıçısı rahibeleri,
ozanlar, şairler ve filozoflar
görülen şeyin ne olduğu bilinmezken tadarlar efsunlu güzelliği
böylece bir gösteri başlatırlar zihnimde
tanrının dediklerini ne gizleyen, ne açıklayan
yalnızca işaretlerle gösteren delphoi kahini gibi.
ruhtaki görüntülerde, gerçek gizlerde biçimden yoksundur
bitkilerin de cinsiyeti olduğunu bilen uygarlığın yayan mültecilerine.
güzelliği usla dizginlemek ve anlamla birleştirmek

tüm zerrelere eşlik ettiği bu çalgin koşuyu dört başı mamur besteye
dönüştürmek, uyandırır içindeki şiiri varlığın.
her birimizi oluşturan bir zerre aynadır
ve onlar kendini ifade etmek için çırpınıp durur
fakat bu aynalar ruhu geliştirmek bir yana
parçalanmak için bile yapılmamıştır.
tırtıl kozasında bir tarihin imgesini taşıyor sadece
terzi o çok ender kumaştan dokumaz mı
bir daha bir güzel insan varlığı.
yoksa bir zamanlar bir kız çocuğunun saçlarını okşayan rüzgar
yolmaya başlayacak yaprakları, yine o rüzgar ki pınarında donmuş
gözyaşlarımı kurutacak.
sağanak sağanak yağın gazellerden sureti aşan sırları
çölün gecesinden bir kervanla geçirecek.
ve ben, bir avuç karbon, hakikatin ne kadarına dayanabilirim?

hoş kokulu hanımeli çiçeklerinin rayihasıyla sardığı
yoldan geçerek bir gün okyanus kıyısına gelindiğinde
tüm aynalar;
parçanın vahdete özleminden başka bir şey değildir...

3-Siyah ya da Işığa Boğulan Kent

simgenin manasında hem dem sana uzanan yol
iki güneş iki gökyüzü arasında Kâf.
dışında kalan dünyadan muhkem surlarla ayrılır nokta.
geyiklerin ağlayarak dolaştığı vadilerden sana kuşlar uçar.
tebdil kıyafet gezenlerin duasından sana ah'lar yükselir.
satrançta yenilmezlerin yurt arayan ürkekliği
görünür mü kutuplarında?
gölgeler cılız bir güneş olduğunda
ve aynalar da kendinden geçtiğinde
sadece sen mi kalırsın bu rüyada?

GÖZLERİ ARTVİN

ERTUĞRUL YILMAZ

Bir güzel salınır yamaçtan ağırı
Alları Kırşehir, gözleri Artvin
Edası işvesi yakıyor bağırı
Gülleri Kırşehir, gözleri Artvin

Ak gerdan üstünde siyah beni var
Dudakları kiraz, yanakları nar
Saçları dökülmüş beline kadar
Telleri Kırşehir, gözleri Artvin

Bilmem kimin yarı, kimin maralı
Belki gönlü boştur, belki yaralı
Belki benim gibi bahtı karalı
Halleri Kırşehir, gözleri Artvin

Gül yüzü mahpare, güneş çehresi
Bastığı toz toprak, cennet bahçesi
Dalına vurulmuş, gurbet bohçası
Yolları Kırşehir, gözleri Artvin

Dere kenarında gelse punduna
Bütün dertlerimi döksem kendine
Taşarsa korkarım sığmaz bendine
Selleri Kırşehir, gözleri Artvin

Hicran testisini kırınca saki
Hasret çeşmesinde olduk mülaki
Açtıkça ağzını bal damlar sanki
Dilleri Kırşehir, gözleri Artvin

Aklıma sığmazdı solumdan vurdu
Sevda fırınında yaktı kavurdu
Vuslat küllerini göğşe savurdu
Yelleri Kırşehir, gözleri Artvin

Sırra kadem bastı hayal düş kaldı
Yaz bahara küstü kara kış kaldı
Bir de alameti yanık döş kaldı
Çölleri Kırşehir, gözleri Artvin

Kul Haktan'ım bitmez feryadım ahım
Günüm gece oldu, gece sabahım
Güzel sevmek miydi suçum günahım
Elleri Kırşehir, gözleri Artvin

SÜLEYMANİYE'DE İTRÎ İLE BERABER

HANİFİ YILMAZ

Süleymaniye'deyim, durdum seyrana daldım
Dolaştım tarihin seyrinde ummana daldım

Süleyman ve Sinan karşımda sanki dipdiri
Ruhlar dile getirir o muhteşem Tekbîr'i

Seyreder mest olur, hayrandır Mustafa İtrî
Katılır ilâhî meşke, O da söyler Tekbîr'i

Tekbîr'in Salât'ın bütün cihanda söylenir
Ulaşır Kâbe'ye meşkin, can cânân dillenir

Mûsikî âleminin pîri üstadı sensin
Süleymaniye'de canlanır nefeslenirsin

O ne ihtişamdır Ey Şair, bize lütfettin
Birbirinden güzel eserler hediye ettin

Hâfız Post'dan ders aldın, Nâbî'dir dostun senin
Fuzulî'den Nefî'den, dopdolu bestelerin

Ney sesi gelir sanki, ahşap konaklarından
Süleymaniye'nin Vefa'nın sokaklarından

Kevser gibi akar gönüllere Nevâ Kâr'ın
Semadan Arştan duyulur sanki âhu zârın

Burak gibidir kurtarır, azap deryasından
Hiç çıkar mı gönüller, ferahfeza bağından

Segâh Âyini ki, anlatamam yok cesaretim
Seyr ü sefer olur ki, hâlden hâle girerim

Bir edeple dinlenir, semâzenler şâd olur
Taa semada seyreder, gönüller âbâd olur

Ol ney ki hoşlanır, en çok makamı Segâhtan
İtrî bu sırrın pîri, gücünü alır Hak'tan

Senin gibi bir üstad gelmedi şu cihana
Sevenin var, Kırım'dan Hicaz'dan Hindistan'a

İrade biter, kaderin keskin soluğu gelir
Nefesler tükenir ki, ruhlar arşa yükselir

Avam havas mûsikîden hep alır payını
Âh! Ne çok isterdim seninle, bir akşam çayını

Akşam Segâh okunur, ezan minarelerden
Bir hüzün duygusu var, hissedilir heryerden

Süleyman Sinan Bâkî, İtrî ile beraber
Namaz eda edilir, ruhlar itaat eder

Bu bir mânâ halidir, hep gelir seyrederim
Ayrı ayrı hepsine, hoşça kaldergiderim

Yılmaz son demde sana, Tekbîr'i söylesinler
Bu dünyadan Ukbâya, rahmetle göndersinler.

SEVGİLİ

G Ü V E N A L T I N

*Ben bu aşkın çilesini
Yanar çektim tüter çektim
Yedim gonca sillesini
Bülbül gibi öter çektim
.... Seyrani*

Sen gittin gideli açmıyor şakağımda gül
Umudum yok sevgili, yarınlar uzak bana.
Bir yangındı gidişin, ne toz bıraktı ne kül
Hatıralar cellât, yaşamak hep tuzak bana.
Sen gittin gideli açmıyor şakağımda gül
Şimdi senden ayrı nefes bile yasak bana.

Senden sonra yaralı bir nakış kaldı bende
Gidişinde düğümlendi an, dermanım yandı.
An an tazelenen bir kara kış kaldı bende
Yıkıldı evim, barınağım, limanım yandı.
Senden sonra yaralı bir nakış kaldı bende
Tüm gerçeklerim yalan oldu, yalanım yandı.

Yandı her ânım yokluğa savrulan kum gibi
Hummalı bir yolum şimdi sevgili, can verem.
Acılar yaşlı gözlerimde kor, zakkum gibi
Bir yanım fırtına dolu, bir tarafım deprem.
Yandı her ânım yokluğa savrulan kum gibi
Son durağındayım ömrün, sanki bitmiş sürem.

Yokluğun kollarımda bir değil bin kıyamet
Bu yangının ortasında ruh harap, ten harap
Acının ayetleri yüzümde demet demet
Aşk çıkmazında amansız kaybolan can harap
Yokluğun kollarımda bir değil bin kıyamet
Gecem harap, günüm harap, sensiz her an harap.

İplik iplik yağıyor üstüme aşk sağnağı.
Lâl olmuş heceler, konuşsam tenim yanacak.
İçimde yalnızlığın kuytu kalabalığı,
Sussam, bir deli kurşun ha vurdu ha vuracak.
İplik iplik yağıyor üstüme aşk sağnağı,
Şu kor halimi şimdi ölümler anlar ancak!

Yalnızlık çingıraklı bir matemdir, bilesin
Yüreğimden isyan tufanları fıskırıyor
Önümde yanardağ olup dikiliyor sesin
Yüzüm el olmuş bana, aynaları kırıyor.
Yalnızlık çingıraklı bir matemdir, bilesin
Tüm izler inatla gözlerini haykırıyor.

İçimde özlem, başımda sis, kalbimde zehir...
Ne çok sevmiştim seni sevgili, bilsen ne çok!
Gözlerinde yıkıldı düşten kurduğum şehir
Tüm yönlerimi talan etti sapladığın ok.
İçimde özlem, başımda sis, kalbimde zehir...
O gülüşün yalan artık nazlı endamın yok.

Yolunu beklemekte gizliymiş ölüm ve har
Kül olmadan vuslat bana hayalmiş, anladım.
Kalbimde her an ölüp dirilen bir mezar var
Dünyada seni görmek boş emelmiş, anladım.
Yolunu beklemekte gizliymiş ölüm ve har
Sensiz bu hayat yaşamak değilmiş, anladım.

Anladım, senden sonrası yokluk ve karanlık
Gölgem bile el bana, yabancı tüm insanlar.
Aşk mevsiminin en acı haliymiş yalnızlık
Her an bin sonla ölülmüş aşka tutulanlar.
Anladım, senden sonrası yokluk ve karanlık
Dert içinde derman, derman içinde bin dert var.

Benmişim her adımda tükenen zaman değil
O bahar diye kandığım sözler hep yalanmış.
Bir çarmıh gibi kaldım işte soğuk ve sefil
Can bildiğim o gözler meğer kara zindanmış
Benmişim her adımda tükenen zaman değil
Umut bağladığım düşler bana hep düşmanmış.

Öğrendim sevgili, aşk beyhude denenmeymiş
Şimdi halimi bilsen de bir bilmesen de bir.
Seni aramak, acı üstü bir dönenceymiş
Kırdım kalemi olsan da bir olmasan da bir.
Öğrendim sevgili, aşk beyhude denenmeymiş
Artık ömrüme gelsen de bir gelmesen de bir.

PAZARLAR

HALİL GÜRKAN

Kırağılar düşer her hayalime,
Kıymet görmez neşe zar pazarında.
Kısır günler yansır esrik halime,
Kınındadır akıl sır pazarında.

Suçsuzluğum erir öfkede, kinde,
Susuzluğum susar kuşluk vaktinde,
Süre azaldıkça ömür akdinde,
Suretler aslolur kir pazarında.

Gölgemin boyumu geçtiği yerde,
Göstermez güneşi buluttan perde,
Gönülsüz akşamda, vakt-i seherde,
Gömülür korkular er pazarında.

Saadet serimden gitti gideli,
Sarhoş gözler yaşla öder bedeli,
Sabrımı yansıtan aynalar deli,
Sağırlar ney dinler kör pazarında.

Şamar yemiş toprak bahara muhtaç,
Şal eder yaprağı bir soylu ağaç,
Şaklar bakışımında yel denen kırbaç,
Şaşırır terazi kâr pazarında.

Meleşir gülüşler asrın narından,
Mehtaba çiğ düşer hüznün karından,
Metfundur geceye düşler arından,
Meta olmaz fikir pir pazarında.

Rabbin boz şalı iner üstüme,
Rahvan mesafeler biner üstüme,
Ram olmuş şüpheler siner üstüme,
Rağbet olmaz hayra şer pazarında.

Yorgun yalnızlıklar düşer gönlüme,
Yoz diken yarendir sevda gülüme,
Yoldaş olur canım bir gün ölüme,
Yontulur edepler ar pazarında.

NEY'Dİ ERENLER

RANA (İSLAM) DEĞİRMENCI*

/sevgi neydi erenler/

Ufuktaki kızıl gül tek şaraplık bir bağ mı
Serabı saklı bir çöl ya masalda bir dağ mı

Aşk ne temsil eder kandilde nârin fitil
Dünyaya sızan alev yoksa bir damla yağ mı

Aşkla can mı canan mı erim erim erimiş
Gönül nasıl bir cisimdir mum mu yahut çerağ mı

/âşık kim ki erenler/

Hiç tanıyan oldu mu âşık kimdi(r) erenler
Hayatta gezen ölü yoklukta yüzen sağ mı

Bir küçücük goncaya renk verecek ferda mı
Kızılığa ol sebep bülbüldeki sevda mı

Âşık kim anlamış seherde üşüyen dil
Musa'yı saran şu nil sırrı veren Hüda mı

/sevgi nerde erenler/

Hiç gören oldu mu ki sevgiliyi erenler
Candan can alan sultan yok sahrada geda mı

Harun hazinesinde serçenin sinesinde
Dervişin tekkesinde ya Nuh'un gemisinde

* Yegâh Elif Mirzâde

Nurla sırlanmış kanat bir zümrüdü anka mı
Alna çizilen bu yol sülüs mü yok rika mı

/aşk nedir ki erenler/

Neden sızlarmış canlar binlerce yıl denizde
Yürek yakan ateş mi hiç bitmeyen seda mı

Leyla'yı ağlatan göz pervane mi kanat mı
Taşdığımız mühür bir levha mı berat mı

Tek perdelik oyun mu aşk bilinmez sûret mi
Bir terlenen hayattan geçtiğimiz sırat mı

/aşk bir ney'di erenler/

Beni ateşe salan suskun ney'di erenler
Elimdeki inciler cana Hakk'tan reva mı

ŞAHLANIŞ DESTANI

FATİH KOÇATEPE

Atam Oğuz Han'dan destur üzere
Göge kılıç çaldı yirmi dört boyum
Yaydan çıkan okun düştüğü yere
Kuruldu otağım serpildi toyum

Devlerin çağına gürz değdirildi
Otağ kapısında baş eğdirildi
Dağlar paralandı gök ağdırıldı
Destanlar içinde soylandı soyum

Ordular aparın izin üstüne
Tanrı emri başın gözün üstüne
Yeminin üstüne sözün üstüne
Sekiz yön arandı kismetim payım

Güneşin doğduğu yerden atlanıp
Battığı yöne dek hep kanatlanıp
Büyüyüp çoğalıp ona katlanıp
Baç alıp yurt tutan delidir huyum

Toplanan obalar orduyu kursun
Savaş davulları kösleri vursun
Hele bir ayranım kabara dursun
Orhun'dan Tuna'ya birleşir suyum

Er meydanlarında görülen benim
Çelik bir ağ gibi örülen benim
Kendi küllerinden dirilen benim
Adıma Türk derler değişmem buyum

Toprağın bağına inse topuklar
Meydanın yılanmış pasını paklar
Bir nevruz gününde şöleni yoklar
Kopuzum kavalım bağlamam neyim

Çifte su salınmış pusat yerinde
Kavi zırhlar döşte tolga serinde
Verilirse buyruk günün birinde
Rüzgarla yarışır aygırım tayım

Gök atlas kaftanlar meşin kolçaklar
Bükülmez kalkanlar kayından oklar
Temrenli kargılar zırhları yoklar
Karadan denize gerilir yayım

Hürriyet meyinden içip kanmalı
Körükler boşalıp dağlar yanmalı
Bütün Türk yurtları azatlanmalı
O an görsün acun kaç imiş sayım

Be hey ata yurdum yinede hey hey
Parçalanmaz budun olmaz böyle şey
Kaldırса sancağı gökyüzlü bir bey
Bil ki Ardındayım söz ardındayım

USTAM

R A M A Z A N Ö Z D E M İ R

Beklerdim ufuktan doğacak güneşi
Her yer çok karanlık, yanıldım usta.
Günlerim hep aynı, birbirine eş
Mizah dükkânında anıldım usta.

Kardeşlik türküsü söyler dururdum
Kardeş kurşunuyla vuruldum usta.
Deniz olsam bu acıdan kururdum
Kuru yaprak gibi savruldu usta.

Hattadın önünde bir çift nakıştım
Aktı mürekkeğim dağıldım usta.
Nazara mı geldim, kimle bakıştım?
Sağmal inek gibi sağıldım usta.

Ne ustalar gördüm hepsi perişan
Düşlerimi hayıra yordum usta.
Ellerinde yok ne saltanat, ne şan
Nedenini merakla sordum usta.

Dostlar arasına girmiş ayrılık
Fitneyle dünyada savaştım usta.
Dostluk ölmüş, revaçtadır gayrılık
Issız yolları yalnız aştım usta.

Ne doğdu güneş, ne de sabah oldu
Sandım ki mezarda ölüyüm usta.
İçime amansız bir korku doldu
Sanma ki garipler yurduyum usta.

Haramiler sarmış dört bir yanımı
Mağara kapısı açılmaz usta.
Kimseler duymuyor şu isyanımı
Mahrem ulu orta saçılmaz usta.

Alavereyle yapılan dalavereyle yıkılır
Yalanla, yanlışla iş olmaz usta.
Sarp olan yola temkinli çıkılır
Sanılmaz yaz günü kış olmaz usta.

Kördüğüme döndü bağrımda acı
Onulmaz dert nedir, sorulmaz usta
Yanıyor ciğerim, yoktur ilacı
Tabipler bu yolda yorulmaz usta.

Hâlimi kimseye diyemiyorum
Gözüm seccadeye akıyor usta.
Hakikat libâsı giyemiyorum
İnsanlar düşmanca bakıyor usta.

Kalır mı yapana yapıp ettiği?
Kör olan yalana kanıyor usta.
Bilinir de azın çoğa yettiği
Çoğu, millet haklı sanıyor usta.

Fırat kenarında kalmadı kuzu
Herkes kurdu hırsız sanıyor usta.
Neden kuru böyle herkesin tuzu?
Vicdanım yaralı kanıyor usta.

Sokaklar karanlık, içimde korku
Her nefes boğazda kalıyor usta.
Sessiz bir çığlık ruhumda sorgu
Çıraklık bitti Usta oldum Usta...

KAR KINASI

G Ü V E N F A T S A

Bir akçedir kalbim,
Unutulmaya pas tutmuş;
Yedi uyurun kesesinde.

Bir kır toprağının sancısıyım,
Bozkır ayazı gözlerim;
Kalbim, yaradan yaratılan yara.

Koz içinde kurdun kemirdiği benim,
Ağaç kovuklarının karıncası,
İkinin ikincisinin ayak topuğunu öpen yılan.

Zemheri buselerden ateşler topladım,
Ocağımı harladım, demirler erittim,
Dağlanmadı dil yara; tuzlar yaralandı.

Ben umudu bir ağaç gibi büyütüyorum,
Sular kabuk bağladı yârim, gel!
Alevin kanını dindirmeye avucumu bastım.

İrmaklar içtim lav gözelerinde,
Karanlık peçesini açtım gecenin,
Fecre kondum, bir kuş gibi delice, aşk ötüşü...

Ruşenlerimi girdabına çekip gitti gece.
Ve tılsımını zehrine banan güneş
Göğsüme seni ışdı.

Irağım dasın, güvercinler yetişmedi pencere ne,
Güneş tin, kınanı sürdü iklimler saçlarına
Kandı suyunu içen, parmaklarından.

Kavlimde peltek lisanımı affet,
Hicvim bir dil yanmasının kârı;
Kim olduğumu ne bilsin eller.

Bilmesinler, su aksini ve kalbini,
Kar kalbimi, aşka, sevince, ölüme,
Karla kalbimi, kalbinin içine, Yâr.

AŞKA ŞİİR (NAAT)

M U S T A F A S A D E

Gönle ilham diye ey yâr gelişin başka şiir
Bağrı mızrak gibi her dem delişin başka şiir
Dağıtır hüznümü hülyan ötelere uzanıp
Dudağın aşkı dökerken, gülüşün aşka şiir...

Seni yazdıkça, lisânım öpüyor közlerini
Savurur külleri nûrun bedenim nâr düşürür
Sözlerin yangını vechin, kalemin âteşi sen
Yazılan her dizeden lav dökerek yâr düşürür
Coşturur, nağmelerinden saçılan sırlı sedâ
Tutulan dillere birdenbire ikrar düşürür
Güneşin şavkını örter günü yırtan ışığın
Ayı uçsuz tepelerden çekerek âr düşürür
Kapkaranlık gecelerden süzülür imgelerin
Uykusuz başladığım her güne efkâr düşürür
Bulaşırken öze öznen, yazının hükmü biter
Şiirin kıymeti kalmaz, söze serdar düşürür...

Cennetin şûlesi şavkın, yakışın başka şiir
Varlığın âleme rahmet, nakışın başka şiir
Can bulur ellerinin değdiği cüzzamlı beden
Râyihan aşkı sunarken, bakışın aşka şiir...

Seni yazdıkça huzûrum yeniden kalbe dolar
Duru bir lezzeti gizler, arı bir tat düşürür
Kirpiğinden süzülen yaşlara destan yazılır
Bülbülün mâtemi daldan dala feryat düşürür
Âsumân, cismine meftun oluyor bir gecede
Burak'ın geçtiği yerler göğe vuslat düşürür
Gezdiğin yollara reyhan saçılır, gül saçılır

Nefesin iklimi şefkat, göle imbat düşürür
Ak bulutlar senin üstünde gererken kanadı
Gözlerin gökyüzünün göğsüne rahmet düşürür
Çırpınır, vafını anlatmaya meyyal dizeler
Kalemimden dökülen her söze heyhat düşürür...

Kulacın sevgi kucaklar, karışın başka şiir
Mazlumun âhına derhâl varışın başka şiir
Geçtiğin yollara kurban diyerek baş koyarım
Adımın aşkı adımlar, duruşun aşka şiir...

Seni yazdıkça, içimden taşıyor bengisular
Gurbetin kahrına düşmüş öze özlem düşürür
Ne zaman aklıma düşsen kabarır duygularım
Kuruyan göğsüme umman, dile erdem düşürür
Parmağın değse denizler dökülür okyanusa
Nazarın toprağa yağmur, güle şebnem düşürür
Cennetin râyihasından saçıyor yamacın
Dağının ardına düşmüş sise mâtem düşürür
Ümidim kör kuyulardan erişir gökçe güne
Kanayan bağrıma, sonsuz huzurun em düşürür
Göremem ben, sana ancak tutunur kör yüreğim
Tut elimden, beni nefsim, beni gölgem düşürür...

Rûha sonsuz saadetler katışın başka şiir
Kalpte sevdâ diyerek her atışın başka şiir
Maşuğun nârına hayran küle döndürse bile
Alevin aşkı yakarken, tütüşün aşka şiir...

Fe'ilâtün / Fe'ilâtün / Fe'ilâtün / Fe'ilün

•• — — / •• — — / •• — — / •• —

YARE DOĞRU VAKTİ ÖMRÜN GÜN AĞARMASI

MEHMET YAŞAR GENÇ

Kurşuni bir yalnızlık halay çeker içimde
Pençelerin geçirir kalbinden gözlerime
Ey ıstırap kemendim, kuruldu sözlerime
Haşince bakışında sarsılıyor sularım
Feryat ve çığırışın kabartıyor sularım
Halay çeker içimde kurşuni bir yalnızlık
Pençelerin geçirir kalbinden gözlerime

Peşi sıra sürükler vaktimi tutan bu giz
Ruhumla kanatlanıp götürürken ötelere
İnce bir dokunuşla toprağımı örteler
Yalnızlığım kefensiz gömülür, toprağımda
Aşıkâr olan sükût, belirgin, yaprağımda
Vaktimi tutan bu giz peşi sıra sürükler
Ruhumla kanatlanıp götürürken ötelere

Delice sesler gelir Yûsuf düşlü kuyudan
Hicranlı zamanları üstüme garip perde
Adın hüzzam doğurur, umut iklimim nerde?
Andımdır, toprağına alnım koyup öpeyim
Yüreğimle sığındım, say ki ben bir körpeyim
Yûsuf düşlü kuyudan delice sesler gelir
Hicranlı zamanları üstüme garip perde

Sussam biter mi derdi avare mevsimlerin?
Nicedir kervanları geçmez oldu kapımdan
Seherimi kış tutmuş dökülüyor yapımdan
Melâl akşamlarından gül düşürdün geceme
Yüreğim yangın yeri, kül düşürdün heceme
Avare mevsimlerin sussam biter mi derdi?
Nicedir kervanları geçmez oldu kapımdan

Burçlarına dokunsun hasretimin rüzgârı
Yâre doğru vakti ömrün gün ağarmasıdır
Sıla kokan ellerin efkârım sarmasıdır
Yüreğimin taşları oynasa da yerinden
Asırlık hüznlerim döner mi seferinden?
Hasretimin rüzgârı burçlarına dokunsun
Yâre doğru vakti ömrün gün ağarmasıdır

Kalıntılarından sesleniyorum şehrimin
Üzerime tebessümün izdüşüm bırakır
Sen, inci tanem, mücevher olur mu bakar?
Yaklaş ki gölgen vursun kapımıza ansızın
Tenhalara boşalan, kalbimi yutan sızın
Şehrimin kalıntılarından sesleniyorum
Üzerime tebessümün izdüşüm bırakır

Fısıldar kelimeler aşk ve gurbet iksirin
Ümit, tomurcuklansın yüreğinin dallarında
Mahrem okunuşlarım sırlansın yollarında
Ey ay! İnlediğin her gece soluğumu tükettin
Üşüdüğün gecende güneşim hasta ettin
Aşk ve gurbet iksirin fısıldar kelimeler
Ümit, tomurcuklansın yüreğinin dallarında

Son duamı uçursam külrengi bir emanla
Sümbül ve güller açsın bağında evlek evlek
Ürkeklği dağılsın evinin, korkuma denk
Sele dönüßeceğim ırmaklar nerde bu gün?
Bütün dünya görmeli, sırtım ki yerde bu gün
Külrengi bir emanla son duamı uçursam
Sümbül ve güller açsın bağında evlek evlek.

GİDİYORUM

BÜŞRA DAŞDİBEK

Gidiyorum
Çizgileri kalın harflerle...

Sana emanet ağır uykusu
Bu erken uyuyan şehrin

Dökeceğim rengine kanarak
Kuruttuğum tüm çiçekleri
Dönüp bakmadığın kenarlarına yolların
Bu yollar,
Şehrinin haritalarına çizilmedi sevgili
Bu yollardan geçmez
Ne sana giden bir ulak,
Ne de şehrinin çatılarında uğuldamış rüzgar
Haber yok artık senden
Gençliğinden,
Ömür geçirdiğinden,
Ağaran tek saç telinden
Biliyorum
Bu yollar çıkmaz,
Ne denize,
Ne de göğe kavuşan bir düze

Gidiyorum
Dağlanmış derim ve çıplak ayaklarla
Seni olduğun imkansızlığa bırakıp.
Gönlümde hala umutlu
Sıcacık bir dua,
Vazgeçemiyorum.

Bir martı görsem yol kayboluşunda,
Derim ki işte bu şehir onun.
Ya da
Derin bir sessizlik sezsem tenimde
Derim ki göğşe kavuştun yolum.
Bu yollar çıkmaz
Ne denize,
Ne de göğşe kavuşan bir düze
Hoşça kal
Kavuşmak üzere...

SUSARIM

SALİH ÖZEL

Ne zaman aklıma düşse gözlerin,
Gönlümü bir hüznün, kaplar, "susarım"
Giderken ettiğin veda sözlerin,
Kalbime hançeri, saplar "susarım"

Sen beni kendinden bıraktın yoksun.
Ne zaman özleşem yanımda yoksun.
Var iken az idin yok iken çoksun,
Karışır bütün hesaplar, "susarım"

Anlatsam halimi neler var neler;
Dost beni kınarken düşmanım güler.
Acıları çarpar neşeyi böler,
Kalanı kederle, toplar, "susarım"

Hatıran canlanıp kalkıp dikilir
O zaman dizimin ferî çekilir
Karabasan çöker aklım irkilir
Yüreğim yerinden, zıplar, "susarım"

Neyim varsa aldın, hepsi sendeler.
Bu yüzden dik durmaz ruhum sendeler.
Bazı törpü vurur bazı rendeler,
Enini boyunu, çaplar, "susarım"

Ben oldum sevdanın canlı mevtası.
Vuslattın gönlümün heves hevası.
EVREN-İ kavuşmak derdin devası.
Kâr etmez derdime, haplar, "susarım"

...

GÖKHAN YILDIRIM

Ver yâre başı
Derdi derman gör
Bakma ki şaşu
Cânı cânân gör

Açma aralar
Çalma karalar
Sar ki yaralar
Sırr-ı Lokman gör

Bitmezse kinin
Olmaz ki dinin
Her kusur senin
Kamu aynan gör

Gönüller yıkma
Rızadan çıkma
Kibirle bakma
Kulu sultan gör

Dünya bir oyun
Kaptırma boynun
Benlikten soyun
Yâri üryân gör

Kıl pîre hizmet
Bulursun devlet
Gelince vahdet
Hakkı ayan gör

Aşkın burağı
Yoktur durağı
Sönmez çerağı
Yan ki devrân gör

Sâkî de yandı
Aşka boyandı
Ânda uyandı
İmdi seyrân gör...

SERZENİŞ RİSALESİ

HALİT YILDIRIM

Beyhude bir bekleyiş... Aşk koymuşlar adını.
Bir avuç gözyaşıymış elde kalan tek mahsul.
Bir bakışmış meğerse bozan ağız tadını,
Kemirirmiş bu sancı yüreği usul usul.
Aşk kovarmış sineden mantık denen kadını...
Acımadan sürermiş nara gönül atını...

Kaçıncı mevsimindir, hangi cemrenin bu his?
Ayaklarım kesildi, kanatlandım kuş gibi...
Çökünce gerçeklerin üstüne koyu bir sis,
Yaşadıklarım geldi gönlüme bir düş gibi...
Adını yazdı göğe gönlümden tüten bu is
İçime düştü sızın, kalbe saplandı yeis

İnşirahım gizlenmiş ıstırabıma, hayret!
Hüzünler doğuruyor beklenen muştuları...
Her gülüşün ardından sağanaklarda gayret,
Karanlıklar boğuyor içimde kuşkuları...
Gönlümdeki kuyular benliğim için gurbet.
Peşinde taban çalan ruhum cismime hasret.

Ufuklara astığım dualarım yorulmuş,
Yorulmuş vuslatını bekleyen bahar bile.
Kardelenler bu mevsim sensizlikle vurulmuş,
Bülbülün son şarkısı ölüm getirmiş güle.
Renk solmuş, yaprak düşmüş, dallar bir bir kırılmış,
Geceler yıldızlara, ay güneşe darılmış.

Uzayan gecelerde yıldızlar kime gider?
Neden keser yolumu dolunayın ışığı?
Şarkılara nâmedir içime düşen keder,

Sallar içli makamlar hüznü denememiş,
Hıçkırırken nameler aşığı mecnun eder,
Heyhat her Mecnun'a bir Leyla yazmamış kader...

Saçlarını sererken güneş ufkun koluna,
Vuslat adlı ümidim birden tutuşur yanar.
Karanlıklar batarken, hicran doğar yoluna...
Aklıma sen düşünce dilimde ahlak yanar,
Ateş sağanak olur, yağar gönül çölüne,
Kızgın kumlar tutuşur döner volkan gölüne...

Hangi çöl dayanır ki firakının narına?
Yakarken aşmanı kalbe düşen bu ateş...
Dünü verdim toprağa, mezar kazdım yarına
Anladım ki sensizlik ölüm ile öz kardeş.
Zaman çare olmuyor, yara iner derine
Hayalini mi sarsam kalbe deva yerine?

Kim öder vebalini uykusuz gecelerin?
Yıldızlardan süzülen şiirleri kim okur?
Kan damlar arasına ağlayan hecelerin
Hasret ömrüme niçin hüznü ve keder dokur?
Kim bilir derdi neydi devlerle cücelerin?
Anlasam, neden başı dumanlı yücelerin?

Hangi imge yüklenir tasvir için halimi?
Hangi maznun anlatır beni sana ben gibi?
Hangi nehir götürür denizlere selimi?
Hangi kor ateş yakar beni seni sen gibi?
Ceza ver ister isen, kesip sustur dilimi.
Kır, inleyen sazımı, kopar gönül telimi!

Sor! halimi bir kere, neden içim yanıyor?
Hangi fırtına beni sarıyor kollarına?
Sor! Göz pınarlarımdan hangi bulut kanıyor
Nöbetçi diye beni kim dikti yollarına?
Kaç yaprak düştü yere umut ağacından? Sor!
Sensiz yaşamak değil, bil ki sensiz ölmek zor!

Ben mi acizim? Yoksa kelimeler mi aciz?
Anla diyorum anla, ne olur anla beni!
Kondu gönül mülküne hasret denilen haciz...
Gözyaşımda kaybettim ne yazık ki ben seni,
İstersen ölmüşüm say, adımın üstünü çiz,
Eğer silinecekse gönlüme düşen bu iz...

Ey zarif kelebeğim, ey nur suretli ayım,
Ey göğümü süsleyen benim kutup yıldızım.
Hicran mıdır aşkımdan gönlüme düşen payım?
Neden bu kadar çok sen varken hala yalnızım?
Kaynar, kaynar her gece içimde gayya kuyum,
Ah neden değişmez ki seni düşünmek huyum?

Ne seninle olmayı, ne kaçmayı becerdim,
Senden başlar hicretim, sende biter doğrusu.
Ne hicrana mahkûmum, ne vuslatına erdim,
Bir Ârâftır bu dünya, ben şaşkın bir yolcusu...
Yaşamak eğer buysa hayatı sele verdim,
Ben hiçliğe talibim, yaşamak değil derdim.

Yokluğunda dilenmek, varlığında tutuşmak...
Titreyen ellerimin kaderiymiş boşluklar.
Suretinle lal olup, hayaline sataşmak,

Sence ne kadar makul yaşanan sarhoşluklar?
Sabır, kızgın ateşte çekik ile yatışmak...
Sabır, kendi gölgenle gece gündüz atışmak...

Büyüdükçe büyümüş küçücük mesafeler
Sizli bizli duvarlar aramıza örülmüş
Gerçeklerin yerini almış boş hurafeler
Kırgınlıklar tuz biber olmuş kalp yaramıza
Serzenişlerle dolmuş yazılan sahifeler
Çekilmiş satırlardan o güzel latifeler

Bak işte bu şarkı da hüzünle sona erdi,
Güneş çekti tülünü gecenin şuh yüzüne.
Kırıldı kum saatim, anları hiçe verdi,
Tedbir konuldu "bekle, geleceğim" sözüne,
Ecelim ümidime "beyhude" mührü vurdu,
Son duamda adını söylerken dilim durdu!

Kalktı gözümünden perde, göründü menzil, heyhat
Sürüklendim bir yolda yaprak gibi çaresiz...
Doğmadı şu bahtıma beklediğim bu vuslat
Aşkın kor sıratında hıçkırıldım sessiz, sensiz.
Sükûnun dehlizine düştü kalp denen saat,
Ben sustum artık ey yar, şimdi buyur sen anlat!

ERENLER (NAAT)

VELİ KURUM

Bir ilâhî çağrıya ikrar verdi âfitap,
Göğün gözesinden şavk düştü rahmine vârin.
Ve Anka'nın külünde buğday yeşertti mehtap,
Semâsı doldu rahmet doğacak Nevbahar'ın.
Gül potkalında sundu Hak cism-i cân erenler.
Gaipten revân oldu mucizesi şiârın,
Ve Mâşuk'a meşk doğdu, aşka Canân erenler..

Alem dedi ey Ahmed, Hakk'a minber kemâlin,
Melekler arşa varır, aşk kirpiğinde gâni.
Göğü Arzu eyledi, yeri Kamber cemâlin,
Utanır üryân bakan göz olur erguvâni.
Dua'nın hamağını sallar iman erenler.
Giz görmedi kâinat böylesi aşk ruhânî,
Görmedi Firdevs Bağı böyle mihman erenler..

Muştunun Kevser'ine dudak dayar asuman,
Ey ayetin çerağı, ey kör zifire ziya.
Sahrayı yelken eyler avucundaki ummân,
Sen alem uykusunda hayra varmış tek rüya.
Kirpiğinin yeliyle döner devran erenler.
İster Vuslat mülküne eşik kılsın Kibriyâ,
İsterse İsmail'im canım kurban erenler.

Gözlerin bahri bâde, gözlerin ruha sâki,
Hırkanın salkımıdır leylaktaki râyiha.
Evvelin aşk vefatı, ahirin aşka bâki,
Sen nârın otağında acziyetime vâha.
Vakit diz kırdı Hakka yerde zaman erenler.
Buketle kapısında ihlâsımla, Fâtiha,
Duyusun gerdanı mihrap, kaşı keman erenler.

Ruh denen gamlı buğu vardı senle tacına,
Sen Yûsuf didarında müjdesiydin mavinin.
Hû ile Burak'tı dil nefesin miracına,
Gamzesine kuş gömdü ah tevazun sâbinin.
Zevrakın didesinden benim sızan erenler.
Pervanesine değmiş aşk fitilim Nâbî'nin,
Hâlâ kandili yanar sinem sûzân erenler.

Âlemin rahlesidir gül yüzünün aylası,
Aşka diz kırar elem değildir ulvi bendim.
Seninle nura döndü buhranın vaveylası,
Senin için var oldu bu kâinat efendim.
O'dur cemali Kâbe'm, dili süphan erenler.
Ey vücut şiârına eyle ruhunu takdim,
Görsün gülüşü gevher, nur-u Rahman erenler.

Olaydım ayağının kırk tozuna vilayet,
Ey gülüşü dergâhım, ey nuru makam-ı Kün.
Sen alnımın şehrinde saklı kalmış ziyaret,
Sarığından dökülür Hızır'a ilmi ledün.
Hülyası hasbihaldir, Hüsnü Kûr'ân erenler.
Aşk sunalı cihana Hakk gerçeği tebeyyün,
Vakit rükûyla hemhâl, ân Müslüman erenler.

"İnsan aşk libasıyla, ancak insan erenler.."

GÜL İLE BÜLBÜL

İBRAHİM EŞMELİ

Ben elem bahçesinin en dertli bülbülüym
Acıklı türküsünü söylüyorum hicranın
Güle yanan ilk benim sönmeyen son külüyüm
Kuytu bir yerindeyim efsunlu maceranın

Meltem bana meftun, rüzgâr bana âşık
Zamansız ve mekânsız bir sevda yaşıyorum
Gülünden ayrı düşen hep benimle barışık
Yaralı yüreğimde bir Mecnun taşıyorum

Kırmızı kadifeden rüyası olanların
Güle şiirler yazan inziva bağındayım
Kadehine hasretten şarkılar dolanların
Unutulduğu garip rüyalar çağındayım

Çöllerin serabında kokunu duyuyorum
Gökyüzüne damlıyor yağmurlar gözlerimden
Ben masum bir ceylanın kalbinde uyuyorum
Yalnızlık vadileri çınlıyor sözlerimden

Ben yalvara yakara adımladım zamanı
Aşk'ın en güzelini anlatan bir kitapla
Nergis görünce seni tanımladı imanı
Dikensiz ve pespembe gülümseyen hitapla

Gülün adı anılır yankılanır semada
Cansızlar unutulur bir can olmadığını
Aşk'a isyan edenler yargılanır semada
Anlarlar bülbüllerin ziyan olmadığını

Sahte bir orkidenin oyuncağı olanlar
Bülbülü unutanlar güle ömür biçiyor
Izırabı hor görüp eğlenceye dalanlar
İblise dem tutanlar elbet zehir içiyor

Gül sevgisi öğretir âşıklara ölmeyi
Güzel gülün yüreği bülbülün son evidir
Son selanın ritmiyle âşıklara gülmeyi
Bülbülün gülü seven bakışları öğretir

Kan gibi çiğ tanesi gülün dudaklarında
Kanadıyla silmeli mendil olup bir bülbül
Duası vuslat olan kulun dudaklarında
Figan eyle ey bülbül, gülü an ve sonra gül

EF SUNLU SARMAŞIK

SEVİM YAKICI

Şu ömür deryasında çırpınırken kayıklar,
Bir yanım bahar bahçe bir yanım ayazdadır.
Mahşeri sevdalara şahitken şakayıklar,
Yüreğimde serçeler sevdana niyazdadır.
Çırpınırken kayıklar şu ömür deryasında,
Kalbim tarihe düşen aşkların kıyasında.

Ruhuma yıldızlardan süzölmüş o heyecan,
Gözlerin mi gördüğüm, ben hangi sulardayım,
Ellerin gül dalıysa, bakışların mihrican,
Gönlüm paslı kördüğüm, sensiz pusulardayım,
Süzölmüş o heyecan ruhuma yıldızlardan,
İsmi ni işlemişler bahtıma yaldızlardan.

Serilmiş ay ışığı çözülen saçlarına,
O ışık ki, kalbimi kalbine bağlayan sır.
Umut çiselenirken aşkın yamaçlarına,
Aynamda suretime sanki suretin yansır.
Çözülen saçlarına serilmiş ay ışığı,
Saçların, sevdaların efsunlu sarmaşığı.

Çocuksu düşlerinde şımarır beyaz zambak,
Dudağından kelimeler dökölürken ar eder.
Allanan yanağını kıskanır pembe leylak,
Yüreğim yüreğini yar diye ikrar eder.
Şımarır beyaz zambak çocuksu düşlerinde,
Yakamozlar oynaşır süslü gülüşlerinde.

Ah bu uslanmaz gönül kapıldı gitti yine,
Senden hicret ettikçe muhacirin oluyor.
Akıl baştan seyyare aldırma bildiğine,
Gölgenle tükense de mevcudunla doluyor.
Kapıldı gitti yine ah bu uslanmaz gönül,
Kalbimin kapısında mühürdür buğulu gül.

İster vuslatla avut ister kaldır at beni,
Ben her vakit aşkının kıyısına vururum.
İster pazarlarda sat ister cana kat beni,
Ayazında üşürken çölleri kavururum.
İster kaldır at beni ister sevdıyla avut,
İstersen cennetim ol ister cehennemde tut.

Bir gün susacak kuşlar durulacak bu deniz,
Billurdan fiskelerle kalbe vuracak zaman.
Giden gitmiş olacak silinecek her bir iz,
Gümüşten bir huzurla örtülecek asuman.
Durulacak bu deniz bir gün susacak kuşlar,
Ömür denen deryada yorulunca yokuşlar.

EYLÜL BÜYÜSÜ

M U H A M M E D Y A K U T

Göklerden düşen çığ ve sis
Cin harabelerinden yankılanan gök gürültüleri
Yeraltı hazinelerinin sırrını ifşa eden ebemkuşağı
Büyünün kendisi değil yalnız görüntüsü

Büyüyü başlatacak gizli bir el usta bir simyacı
Vaktin belli bir vakte ermesini bekliyor
Gizli bir el bu vakitleri bekliyor
Ve yağmur ve yağmur ve yağmur

Bir kuş tüyü gibi havada titriyor insan
Sara etkisinde şimdi yer ve zaman
Yaz düşleri bitti mi bitti evet
Eylül ölüm değil ölüme davet

Ölüm bilmem hangi sultanın sarayındadır
Hangi otobüs durağı hangi tren rayındadır
Belki de buz gibi Menderes çayındadır
Ölümün bile ölmesi sanırım Eylül ayındadır

Eylül şehrin isli duvarlarına yağmuru ekler
Dağ başlarında çeşmeler doğmayı bekler
Yarının hayaliyle yaşayan kelebekler
Ümitleri var oldukça hiç ölmeyecekler

Çarşamba bulutlarında saklı bir deli yağmur
Bütün ağırlığıyla bizden besbelli yağmur
Bu yağmur Mehlika rüzgarına karışır gider
Bir sel olur ruhumuzla yarışır gider

Balıklar yeni derinlikler keşfedecek
Dalgalar kıyıyı biraz daha dövecek
Hep aynı kalan yollar biraz daha uzayacak
Mum ışığına mahpus ümitler sönmeye yüz tutacak
Ki sen gelmezsen sen bize gelmezsen

Sen bir çoban çeşmesiysen
Bir çiftçisindir belki
Yahut bir filozof
Ben abasız elleri kirli
Dudakları susuzluktan çatlamış bir çoban
Sabana hasret kalmış bir tarla
Ben bir rasa tabula
Gel biraz da sen karala

Gel ör bizi ölümsüz nakışlarla
Gel vur bizi ölümsüz bakışlarla
Gel sar bizi ölümsüz yakışlarla
Gel ölüm gibi ölümsüz akışlarla

Gel ölüm gibi
Ölüm gibi ölümsüz
Ölümsüz bir akışla
Gel

TÖVBELER KAN İÇİNDE

AYDIN ZEYFEOĞLU

atın gövdesinden yürürdüm yalnızlığa
bu bataklığa suâlsiz düştüm
satmaktan geçtim de geçinmek için
hayatımı satmışım otuz beş yıl
habersizim

yollar eskidikçe vedalar yaşlanır
hüzün mısraya dayanır
yazgısı kuşatılan yolcular
gülünce bahtiyar olur
sevdikçe mezar

yan masadan baktık dünyaya hep
ondandır her maviyi gökyüzü zannetmemiz
dirhemi kesilen dünyanın yolcusu olmak
gereği düşünülmüş ızdıraptır
ve gayrı safi milli sayılmıyor
vicdan ağzında tükettiklerimiz

kendini karanlığa gömenler
kendine de müsait değil
geldim de görünemedim ilk ve son
tarafından tarafıma kusturulan nefis
ben bu vicdansız gecelerden
kendimi çıkardım

avcuna bıraktığım yaş
ömrüme konuşlanan kış şimdi
sevmek gelmenin incitilmiş hali
zamandan muaf yaşayan ölüler
iki gün yası tutulan
unutulur üçüncü gün

herkes yalnızlığının şahidi
yokluğunun mezarıdır
şimdi sustur susturabilirsen
kalbinin yetmezliğini
ben iyiliklere pasladıkça kendimi
acılar gol atmaya devam ediyor

çarpanlarına ayırsam kendimi
dağınık bir yüz düşüyor göğsüme
gitsen, eksiliyorum
kaldır beni bu hayattan

toplamıydım kişi başına düşen acıların
musallaya yazılan yağmurlar arlatan, canım
kırılsam toplayanım olmaz

ah yüzüme tütsülenen dünya
gökten ateş sar geçmişe
yıkılsın boynuma eşilen kara duvar

eşiğine tırmanan yolcu
düşmek için gün sayıyor
geçmişim küf
yarınım yangın
beni bugünden yok sayın.

hangi şehirden kalksa
kendine açılır kollarım
zehir zıkkım hayattan geçiyorum
tövbeler kan içinde.

ARAMAK

TALAT ÜLKER

“arayan bulamaz asla, bulan aramaya başlar”

yol yolcunun içinde yolcu düş diyarında
hüznün adresi saklı kapıların ardında...
ben seni,
kararsız duyguların,
ve soluksuz tutkuların,
tövbelerde arınmış günahında aradım,
bulamadım...

ay yorgun bulutların saçını örüyordu
gönül karlı dağarla kol kola yürüyordu
ben seni,
gecelerime davetsiz gelen,
ve yüzleri görünmeyen,
ak sakallı gölgelerin semahında aradım,
bulamadım...

geceyi bürünerek uyuyan yaşlı kışın
şafağına düşünce buz tutmuştu bakışın...
ben seni,
kâbuslarında yüreğimi yorduğum,
ve katran karası gözlerine ellerimi sürdüğüm,
sığıntı gecelerin sabahında aradım,
bulamadım...

gözlerin yağmur yüklü buluttu, göçüyordu
yollar ki yolcuların kanını içiyordu
ben seni,
karamsar düşüncelerin,
ve düş mezarı gecelerin,
yasa batmış siyahında aradım,
bulamadım...

ömre bin hayat sığar yola tutkunsu yürek
ten mülkünden düşlerin ötesine göçerek
ben seni,
çilenin virt olduğu,
gurbetin yurt olduğu,
bedelsiz sevdaların dergâhında aradım,
bulamadım...

yollar sende düğümlü, bitir bu yolculuğu
artık can tohumunun çatlamakta kabuğu...
ben seni,
gece ile gündüzün,
ve sükût ile sözün,
inadına şahitsiz nikâhında aradım,
bulamadım...

ölümün kıyısında hayatın taşrasında,
geçmişin evvelinde şimdinin sonrasında
ben seni,
gecede,
günde,
yarında
ve dünde aradım...
bulamadım

göğü kanatlarına sarıp gitti turnalar
buzdan bir duvar şimdi dört yanımda aynalar
ben seni
zamanda,
mekanda
bedende
ve canda aradım.
bulamadım

ben seni herkese sordum
ve her yerde aradım...
lakin bulmak istemedim,
çünkü sevmek, aramaktan ibarettir...

OTUZ YIL ÇÖLÜ

HÜSEYİN ARSLAN

Yüzün uhrevî bir yumuşaklıkta biliyor musun

Al boynum sana kıldan ince, diyemem
Senin olan bir şeyi sana veremem

Tan yerine yaslanmış iki yumuk avuç
Güneş mi doğsun ben mi diye kararsız
Çılgık çılgılığa Anna'dan kopan bir kar topağı
Günü bembeyaz boyuyor

Anna yorgun dünyayı taşımaktan
Üstünden atıp kederini mutlulukla
Derin bir nefes iç çekimi kokundan

Kokundan baygın çiçekler
Güneş sana bakamıyor
Ay doğmuyor gecesi kapkara
Sen doğdun diye

Dünyadaki bütün anneler
Sana koşmakta bir yudum emzirmeye
Kendi çocuklarını unutup

Dünyadaki bütün çocuklar
Sana koşmakta seninle oynamaya
Annelerinin çağırın sesini unutup

Dünyadaki bütün arkadaşlar
Seni soruyor arkadaşın olmaya
Geride bütün arkadaşlarını unutup

Dünyadaki bütün aynalar
Yüzünü sana dönmüş
Bir bakışına teşne
Asırlardır bir beyaz gülüşüne hasret

Dünyadaki bütün gözler
Anlık bakışına rastlamak için
Durmaksızın durmaksızın dönüyor

Dünyadaki bütün avuçlar
Sana uzanmakta çiçekler sunmaya
Ellerine kokun değer diye

Dünyadaki bütün ırmaklar
Sana akmakta büyük coşkuyla
Gözyaşlarıyla bütün âşıklar
Eteğine tutunmaya can atıyor

Kırmızı bir uykusuzluk karışıyor resme
Gözyaşlarıyla akmış

Hayat oynanıyor mahşerde bir yerde
İncecik bilekler zarif saat
Saat öğleyi geçe bir hayal kız pembe beyaz
Bu dünyadan değil
Su gibi cam gibi
Ve ardından yıldırımlar
Otuz yıl çölünü aydınlatan

Uzayan ikinci gölgeleriydi yorgunluk
Sana bakarken uzayan yokuşlarda
Bir dış parıltıydı mahşerde yalnızlık
Öpmek olsaydı dişlerinden
İlkin onu öperdim gizlendiğim yerden

Ağaçlar yollar kitaplar yıldırımlar
Hayretler içinde
Nasıl da bir koca zorba
Koskoca bir buzulu eritiyor
Hayatın ateşini düşürmek için

Karanlık bir iklimde
Üç inci çiçeği açıyor
Üç kesik yaradan

Mahcup bir pembeye dönüyor aşk
Âleme kapalı ağzın ve yüzün
Sessizlik dilinden çok gözlerinde
Adımı söylemeyi bilmiyor

Mahcup ve ince köylü yanım
Erkenden mezarına gömülüyor

Bana adımı söyle lütfen
Adım diline değsin
Alevli ve beyaz sesin yaksın adımın harflerini

Yaşamak yüzüne gölge etmiyor
Çöllere ırmaklar geçmiyor yüzünden
Her dem genç kızsın her dem bahar
Sayılar seni bulmuyor
Yaş sözcüğü seni bilmiyor
İkliminde kış gelmiyor

Yüzünü Bengisuyla mı yıkıyorsun her sabah
Gece uyumayıp güzellikleri mi çalıyorsun kendine
Ayı alıp ışığını mı içiyorsun
Tüm tatların hırsız sen misin
Bazı günler güneşi sen mi saklıyorsun içinde

Gece ve gündüz müsün yoksa
Saçların ve yüzün mü dönüp duran yörüngemde
Kışları uzayan gece mi yoksa saçların mı?

Korkuyorum penceredeki kuşları ürkütürüm diye
Sesimin yasak kelimeleriyle
Susuyorum bin kerre hep kerre susuyorum
Bir tas soğuk su sunuyor hayat bana
Ateşten kelimeler yutuyorum

Öpüyorum yağmurla birlikte
Yeryüzünün çatlayan dudaklarını
Aşkım bebeğim bitanem
Sevgilim olur musun ey gökyüzü
Yüzüne dokunuyorum ipeksi bir tedirginlikle
Gök ve yüzünü öpüyorum çatlayan dudaklarımla
İpeksi bir tedirginlikte

Ve yine yüzün uhrevî bir yumuşaklıkta biliyor musun

SEN ORALI DEĞİLSİN

ÜMİT ÖZALTI

Ah! Kalabalıklar...
Sellerin caddelerde koşması
Yağmurda boğulması çiçeğin...

Bizim burada
Irmağa su gibi akan ses
Başka bir dil çağırsa uzaktan
Aktıkça çoğalan türküdür
Sığırın türküsüne nefes.

Bizim burada
Lehçelere ayrılır yalnızlık
Memleket nere diye sorarsa biri
Vatansız kalmışsa gözlerin...
Yemeğe ekmek diyeli biz
Ateşe sürmezler soruyu
Sağır bir ses gibiyim
Sen oralı değilsin.

Yankıda biriktikçe ses
Bir dağa soru sormak mı?
Bağırarak rüzgâr ıslıklarına
Düştükçe ateşin diline
Sesini bulamaz yankıda
Sesime ses mi gelecek
Sen oralı değilsin.

VA'DİNE HASRET KALDI

S U A T A K

Çekip gittin ortasında hayatın;
Bilsem seni yarın'dan kimler aldı?
Artık biraz daha uzak her yakın,
Bende yalnız va'dine hasret kaldı!

Bir tenhâ sabah gibiydin, ne söze
Ne sükûta gelirdi tâzeliğin;
Ki aşktan daha mahremdi bu göze,
Âyinedeki efkâr-ı sûretin.

Dalgalar vursa da bahtı açmaza,
Sana çıkardı içimde her kapı.
Her kapı sende âşına sonsuza;
Saatler gittiğin vakte ayarlı.

Yemin gibi sağlam bir dağ başıydın;
Zebûr dinleyen kuşlar, yamacında.
Yıldızlar kadar, şehirlere dalgın,
Bir umuttu çoğalan, dil ucunda...

Güneşti eteklerinde cilvegâr,
Bir gülüşün, nice bahârı oldu.
Gönül dediğin, derdinle bahtiyâr;
Geçilmez yolların rüzgârı oldu.

Çekip gittin ortasında hayatın;
Bilsem seni yarın'dan kimler aldı?
Artık biraz daha uzak her yakın,
Bende yalnız va'dine hasret kaldı!

GÖZ ALTI

DOĞAN YILDIZ

Zaman doğaçlamada, kader kurguda şimdi,
Öznede bir sessizlik, yüklem vurguda şimdi,
Gittiğin gün takvime, kelepçeyi vurdum ben,
Haftalar göz altında, aylar sorguda şimdi.

Hasret sinsi bir düşman, açığımı kollayan,
Gurbet gizli labirent, bir çıkmaza yollayan,
Ayrılık şiddetiyle, yüreğimi sallayan,
Depremler göz altında, faylar sorguda şimdi.

Kısmet arabulucu, yokluğunu kayıran,
Dilim yalancı sırdaş, özlemine duyuran,
Kapkara dumanıyla, seni benden ayıran,
Trenler göz altında, raylar sorguda şimdi.

Bir odaya sığdım ben, sırtta sitem dağımla,
Ölü taklidi yaptım, can denilen sağımla,
Yanmam diye direnen, kibrit ve çakmağımla,
Sigaram göz altında, çaylar sorguda şimdi.

Kendini çocuk sanıp, hayli laçkalaştılar,
Halbuki iki gözümler, benle aynı yaştılar,
Yağmur yüzü görmeden, bir damlayla taştılar,
Irmaklar göz altında, çaylar sorguda şimdi,

Aşk, şaka tabancası, vurupta öldürmeyen,
Başarısız komedyen, bir türlü güldürmeyen,
Seni son kez görüpte, yerini bildirmeyen,
Bayanlar göz altında, baylar sorguda şimdi.

Yokluğun asi evlat, bir defa aramayan,
Hayalin mi, borçlu kul yanıma uğramayan,
Pişmanlıktan başka hiç, bir işe yaramayan,
Eyvahlar göz altında, vay'lar sorguda şimdi.

Sayısal yokluğuna, engel mi, olamadım,
Formüller üzerinden, çıkar yol bulamadım,
Çarptım, böldüm, çıkardım, bir sonuç alamadım,
Paydalar göz altında, paylar sorguda şimdi.

OKÇULAR TEPESİ'NDE DOKUZLAMA

YUSUF AKGÜL

I

“Bir gece gibiyim yokluk içinde;
Ve bir gündüz gibi aklık içinde!”
“Bir kesret gibiyim çokluk içinde;
Ve bir hasret gibi teklik içinde!”

“Bir damla gibiyim damladan içe;
Ve bir umman gibi ummandan hiçe!”
“Bir avcı gibiyim erkeğim güce;
Ve bir ceylan gibi ürkeğim güce!”
Okçular Tepesi'nde...

“Bir kervan gibiyim upuçsuz, engin;
Ve bir rehber gibi dingin mi dingin!”
“Bir sahil gibiyim koyusu rengin;
Ve bir şafak gibi kızılı zengin!”

“Bir pınar gibiyim kurnasız, öksüz;
Ve bir çınar gibi turnasız, köksüz!”
“Bir ırmak gibiyim gemsiz ve yüksüz;
Ve bir vâdi gibi demsiz ve büksüz!”
Okçular Tepesinde...

II

“Bir kapı gibiyim sürgüsüz, açık;
Ve bir baca gibi dumansız, göçük!”
“Bir deli gibiyim sıyırmış, kaçık;
Ve bir uslu gibi söz tutmaz, uçuk!”

“Bir baba gibiyim nesilsiz, eşsiz;
Ve bir ana gibi sofrasız, aşsız!”
“Bir mezar gibiyim topraksız, taşsız;
Ve bir ceset gibi sütbeyaz, başsız!”
Okçular Tepesi’nde...

“Bir menzil gibiyim öncüm, yolum yok;
Ve bir seyyah gibi param, pulum yok!”
“Bir ağa gibiyim tarlam, kulum yok;
Ve bir ırgat gibi urbam, çulum yok!”

“Bir yumruk gibiyim bileksiz kolsuz;
Ve bir bakış gibi çekik ve halsiz!”
“Bir yangın gibiyim yalımsız, külsüz;
Ve bir şimşek gibi dumansız, tülsüz!”
Okçular Tepesi’nde...

III

“Bir Yakup gibiyim gözü okyanus;
Ve bir Eyyüp gibi yüreği sus-pus!”
“Bir zindan gibiyim Yusuf’a fânus;
Ve bir balık gibi içimde Yunus!”

“Bir Deve gibiyim Salih’e düşkün;
Ve bir Kıtmir gibi Kehf’inde aşkın!”
“Bir sancı gibiyim yolunda meşkin;
Ve bir hancı gibi gurbette pişkin!”
Okçular Tepesinde...

“Bir Bekir gibiyim sadakatte yâr;
Ve bir Ömer gibi âdil, bahtıyâr!”
“Bir Osman gibiyim edep ve ikrâr;
Ve bir Ali gibi düldül, zülfikâr!”

“Bir ezan gibiyim Bilâl dilinde;
Ve bir Selman gibi Acem ilinde!”
“Bir Veysel gibiyim Yemen çölünde;
Ve bir Hüseyin'im, Yezit elinde!”
Okçular Tepesi'nde...

IV

“Bir Oğuz gibiyim destan çağında;
Ve bir Kürşad gibi Kırklar yuğunda!”
“Bir hikmet gibiyim Yesi bağında;
Ve bir nağra gibi Kafkas Dağı'nda!”

“Bir Türkmen gibiyim Ceyhun suyunda;
Ve bir Kıpçak gibi Tuna boyunda!”
“Bir Kırgız gibiyim Manas soyunda;
Ve bir Korkut gibi şadlık toyunda!”
Okçular Tepesi'nde...”

“Bir göçmen gibiyim, obasız yiğit;
Ve bir Yörük gibi aldığım öğüt!”
“Bir toprak gibiyim Malazgirt, Söğüt;
Ve bir anıt gibi Ahlat'ta lâhit!”

“Bir şehir gibiyim İstanbul, Roma;
Ve bir Kızıl Elma sinmiş ruhuma!”
“Bir bekçi gibiyim Âsım oğluma;
Ve bir okçu gibi geçtim doğuma!”
Okçular Tepesi'nde...

MİMOZA'NIN ELVEDASI

ALİMCAN GELDİM

Mezar taşlarına kazımak varmış seni Mimoza
Biri yarım kalmış, biri yıkılmış, biri rüyasında irkilmiş
Bir rüzgâr bekledim alsın götürsün diye beni
Bir rüzgâr esti aldı götürdü her yeri
Mahşer yerinde yalnız kalmayı
Ne bilirdin Mimoza ne bilecektin
Kırık kapıların ardında ışık beklediğimi
O merdivenlerden çıkmayı beceremediğimi
Senin elvedan başka elvedalara benzemiyor
Ölmek böyle bir şey olmalı Mimoza

Ulus'ta bir akşam açıkken pencereler
Sen bambaşka bir gölgeydin Mimoza
Ne ben ağustosu çok sevebildim ne ağustos dış biledi bana
Durağı seviyordu bir yolcu
Bir güvercin kalkıp geldi yanıma
Ne o bilir seni ne de ben bilirim artık
O gün gelse hatırıma oturup ağlayacaktık
Ben yaşamak istemedim Mimoza yaşamak geldi buldu beni
Ya ben nereden bilecektim eski lambanın ölümü beklediğini
Kırılan aynanın intiharını
Ruhumu öldüremedim Mimoza
Hala senden kalma ölü yapraklarla avunuyorum

Ve sonralar geldi ardı ardına
Bunca zaman ölü saatlerini dinledim
Biraz karanlık biraz da değil bir odada
Ne buna zindan denir ne özgürlük
Hep aynı cevapların sorusunu sorarken
Bütün hepsi aynı sabahtı, gördüm
Gözlerim hep biraz donuk
Bir kıyamet es geçmiş gibi
Dolmayan boşluklarda boğulurken
Kor düştü ardından her nefesin
Mimoza yasla alnını buz mermerlere
Davut gibi parçalayıp çıksa içinden o kuşlar
Yine değmeyecek ellerim ardına
Şimdi sana sorsam bana dünkü meltemleri anlatacaksın
Şimdi yoksun Mimoza

AKŞAM VAKTİ KARANLIKTA

ABDÜLKERİM TUNÇ

Ayak sesleri akşamın sisine karışıyor
Ben, gücünü dolunaydan alan bir toz zerresiyim
Sırtımda zamanın kamburu büyüyor
Avcumda biriktirdiğim kuş sesleri

O yankı, o ışık, o mavi çatılı ev
Aklımda bir soru, yolumu bulabilecek miyim
Şehrin gürültüsü içimde büyüyen bir dev
Arzu, bileklerimde damar izleri

Bir labirent gibi dönüp duran çizgiler
Şaşıyorum, ben bu girdabın neresindeyim
Yıllar boyu belleğimde birikenler
Ara ve bul diyor seni bekleyeni

Aradım, yürünecekse yürüdüm uzun günler boyu
Durmadan koklar ve yenilirdim
Sonra gördüm, geliyor bana doğru
Sanki tanıyorum göğsüme uzanan elleri

Başka yeri yok, kalbime doğuyor
Dağılıyor sis ve kir ve başka ne varsa eminim
Artık yol önümde apaçık görünüyor
Hiç düşünmeden bırakıyorum bu aşka kendimi

YELKOVAN KUŞU

CEMRE POLAT

Günebakanlar çevirir yüzünü yere,
Gün erir, gün ağırlaşır, silinir adresler mektuplardan.
Evler sessizleşir, zaman düşer anlamdan.
Ve yanmaz lambanız akşamları,
Balkon demirlerinde kurur biberler.
Her akşamilmekilmek bekler yolunu, odanın penceresinde görmediğin bir serçe.
Her dalga yeniden hiza alır, gel gitlerin düşünüldükçe.
Her 'gün' yeniden başlar fakat farksızdır bir öncekinden.
Çünkü bugün de akrebin yanındaki yorgun yelkovan kuşusun sen.
İlk yaz bitti, zaman döndü güze..
Göç vakti geldi, yara büyük, makas var iğne yok niye?
Kes saçlarımı, kes kirpiklerimi bir iğne bir iplik yap kendine.
Düş sancısın, kanım yansın, ağlasın bu kara bahtım..
Bir camın buğusuna üflenip 'veda' yazılsın.
Nasıl ki kırılmaktır kaderi camın..
Meyvesiz gürgen ağaçları yok olup gider bir sabah ansızın..
Gurub vakti dilsiz olur dilleri kuşların.
Öyle bir zamanda her şey durulur, duyulur sesi ıslık çalan rüzgarın.
Ve bir ıslık..O buz gibi, deriyi yakan gözleri puslu ıslık..
Son istasyona gelmiş bir trenin sesi sanki..
Fısıldadı bana, senin siyah beyaz resmini.
Bir yasemin kokusuyla bezenip,
Uzakta tuttuğun ellerini,
Ettiğin duayı; ama demediğin amini..
Ben dilhun, ben â'raz, ben ağır aksak,
Düşünmedin mi hiç saçlarım bile tel tel, sana acıyacak..
Bitti ilk yaz, bu güz bilmem kaç bin damla kan yerle yeksan olacak?
Gözlerin bir çocuk ellerinde günah,
Tezatlar içinde tezat.
Diktin ya yararı yeter bana..
Dur demem, uçacaksın bir başka iklime nasılsa,
Durma!
"Kal" artık, huzur bulsun bari matemim.

SESSİZLİĞİMİN ANNESİ

MEHMET KÜLTE

Bu hüznler yüzünden toprak topladı ellerim...

Ne zaman bulutsu bir gülüş düşse yüzüme
Karanlığa boğuluyor bakışlarımdaki kent!
Ne zaman göz bebeğim bir mutluluğu ağlasa
İstanbul içime düşüyor boğazımdaki hıçkırıktan!

Anne! Bu gecelerin saçları senin kadar zifir!

Anlamadım! Bir cennet kokusunun eksikliği mi,
Kırmızı bir gülün nefessizliği mi yaşadığım?
Özlemek kadar sevdalıdır geçmişe kanayan susuşlar...
'Ben şimdi ne yaparım'lara kilitli, dikenli dilim!

Her yürek kendi mürekkebinde yazılıyor alınına...

Özgürlüğünü kuşanmış her ihtilale merhaba!
Annemin masalsı geceleri kulağımda çınıyor çünkü...
En anne sesiyle... En toprak nefesiyle...
Artık her yağmur sonrası ellerim kokuyor benim.
Bu hüznler yüzünden toprak topladı ellerim!

AŞKA ESEN YEL

KÜBRA ELKIRAN

Neden gidersin ey gönül uzağa
O yarin dilinde kal yok diye mi?
Yine düşersin aşk denilen tuzağa
Ondan başka çıkar yol yok diye mi?

Kıymetin bilinmez halin sorulmaz
Sevdiğini söylersin hayra yorulmaz
Yar taşa sarılır da aşka sarılmaz
Onda aşka uzanan kol yok diye mi?

İyi günde dağ gibi yanında olur
Kötü günde kaçanların önünde olur
Her zaman çıkarının yönünde olur
Aşka doğru esen yel yok diye mi?

Canımı alacak artık bak bu hal
Yar sana soruyorum apaçık sual
Neden hiç vermedin bu aşka mahal
Benden daha aşık kul yok diye mi?

ELİF GÜLÜŞLERİN

FATİH KARATAŞ

artık açsan da perdelerini
gün doğsa yüzüme
...
yerle göğün arasına
sıkışmış bir çift el
şimdi
duadadır bir annenin yüreği
çocuksuz ölmeler hüznüne
...sırası gelince
çatlamış dudaklara gömülür rüyalar

uykusuzdur emzirilen düşünceler
geceden doyurur karnını
sana minik patikler ördü dul kadın
çıplak kayalara biçildi
yosundan yeşil entariler
...giyinmişsin
hangi deniz görüp de aşık olmaz şimdi

adımsızdır sana gelen yollarım
gönül sahrasına
sürgün düşer bir akrep
iğnesinde zamanın zehri
aşılındı candan parelere
...artık
ölüm verir meyveleri ağacın
taşlama düşmez rüyalar uykulardan

elif kokar gülüşlerin
bir gündeğümü
dökülür üstümden günahının kirleri
...söyle toprak
saydın mı gelip geçenleri

ZAMAN YA DA AYNALAR

ABDULLAH SATOĞLU

Her şafakta düştüm tozlu yollara
Önüme serilen yoldu aynalar.
Yorgun kuş misali kondum dallara
Her sabah yoldaşım oldu aynalar.

Akşam, benliğimi yedi bitirdi
Gece, beni benden aldı götürdü.
Seher vakti sokaklarda yatırdı
Her sabah gönlüme doldu aynalar.

Akşamlar, en ince yerimden vurdu
Gece, tuttu gökyüzüne savurdu.
Seherde acılar yaktı kavurdu
Her sabah saçımı yoldu aynalar.

Akşamlar, dönülmez gurbete sürdü
Geceler, araya perdeler ördü.
Her sabah yabancı bir çehre gördü
Yüzüme bakmaktan yıldı aynalar.

Her akşam, içime bir hüznün çöker
Her gece, rûhuma bir katran döker.
Şafaklar saçımdan sürükler, çeker
Her sabah saçımla soldu aynalar.

Aynalar, gönlüme doldu her sabah
Aynalar, yoldaşım oldu her sabah.
Önüme serilen yoldu her sabah
Her sabah saçımla soldu aynalar!..

GÖRMekten YORULAN GÖZE DAMLATILAN LAV

MEHMET OKUMUŞ

*Ne var gülbank-i tevhide cevabım bir hu'dan gayri
Hayatına sebep yok (küllü şey'in) bir sudan gayri
Âşık Seyrânî*

I

Canı gökte alınmış kuşlara acımdan
Eriye eriye bir nokta kadar
Kaldı yüreğimdeki ağrı

Defterlerin açılacağı güne kadar
Yüreğimdeki ağrıyı sana emanet ediyorum

Nereye gittiğini bilen yollardan geçtim
Kemiklerin birbirine kaydığı şehirler gördüm
Yedi iklim bereket taşıyan yağmurların ıslattığı coğrafyalar
Toprağı ve taşı birbirinden ayıran kıyısız sular
Yanmış ama küle dönmeden kaskatı kesilmiş dağlar gördüm

Senin mülkünden başka gül dikilecek yeri kalmamış dünyanın

II

Azapla korkutulan bir kavmin arasından kaçtım
Sapsarı kesilmiş benzimde
Kazdığın mezar göğekin bir bahçeye
Sonra baktığın yer
Karanlığı ve ağrıyı dağıtan rüzgarların
Estiği bir vadiye dönüştü

Eğilip geçtiğin kapılar
Yani gurbetin başlayıp bittiği eşiklerde
İnledi şah damarım
Keşke toprak olaydım da
Kalaydı izin

Sütle ovulmuş gözlerinden akan nur
Görmekten yorulmuş gözüme damlayan lav

Şu ılım ılım yanan dağı
Bir daha korkut yokluğunla
Belki erken doğar dağın rahmindeki azap
Gecenin dilini yırtılır
Ve belki en büyük azaptan kurtarır beni Allah
Yokluğundan...

III

Sana ipek bir kılıç çektim
Sana serin bir ateş yaktım
Sana yokuşu yok bir dağın içini oydum
Sana sudan bir kale yaptım
Sana hafif bir sır verdim
Sana serin bir kış indirdim
Sana kıldan ince bir yağmur çağırdım

Dünyanın dürülecek yanı kalmadı eriyor zaman
Zaman eriyip su olunca kalplerdeki pası çözer
Ve çıkarız bu insan mezarlığından

IV

Susuzluğun kuru çam yapraklarıyla giderildiği bir çağda
Senin mülkünden başka gül dikilecek yeri kalmamış dünyanın

Gölgene sığındım

YAKARIŞ

YAŞAR ÖZKAN

Kaderin küllüğünde, mihnet ile doluyum,
Belâ-yı aşka düştüm, bin bir derdin yoluyum!

Dâra çekilmişim ben, ne olacak bu hâlim?
Nefsin elinde ruhum, per perişan ahvâlim!

Bir girdabın içinde, battıkça batıyorum,
Her gün yeni günahı, günâha katıyorum!

Gecelerim işkence, günüm dâhi karanlık,
Düğüm üstüne düğüm, hata ettim bir anlık!

Günâhların ardınca, kula kulluk revâ mı?
Ufku saran pişmanlık, dertlerime devâ mı?

Nedir bunun çaresi, bilen yardım eylesin?
Derdi derman belledim, tabip bana neylesin?

Ey Râbbim yalvarırım, yanışıımı âr eyle,
Sakın acze düşürme, akli bana yâr eyle!

Bir dilbere meylettim, kapısında köleyim,
Ya lütfet kurtar beni, ya da emret öleyim!..

KABULLENİŞ

M İ N E Y A V U Z Y A Ş A R

Özürsüz gidişlerin vardı
Ve benim örnek kabullenişlerim.
Puslanıyordu hava birden
Anılar karışıyordu derinlere.
Her yara kabuk bağlarmış.
Hatırı sayılır yalanlar söylüyordum kendime
Mevsim kış da olsa
Devamı bahardı.
Kandıryordum kendimi
Bir çocuk gibi
Eğreti düşler görüyordum.

Hayatın filozofluğunu yapıyordu tanıdıklar.
Sessizce dinliyordum onları.
Bir yalan uydurup,
Düşüyordum yollara.
Küçük bir satıcı çocuk düşerdi peşime.
Bir mendil abla, bir mendil.
Emanet bir gülüşle okşardım saçını.
Sonra acele acele geçerdim yollardan.

Hak etmediğim sitemler vardı yine de
Duymadığım mırıltılar.
Herkes kendi şarkısını söylüyordu.
Kendi dünyasında sarhoş oluyordu
Gördüğüm, bildiğim tüm insanlar.
Yamalı yüzlerin
Yanıltıcı güzelliği bu.

Dirhem dirhem alıyorduk hayattan payımızı
Ve ayrılık habercisiydi.
Sonbaharın rengini alan ellerimiz.
Büyüdükçe dünya tutamıyorduk
Kaybettiklerimizi.
Dört nala gidiyordu hayat
Ve bizse bakakalmıştık yorgun gözlerle ellerimize.

Bağrıma taş basıyorum olmuyor.
Ağrıma kurşun sıkıyorum ölmüyor...

Nicedir;
Dokusu bozulmamış kerpiç duvarların içinde,
Tıka basa yokluğunu doldurur oldum kadehime.
Tabir edilmez bir infiâl;
Sabredilmez bir ihtilâl gibi mimiklerimin üzerine otururken yokluğun.
Bendim lirik bir sevdanın ortasında kalleşçe sırtından vurduğun.

Şimdi, hangi şarkının güftesine devirsem kulaklarımı;
Aşifte bir tebessüm sokuluyor nefesime.
Kör kütük yürürken yokluğunun üzerine;
Sinsi bir düşman gibi adımlarımı çelmeliyor gece.
Düşüyorum görmüyorsun...
Ölüyorum bilmiyorsun...

Şimdi, müptezel bir sevdanın içinde canım çekilirken.
Böylesine bir ölüm kanıma dokunurken.
Son kez düşüyorum seni içi yaralı satırlara...
Ve artık;
Son kez çarpıyorum sesini içimin duvarlarına...

Hâlâ adını soruyorsan bana.
Adın bende hiç bitmeyen bir gönül hecesi..
Acını sakın sorma!
Acın, kapalı gişe bir filmin en hüzünlü sahnesi.
Acın, bitmiş bir ömrün hazin hikâyesi...

BİR GÖNÜL HECESİ

ÜMİT AKIN

Adınla başlayıp;
Acınla bitmiş bir serüveni yazmak kolay değil onca zaman sonra.
Yokluğun nicedir içimde müphem bir sancı.
Ve sen dilimde hâlâ o nihavend şarkı...

Nicedir tek bir kimse el süremedi;
Ne içimdeki cümlelere.
Ne de harflerimin şeddesine...
Ve sen hâlâ, inadını kıramadığım dudaklarımda en güzel hece...

Tellerine umutlar asılmış bir keman gibiyim nicedir.
Tınımda binlerce aşık aynı şarkıyı söyleyip;
Aynı benim gibi ölüyor...
Herkes farklı bir hengâmenin içinden çıkmayı başarıyor ama;
Tuhaftır, hiç kimsenin acısı bana benzemiyor...

Ne zaman gözlerimin simetrisine çarpıp geçse anılar;
Sesin dökülüyor kulaklarıma...
Ne zaman anılarla bezemeye kalksam şu kopçası kopmuş ömrü.
Yüreğim yığın yığın imge çöplüğü...

Artık, içimdeki satırlar kan doğrar oldu ömrüme.
Her şiirde yokluğundan düşünüyorum.
Öznelerim acıyor.
Yüklemlerim ağrıyor.
Bağrıma taş basıyorum olmuyor.
Ağrıma kurşun sıkıyorum ölmüyor...

Nicedir;
Dokusu bozulmamış kerpiç duvarların içinde,
Tıka basa yokluğunu doldurur oldum kadehime.

Tabir edilmez bir infiâl;
Sabredilmez bir ihtilâl gibi mimiklerimin üzerine otururken yokluğun.
Bendim lirik bir sevdanın ortasında kalleşçe sırtından vurduğun.

Şimdi, hangi şarkının güftesine devirsem kulaklarımı;
Aşifte bir tebessüm sokuluyor nefesime.
Kör kütük yürürken yokluğunun üzerine;
Sinsi bir düşman gibi adımlarımı çelmeliyor gece.
Düşüyorum görmüyorsun...
Ölüyorum bilmiyorsun...

Şimdi, müptezel bir sevdanın içinde canım çekilirken.
Böylesine bir ölüm kanıma dokunurken.
Son kez düşüyorum seni içi yaralı satırlara...
Ve artık;
Son kez çarpıyorum sesini içimin duvarlarına...

Hâlâ adını soruyorsan bana.
Adın bende hiç bitmeyen bir gönül hecesi..
Acını sakın sorma!
Acın, kapalı gişe bir filmin en hüzünlü sahnesi.
Acın, bitmiş bir ömrün hazin hikayesi...

YARA YÜREKTE BÜYÜR

MUSTAFA IŞIK

annem mushaf huzuru
evimizin duvarında asılı
çatlamış sabır taşıydı
yorgunluk yüklü ayakları

yüzünde rüzgarın kokusu
cennetten elma koparmaya
uzanıverirdi parmakları

her seher dilinden öperdi
göğre havalanır üveyikleri

yara yürekte büyür önce
derdi, annem / her düş
gerçeğin inilmez kuyusu
taş atılmaya kıyılmazdı.

geceydi katilin büyüğü
elinde alaca günbatımı
durmadan günü biçerdi

doğan güneşle her seher
anneme ölüm borçlanırdım

çocuktum, kuş misali
rüzgara, buluta yakın
yaşanmamış bir asır,
iki dudak arası zamandı

akşam, evimizde kazan
annemin yüreği kaynardı

gölüşü perdeydi, tül den
her kem göze uzanırdı

üveyikten nazenin sesi
şüirdi ay şavkı yüzü
gözleri yıldızlar güzeli

muştı, babanın gelişi
beş vakit secde öpen alın

her bahar dağ ardına yol
omzunda İbrahim baltası

ah, içimde tarifsiz serinlik,
acı sonsuzluktur yaşanan
doldururdu bir bir boşluğu

hiçbir annenin yüreğinde
ecel kadar kor bitmezdi

bir gün bir hatıra özledim
sustu caddelerde sesler
bıçak ağzıydı çocuğuna
annenin ibrişimden sesi

yolların nereye çıktığına
dilim sormaya varamadı
anne, ölüme evladından
bir adım daha yakındı

her nefes alışına saatler
hep on ikide dururdu

sen yoktun gece sesinde
yoktu, annemin her seher
duaya kalkan elleri
yanlışından öperdim oysa
göğün kızaran yanağını

geceleri bir başına
ağlar bulduğum her kadını
annem bilirdim

gönlüme ince perde diye
her gecenin seherinde
annemin ayaz ısıtan
gülüşünden asardım.

SÛRET

MURAT SEVİK

I (O)

En saklı köşemde gizlenen umut,
Senden geçtiğim gün belirdi Sûret.
Serimde dolanan o kısır bulut;
Döllendi nasılsa, yağdı bir müddet.

Ne aşıkâr çizgide ne renkte giz;
Yetişir tebessüm, oldukça vakur.
“Zaman”da elenip kaldım Sûretsiz
Fazlası çürütür, dinsin bu yağmur.

Çekin bir kuytuya söyleyin ona;
Sevip-sevilmenin zamanı olmaz.
Belki de bilmiyor, anlatın ona;
Öz tutuşmadıkça dil alev almaz.

???

II (Ben)

Çiçekler atası kutlu menekşe,
Nesline vurgunlu bir garip serim.
Neslince arzuhal sunsam Sûret'e
Sûretçe sökülmez bir alfabeyim.

Mezat malı değil taşıdığımız,
Sûret'e izahı çok zor bir mânâ.
Bir “an” ki umutla aranmaktayız;
Gemiler gider hep, ben kalır arda.

Mutlak güç olmalı Sûret olması,
Her anı ben gibi deliye gebe.
Ben ise deliler kentinin şâhı,
Beklemek limanında eşsiz numûne.

Yine de onun gibi olmalı bence,
Onun gibi mâsum ve öyle zarif.
Söndürürken sendeki fecri bile;
Dili öyle hafif, o kadar nahif.

III (Son)

Sigaram peşini ateşlemekte;
Sûret, sanma senden, ben hep öyleydim.
Bizim tabiatın kanunu işte,
Ben de bu beldenin bir bendesiyim.

Bu yerde sokaklar çıkmaza çıkar,
Çıkmaz başlarında bendeler ölür.
Gündüz bekçileri düdüğün çalar,
Sûret, bizde güneş gecede büyür.

Sevdadan söz etmek burda yasaktır,
Söylerken bir daha ar eder içim;
Duadan avuçlar dolsun da nasır,
Öteden bir el ver ben de göçeyim.

İlk ve sondur bahsi ele sevdadan
Ey Sûret yazarsa kalem kırılınsın.
Senden gayrısına değilim ayan,
Olursam mahşerde ruhum asılınsın!
Olursam mahşerde ruhum asılınsın!...

AŞKTAN ÖTE

FEYZULLAH SEÇKİN

Gönüllerde hoş olan,
Aşk vardır aşktan öte.
Ne kuruyan ne solan,
Aşk vardır aşktan öte.

Ulu dağdan çok yüce,
Sahip olan her güce.
Sevgi dolu yüklüce,
Aşk vardır aşktan öte.

Yaşamdaki tek erek,
Yalnızca onu gerek.
Yunus gibi severek,
Aşk vardır aşktan öte.

Düşülmeden arına,
Umuttandır yarına.
Gönül yanar narına,
Aşk vardır aşktan öte.

Toprak gibi bir ana,
Can verendir insana,
Hak'tan gelen öz cana,
Aşk vardır aşktan öte.

Feyzi derken özünü,
Aşkla bağlar sözünü.
Aydınlatan gözünü,
Aşk vardır aşktan öte.

MÜTERCİM

EMİRHAN KILIÇ

Kasvet soluklu, hoyrat rüzgârların alnında
Alev alıyor zincirle perçinli salıncak
Külден vehimlerin cirit attığı kafamda
Nem yüklü, kirli duvarlara değen kor sarkaç

İbriğimde can suyu, yüzü güneşe dönük
Zihnimin derinliklerine kök salan ağaç
Kapım dıştan kilitli, lambalar hepten sönük
Bahçeme kazık atan gümüş yaldızlı saçak

Hummalı bir ağız dalaşının ardı sıra
Kuru kalabalığı yaran yayılım ateşi
Kalakaldı aklım iki güruh arasında
Kör kurşunların hedefi, mücerret kardeşi

Ateşten ordulara karşı açılan savaş
Dört bir yanı kavuran meydan muharebesi
Zırhımız; çelikten çömlek, beyaz tenli kumaş
Göz göz tutuşuyor öz yurdumun harabesi

Sebat, uykumun safran bağlarındaki yitik
Seher vakti çarşıya çıkardığım muhtıra
Düşümde tertip edilen debdebeli miting
Kapanış faslında altın küpeli lahika

Kirpik boyu, küt sevdalardan ibaret hayat
Talih balığı sanırsam avucumdan kaçan
Zanlara empoze dur durak bilmeyen saat
Kuş kılçığıdır belki boğazıma takılan

Alçak gaddarın eline düşmüş hayallerim
Her düşüşte bir parçası kırılan oyuncak
En çocuksu ve tüm safiyane niyetlerim
Tevazu, ince işçilik; vicdan, keskin bıçak

Ruhum, parmak uçlarında giden boz gelengi
Olur olmadık, sağa sola sataşan meczup
Uçurum kenarında yamacıma gelen kim?
Seraplar ülkesinden eli kanlı bir haydut

Terkedilmiş kentin en köhne mahallesinde
Her gece yarısı kol geziyor devriyeler
Kalemleri kırık, cellatların gölgesinde
Kaç azılı suçtan aranıyor serseriler?

Maziden kopup gelen sırlar, rutubet kokan
Paspasın altında saklı pas tutmuş hevesim
Tül ceplerime dolan hicran yüklü kavgalar
Çöktükçe biteviye, sıkışıyor nefesim

Tasfiyesi gerekli tüm yaşanmışlıkların
Teker teker tasnif edilip körpe geçmişten
İltihap kapmış kabuk tutmayan yaralarım
Avare bir toz konunca, kanıyor yeniden

Teknemde kayıp gizler, kaynıyor fıkır fıkır
At koşturuyor kepekler, ıssız deli düzde
Baharın çiçek tomurcuğu ıslak kepenkler
Aralanıyor kahve koyusu bir çift gözde

Omzumda taşıdığım yılların ızdırabı
Dilimde hatıralardan kalma yanık türkü
Sırtıma yapışan “tüh”lerin tüylü mızrabı
Hayatım, henüz nihayete ermemiş öykü

ZEYTİN DALI

ALİ RIZA ATASOY

Bitpazarında sattım esvaplarımı
Bir kırık mısra peşine düştüm
Nereye ayak bassam gurbet
Çehremde donup kaldı gülüşüm
Tanımasın beni bilmesin kimse
Ne şan isterim ne şöhret

Harabe semtlerden geçiyorum
Bedbaht bir dilenciyim artık
Avucumda birkaç yeşil penez
Saçlarım dağınık mintanım yırtık
Kuşlar bile kaçıyor benden
Kaçıyor benden herkes

Ne gittiğim yol ne menzirim belli
Hangi yöne dönsem çıkmaz sokak
Yollar ki girift örümcek ağı
Alnımda kırışıklar saçlarımda ak
Unuttum aynalardaki yüzümü
Unuttum yaşadığım çağı

Köhne bir hanın avlusundayım
Göz kırıp kayboluyor Çobanyıldızı
Çıkınım boş ceplerim delik
Yâdına düşüyor o masal kızı
Elinde gümüş kabzalı hançer
Yaşamak öylesine güzel üstelik

Afrodisias kentine yağmur yağıyor
Zamanı yitirmişim mekân içinde
Sevgilim uykudan uyanmış olmalı
Beni arayıp durmuş düşünde
Gözleri mahmur yüzünde hüzün
Ve elinde incecik bir zeytin dalı!

BİN DİLDE YÜZBİN HECE

C Ü N E Y T U Y S A L

Asya'dan geliyorum; yorgunum, dinleneyim.
Kavmimden ayrı düştüm, anlatayım.
Bin senedir yoldayım; yol bin sene sürmez deme, yürümedinse.
Kimse kavminden ayrı düşmez deme, uyuyup da uyanmak bilmedinse.
Değdi mi dersen, öyle hülyalarım oldu ki gonca gül;
Bin senedir yoldayım, üç gecemi yanımda taşıyorum.
İlk gece kavmimi yitirdiğim geceydi.
Dünya aleminden çıkarttı öyle hülya idi
Atım aya aman diletmiş,
Bir dizim güneşin üzerinde diğeri kayıp
Görmez oldu gözlerim etraf çok karanlık
Bir elimi başıma koymuşum diğeri gönlümde
İnler bir aşkın acı acı dilimde
İkinci gece pek yakındım şimale
Soğuk, pek soğuk titriyor namert düşman bile.
Dedim; tutunayım şu ağacın dalına da belini büküp sığınak edeyim kendime
Fakat ne bu ısrar ağaçta ki, bir de gelmesin mi dile?
Destur dedi hele yiğidim, ne istersen körpe daldan?
Dedim a enkiş, donacağım soğuktan.
Bir belek etsen, atlatsak şu ayazı?
Buyur etti bir de açıldı mı
Heybetli ardıc imiş ya, koymadı bizi
Yüz yıl sonra avare dolaşır iken bu sefer gündüz
Ardıc ataya denk geldim fakat ne gürbüz

Dedim ki: Ardıç atam
Argında gençlik mi var?
Dedi ki: Sağolasın yiğidim.
Sana ettiğim beleğe tanrıdan geldi ihtar.
Üçüncü gece;
O gece pek umutsuz idim
Bir insan görmeyeli olmuş idi dört yüz sene
Bir ışık hüzmesi ardı hatun
Ki ne hatun
Gözleri ahu
Sözleri seçmece
Soyu kurt mu dersin?
Yaman idi, pek yaman
Namım delidir dedi
Adım Alanguva
Soyum cengiz lakin oyun bilmem
Hangi ata binsem düzlük olur yaman tepeler
Bırak şimdi ben-i ahuyu da anlatıver
Yolu yol eden yel nereyedir?
Namım kayıptır dedim
Adım kayıp
Soyum kayıp
Bütün bunlara sebep yoldur.
Yol, yel ile baki.

NEYLESİN GÖNÜL

FATİH ARDO

Gözlerin aklımdan çıkmaz olunca,
Kendini virane eylesin gönül,
Şu garip kahrından bir gün ölünce;
Mezarıma gelmeni neylesin gönül?

Değerini bilmezsen anlamı olmaz,
Rızasız sararsan bu yara onmaz,
Bülbülüm dediğim dalıma konmaz;
Şahini, kartalı neylesin gönül?

Kaldım dünyada bir garip başla,
Düştüm yollarına gözümde yaşla,
Kandırdın gönlümü kirpikle kaşla;
Zümrüdü, elması neylesin gönül?

Aşkın şarabından bir yudum aldım,
Oturdum sevdanla, oturdum kaldım,
Ben senin gözünde bir kuru daldım;
Baharda yağmuru neylesin gönül?

Gönül aşkını toprağa zamansız ekti,
Dünya gözümde çok, zaatınsa tekti,
Kavuşmak istemem ayrılık vakti,
Hiç gelmeyen birini neylesin gönül?

AZİZ'E VEDA

ELVAN SUNAR

Kadın sevdi
Koydu masaya kırlangıçları
Adam
Anlayamadı
Yeşil elmaların
Mırıldanmalarını

Kadın sevdi
Serdi yere acıları
Adam
Anlayamadı
Bal rengi gözlerin
Ağlamalarını

Kadın sevdi
Döktü toprağa gözyaşları
Adam
Anlayamadı
Muhacir insanların
Sarılmalarını

Kadın sevdi
Adam gitti
Anlayamadılar
Anlamadılar
Yabancı aşıkların
Vedalaşmalarını

ASALET

OSMAN NURİ YILMAZ

Hepimiz öleceğiz
Bronz, mermer ya da taştan heykeller kutsanacak arkamızda
Yahut hatırlanırız belki aşıkların ya da mazlumların söylediği şarkılarda
Görmüyor musun kalmadı asaleti yaşam denen sürgünün
Oysa ne soylu ne adildir zaman karşılıksız ağırlar bizi bağrında

Öleceğiz hepimiz
Mülteci iken meçhul bir adreste konaksız bir evin odasında
Ya da kaybolurken belki başka ülkelerin dilimize yabancı sokağında
Anlıyor musun tükendi asaleti sevmek denen yalanın
Oysa ne soylu ne adildir özlemek olmasada hiç zamanında

Hepimiz öleceğiz
Yazılır birgün belki adımız üstü tozlu kitap sayfalarında
Veya hatırlanır mıyız bilmem umutla yeşerttiğimiz çocuklarımızın dualarında
Duyuyor musun uzaklaşıyor asaleti insan denen faninin
Oysa ne soylu ne adildir vefa eksilmez tabiatın evlatlarında

Öleceğiz hepimiz
Daha hırslı, daha gözü kör, dahasını kapmanın telaşında
Yahut unutulup gideriz yoksul bir gecekondu sofrasında
Biliyor musun hiç olmadı asaleti mal mülk denen kandırmacanın
Oysa ne adil ne soyludur paylaşmak elinde avucunda kalanıda

Hepimiz öleceğiz
Hevesli hevesiz duygular biriktirip dünya dükkanında
Veya hatırlanırız belki puslu hatıraların camekanında
Belliyor musun iyice yok asaleti ihanetin, riyanın, yalanında
Oysa ne soylu ne adildir eğilmek Yaradan'ın huzurunda

Öleceğiz hepimiz

Günahın dipsiz zindanında ya da sevabın nurlu ışığında
Ya da aklanırız belki çınlarken bir Fatıha kulağımızda
Görüyor musun eriyor asaleti başı mağrur doruklarında
Oysa ne soylu ne adildir çayır dipleri serilirken toprağın damında

Hepimiz öleceğiz

Üstümüzde ipek kaftan, inci gerdanlık boynumuzda
Belki de beyaz bir örtü altında çıplak tenimiz gevşerken musalla taşında
Anlıyor musun yok asaleti inandığın gerçeğin ilahi emrin yanında
Oysa ne soylu ne adildir Nebi 1000 yıl sonra bile söylenirken salavatında

Öleceğiz hepimiz

Uzun bir hikayenin son noktasında veya kısa bir şiirin ilk mısrasında
Unutuluruz yahut ayrı düşmüş iklimlerin kavuşma kavgasında
Duyuyor musun kalmadı asaleti sesli söylenen büyük yeminlerin
Oysa ne soylu ne adildir kabullenmek sessizliğin el sallamasında

Hepimiz öleceğiz

Kavrak bir ağustos ortasında ya da karamsar bir şubat ayazında
Belki de hatırlanırız ergen baharların papatya beyazında
Biliyor musun hiç olmuyor asaleti yaşamın tadına varmayınca
Oysa ne soylu ne adildir ölüm zamansız ya da zamanında

Öleceğiz hepimiz

Adımız konmadan kesilmeden göbekteki bağımız
Ya da dillerde şanlı bir isim olsak ta Süleyman ya da Mustafa
Belliyor musun iyice yok asaleti kaç asır yaşadığımızın
Oysa ne soylu ne adildir hatırlanan yapılmışsa insanlık uğrunda

Hepimiz ölüyoruz aslında

Unutarak birbirimizi eksilterek merhabayı kelimamızda
Ve giderek açılıyor arası gönüllerimizin örülüyor yalnızlık duvarımızda
Anlıyor musun yok asaleti gururun bencilliğin kitabımızda
Oysa ne soylu ne adildir hoşgörü yüreğimizde selamımızda.

GÜVERCİNLERİN TELAŞI

S E R C A N B A Y R A M

Gıncırdarken yerlerin ihtiyar ağaçları,
Bir selâ arşa çıkar müezzinin sesinden.
Bekleşir mahallenin yoksulları, açları,
Belki de bir muhterem giyerken pabucunu,
Çıkarıp üç beş kuruş lastikli kesesinden,
Doldurur gurebanın çatlamış avucunu.

Sıvasız tuğlaları, kırık merdivenleri,
Doksan yıllık mescidin belli eder yaşını,
Ağırıyor beş vakit Rabbini sevenleri,
Kullar ödemekteyken kul olmanın borcunu,
Dimdik tutar gururla o eskimiş başını,
Sanki bir hisar gibi sergiliyor burcunu.

Avlu duvarlarına istiflendi kartonlar,
Cami cemaatine yarenlik etsin diye,
Saflar sıkılaştınca o pek geniş betonlar,
Gizler renkleri solmuş eğri büğrü harcını,
Duasını edenler görmeden gitsin diye,
Yağmurlarla doldurur bomboş duran hurcunu.

Bir kenar mahallesini inletiyor ağıtlar,
Şimdi bir Mehmet daha cennet semalarında,
Yakalarda şehidin resmi olan kağıtlar,
Bozdurur analara gözyaşı orucunu,
Hepsinin yaraları belli simalarında,
Yüzlerine sürerler al mendilin ucunu.

Asker kıyafetiyle ağlayan küçük çocuk,
Farkında bile değil neye üzüldüğünün.
O masmavi gözleri olmuşken boncuk boncuk,
Henüz tam giyememiş yırtılmış pabucunu,
Görmüyor gökyüzünde neyin süzüldüğünün,
Bilmez vatani sarmış yangının sonucunu.

Bekler misafirini yeşil musalla taşı,
O asırlık camide dualar eşliğinde,
Güvercinleri bile sarar şehit telaşı,
Mesken tutmak isterler sonsuzluk ağacını,
Yine de saf tutarlar cami güneşliğinde,
Onlar dahi hatırlar şehadet inancını.

ÂLEMİN ÖLÜMÜ

ABDULLAH METİN

İrfanımızın ve onu ayakta tutanların aramızdan sessizce ayrılışına dair

Çözüldü tespih derviş de gitti
Onun eteğinde tevazu gitti
Döküldü mürekkep âlim de gitti
Onun kaleminde hikmet de gitti

Ne vezin kaldı ne de kafiye
Aldı beyitleri şair de gitti
Yüklendi mısraları hece hece
Asasına dayanıp edib de gitti

Örste boynu bükük kaldı demirin
Ateşi söndürüp zanaatkâr gitti
Tınısı bozuldu sazın telinin
Türküsun söyleyip sanatkâr gitti

Kapandı sahne, indi perdeler
Kavuşun alıp meddah da gitti
Dakika içine sığıdı seneler
Azığın alıp seyyah da gitti

Terazi şaştı, kefesi düştü
Hükmünü verip hâkim de gitti
Hastalandı vicdan, yatağa düştü
Şifasını alıp hekim de gitti

Maarif cahile teslim edildi
İrfanını alıp arif de gitti
Yusuf'un gömleği önden yırtıldı
Hayâya bürünüp afif de gitti

Kitaplık rafında tozlandı kitap
Şirazeyi söküp kâtip de gitti
Belagat kimseye etmedi hitap
Nutkunu bitirip hatip de gitti

Kanaat pazarda kurban edildi
Zühdünü kuşanıp zâhid de gitti
Takva gemisinde delik açıldı
Mabedi kapatıp âbid de gitti

Çöle yağmur yağdı kumlar eridi
Leylasın alıp Mecnun da gitti
Sevgiliye dikensiz gül verildi
Dikeni koklayıp âşık da gitti

ANNE

YUSUF KUYUPINAR

Korkuyorum çevremdeki kalabalıktan,
Karanlık celladım, beni boğuyor anne!
Ümit ve huzuru beklediğim ufuktan,
Güneşin yerine matem doğuyor anne!

Ateşle yanan başıma yastık olsun dizin,
Mübarek ellerin saçlarımda gezinsin,
Tatlı bir ninni söyle gözyaşlarım dinsin,
Dertler sağanak sağanak yağıyor anne!

Kadife kalbin hisseder arzuhalimi,
Uzakta olsan da bilirsin pürmelalimi,
Uçurumdan düşüyorum, tut ellerimi,
Her günüm göklerden kahır sağıyor anne!

İnsanlar büyüdükçe küçülürmüş meğer,
Çaresizlikten boynu bükülürmüş meğer,
Baharda yaprak yaprak dökülürmüş meğer,
Umut çiçeğim gün be gün soluyor anne!

Biliyorum senin de neler çektiğini,
Yorgun kalbine ne acılar ektiğini,
Yıllardır içinde hasret biriktiğini,
Bekleme; Azrail kapımı çalıyor anne!

Biraz da küskünlüğüm kırgınlığımı sana,
Hayatı hep kalbin gibi öğrettin bana,
Oysa kader neler yaşıyor insana,
Hüzünler hep beni mi buluyor anne!

Anneciğim beni çocukluğuma götür,
Kalbimdeki yaraya sevginden merhem sür,
Yıllardır gülmüyor yüzüm; yine sen güldür,
Oğlunun bağrında hançer var, ölüyor anne!

Uyut beni kucağında; son bir kez olsun,
Tüm benliğim anne şefkatiyle yoğrulsun,
Ölmeden önce ruhum huzura kavuşsun,
Ecel karşımda, gözlerim dalıyor anne!

GÖNÜL PENCEREMDE ŞAİRLER GEÇİDİ

H A S A N U K D E M

Kıpkızıl bir güneş
Zevale yürüyor dağların ardına doğru
Bulut kızıl, toprak kızıl, su kızıl
Kuşlar bu kızıl suları içiyor
Benim de içimden
Ahmet Haşim mısraları geçiyor

Hüzne gerekçe oluyor
Gecenin karanlığı şairlere
Korkuyorum şarabın gazabından
Dert aşık, sevinç nihan
Sisler bulvarında gamlı adımlarla
Yanımdan geçiyor Attila İlhan

Ve gece
Çilemi gezdiriyorum
Şehrin kaldırımlarında
Dertli bir baş, aşık bir yürekle
Göz göze geliyoruz ansızın
Necip Fazıl Kısakürek ile

Sevgilinin kapısına varmışım
Arzumun açlığıyla
Okumuyorum o şiiri çarşamba günleri
Mısralar ateş, sevgili gayya
Elinde açık bir çay var
Gülümsüyor Cemal Süreyya

Birdenbire düşüyor aklıma
Bir elinde cımbız, bir elinde aynayla
Dedikoduya adı karışmış

Onca aşkım, onca sevgili
Ağlasam duyar mı mısralarımda
Dokunabilir mi gözyaşlarıma Orhan Veli?

Unutursun diyorum
Lambada titreyen ışığın aleviyle
Sarı saçlı Mihriban'a
Unutmamak gönlümün suçu
Gözlüğünü takmış şiir okurken
Fark ediyorum Abdurrahim Karakoç'u

Tahir olmak da ayıp değil, Zühre olmak da
Şair olmaksızın ayrı bir hicran yarası
Bir yanda aşkın hasreti
Bir yanda memleketin
Gurbetten sılaya esiyor
Şiirleri Nazım Hikmet'in

Hangi ağacın gölgesi bu kadar koyu?
Hangi dal gözleri gibi zeytin verir?
Karadutum kara saplı bir bıçak gibi
Gözlerinden uçan bütün kuşlar tuğlu
Dilinde dizeler, elinde fırça
Canlanır karşımda Bedri Rahmi Eyüboğlu

Beyaz güllerin kraliçesi
Akşamları seni söylüyor incir kuşları
Ah muazzez Mona çiçeklere taç yaptım
Yüzüne dökülen bir tutam saçtan
Şiirler okuyorum hatıranı
Sezai Karakoç'tan

Şairler geçiyor içimden
Ayak sesleri kafiyeli
İşte ayağında çarık, elinde asa
Yüreğindeyse ilk günkü heyecan
Beni unutma diyerek yürüyor
Ümit Yaşar Oğuzcan

Eski zamanlardayım
Süleymaniye'de bir bayram sabahı
Bir millet caddiyle beraber kılıyor
Bayram namazını hisli, kanatlı
Ellerini açmış, dudakları kıpır kıpır
Mısralar döküyor Yahya Kemal Beyatlı

Mahur bir bestede
Bin yıllık bir ses yayılıyor
Zamanın yekpare akışına
Selçuklu çinisi, Osmanlı çınarı
Aşka düşürüyor
Ahmet Hamdi Tanpınar'ı

Sonra bir faytona biniyorum
Arabacının dudağında ılık
Kırbacında kıvrılan yılan yollar
Görüyorum han duvarlarına yazan eli
Çoban çeşmesinden su içerken
Selamlıyorum Faruk Nafiz Çamlıbel'i

Anadolu, sevda yurdu
Uzakta bir köy var, o köy bizim
Nerdesin diye aradığım kim şimdilerde
Ayşe, Fatma, Zeynep, Hacer?
İlgaz Dağları'ndan bana bakıyor
Ahmet Kutsi Tecer

Şirinhanım Çeşmesi'nde bengisu
Günaydını nar çiçeğinde ıslık ıslık
İstanbul Caddesi geçiyor adımlardan
Konya'm kadar göz alıcı
Nilgün'ün dağlarına kar yağsa da
Takkeli Dağ'dan sesleniyor Feyzi Halıcı

Tenim Türk, kalbim müslüman
Çanakkale gibi geçilmezim bu gece
Yüreğimde kocaman bir duygu var

Bütün dünyaya karşı
Asım'ın neslindenim ben de
Dilimde Mehmet Akif'in marşı

Güvercin kanatlarında aminler
Gönderde şiirce dalgalı bir bayrak
Kurnalarda abdestli sular
Gölgesi tevekkül açan bir akasya
Müslümansız bir vatan istemiyor
Hepimiz gibi Arif Nihat Asya

Gönlümün şiir sokağından
Hep gelip geçti bu güzel adamlar
Çekirdekte ağaç gördüler
Bin bahar çıkardılar bir cemreden
Bu şiir tamam olur mu hiç
Söz etmesem Yunus Emre'den

Bunlar benim aklımdan geçiveren şairler
Daha niceleri var bu kutlu yürüyüşte
Kimi yar demiş, kimi diyar
Sürmüşler bu topraklarda bir dem
İzin verin peşinizden gelsin
Naçar yüreğiyle Hasan Ukdem

BİR BEN TÜTERİM ŞAKAĞINDA GECENİN

ALİ KEMAL MUTLU

“Omurgası sevgi, güvertesi saygı; iskelesi güven, sancağı sabır; yelkeni huzur, rotası hoş-görü olan ‘yuva gemisi’nden düşmüşlere...”

Zamansız hicranın cam kırığıdır
Anasız evlerin öksüz yolları
Hangi demir ayak göze alır da
Yürür o yolların yalnızlığında?
Yokluğa müebbet, boşluğa sürgün
Vuslatın mümkünü idamda bugün...
Bir ana, bir mezar ve yorgun cenin
Bir ben tüterim şakağında gecenin

Ötüşür göğünde yeşil parkların
Salıncak kanatlı o çocuk kuşlar
Onlar ki çamura konsalar bile
Kirli ellerini eller avuçlar,
Bilmedim suçu ne benimkilerin?
Minik bir bakış ve Rabb’e yakarış
Bir şehir bir dağı yitirmiş gibi
Bir kahır bir ömrü bitirmiş gibi
Ağlasam ardında yaşlı gözlerin
Bir ben tüterim şakağında gecenin

Göllendikçe kışlara ay doğmalar
Tüllenir bacaları yetim evlerin
Üşümek sıcağı kaybetmek midir,
Yoksa özlemek mi sonsuz kucağı?
Babasız ellerin yok oyuncağı.
Kokusu burnumda demlendi demin
Bir ben tüterim şakağında gecenin

Her Şey paylaŐılır sevgiye dair
AŐklar, özlemler, evler vesair...
Her Şeyin yükünü üstlenir sabır;
Anadan, babadan, kardaŐtan, yardan...
Nedendir bir duman tütmez bacamda,
Nedendir hülyamın önü kesilir...
Hiçlikler bac alır ümitlerimden
Ve boynu bükülür o üç hecenin...
Bir ben tüterim Şakağında gecenin

Senin gülüşlerin hicran artığı
Tebessümlerinde jilet izi var
Hani bıraksalar kim bilir seni
O minik kalbine ah neler sığar...
Anadan, babadan, kardaŐtan, yardan;
AŐklar, özlemler, evler vesair...
Her Şey paylaŐılır sevgiye dair...
Kokusu burnumda demlendi demin
Bir ben tüterim Şakağında gecenin

HER YÜZ PARÇA PARÇA SARARIR

MUHAMMET RAŞİT GÜLBAY

Yapraklar usul usul olgunlaşır
Bu suskun denizlerde
Sular sessizce buharlaşır
Yağmur getirmemeye inat
Her hayal bir çift güzü andırır
Ve her güz farklı baharlar getirir beraberinde
Her haykırış farklı nidalar

Her an mırıldanılan soğuk cümleler
Siler durur kulakların pasını
Ne şark eritir bunu ne garp
Ne kuşun kanadına sığınan kurşun
Belki, sadece sıcak gülüşlerinde ki ak
Belki de dudaklardan hiç yağar, sağanak sağanak

Şiire açılmanın en hayalî saatlerinde bile
Bir tutam tesettürlü kelime bırakmak yeterdi tüm satırlara
Tüm inançlara, ülkülere, ırklara
Aslında bir tutam sararmak yeterdi
Aynı ağacın altında gölgelenmeye

Şimdi tüm teşbihler önemsiz sana yapılmayan
Üzümün güvercini beklemesi gibi
Ve güvercinin şarap sevmesi kadar anlamsız
Sevmeyi bilen her kuş yalnız

Her aşık kendi kalbinden asılır bu diyarlarda
Ve bıçaktır dar ağacının şakağına dayanan
Böyle böyle yıpranır insan

Bir anda bekleme güzüne girmemi benden
Yavaş yavaş solar insan

Ve her yüz parça parça sararır...

CEYLANIN YÜKÜ

SÜLEYMAN AKSOY

Kadranım sarp yurda kucak açar:

Uçurtman yüreğinde yer etmediyse bugün
Ukden yola getirir seni, hevesin kamçılar.
Yolların öçle kesişmesi mümkün...
Güvenin sapanı elden düşmesin,
Akıbetim küçük ellerde, akılsız savunmada.

Tiz sesli kuşlar takdim ediyor intikamı.
Nar ağacı yadırgıyor kasırgayı, bakınıyorum.
Tan, Kabil kışını yaşıyor.
Gökte uçurtmalar,
Mahallede uçurtma avcıları,
Önlerinde tavşan dudağıyla Hasan var.

Bir avuç ceylan ava şeref veriyor,
Sırtlanmış gözü pek çocukları.
Beraber geçiyorlar meydandan.
Mazlum ellerde kinsiz sapanlar var.
Sam yeliyle savruluyor taşlar,
Dev saatlere saldırılıyor ulu orta.

Saatin yüceliğine şaşakalır çocuk.
Kâh koşuyor akrebe, varıyor yelkovana.
Kâh sürükleniyor ibreler arasında.
Döngüde kasıtlı kısırılmıştır,
Zaman çocukların aleyhine işler.

Sağ mısın evlat orada,
Suçlulukta debelenmek mi alın yazın?
Geçmişi ehlileştiremedin mi,
Diz çökmedi mi vicdan?
Suçun erdemindir,
Sayısız zaafırlarıyla yetişirsin.

Anlam veremiyorum ceylan akınına,
Bir çırpıda koştum.

Avcı kaygılanır avcıdan,
Şaşmaz sadakat zamanla aksar.
Avında gözü olan ensededir,
Akreple yelkovandan huylan,
Ham korkun yıkımını kabullenmesin.

Tüneyen kargalar çığırır:
“İnsan yalnızca iki çocuktur yeryüzünde kızılı erkekli.
Küçük olasılıktır zamanın ruhuna ermek büsbütün.
Çocukluk yüklerini içinde götürüp ömür boyu,
Kendine ket vurma.
Zamanla ödeş...”

Ne kadar mavidir gök uçurtmanı aşırıdıysa?
Zaman ne kadar daha var olur yüzünü düşürdüyse anbean?
Yetinmez zaman almakla.
İnan olsun, içe bastırılanı dışa vurmakta çocuklar.
Ceylan sırtlarında çırılçıplaklar...

SENSİZ

ŞADAN ÖZTEN

Kaplandı parmak ucum soğuk gümüş,
Bırak beni yokluk bırak yağmura,
Fikirde ağır sancı, çekilmez düş,
Perde sürüklensin başka bahara.

Gün düne benziyor, vakit delirmiş,
Damarlarda kan, havada atmaca;
Keyfini bekliyor bitmeyen düşüş,
Kendi oyununda zaman asmaca.

Ne ocakta ateş ne çeşmede su:
Bu çeşmeyle vaha edilmez çölüm,
Ne de pişer bu ocakta bir uyku,
Dert yurdu yatak, akrep sarnıcı kum.

Ruha zindan, çürümüş, kambur dünya,
Ne yapacak sana ölümsüz tabip?
Ağır bir taşla belinden bağlasa
Çıkaracak seni aşığın gelip.

Haykırdım: Bu hayat benim elimde!
İştahla güldü halime kelebek,
Olmuşum bilmesem de sağır köle,
Kiralık kundakta, kiralık bebek.

Çakıldım zirvesinden karanlığın,
Nerede kaftan, nerede masalcı?
Ne öğrendiysem sensiz yaşamaktan
Yalana yakın, doğruya kundakçı.

GÜZ NAĞMELERİ

AHMET DOĞRU

I.

Ağaçlar yemyeşil yüceltir günü
Sevincin bayramı dağlara bahar
Rengârenk uzanır kuşlar doğaya
Uzandıkça ağlamaklı bulutlar

Çiçek bulutları sarar dalları
Masmavisi kesilir kuru gökyüzü
Yaprak kırgınlığı modern kentlerin
Sarı bir hüznle çağırır güzü

Su birikintisi yağmur duası
Kırları avutur gökkuşakları
Elenmiş göklerin atlası zemin
Elenmiş umutlar duymaz baharı

Karanlığın bekleyişi tedirgin
Zifire bulanır kıvranmaları
Gecenin yaldızsız huzursuzluğu
Susturur saati bozar ayarı

Koyu hüznün mevsimlerin ibresi
Güz günleri geliverir dallara
Hülyalar çevirir ömrün çoğunu
Gam kasavet çöker arkası sıra

Bir an evvel terk et sarışınılığı
Bahar kısa sana dedik papatyaya
Bütün renkler sarı bir gün ışığı

II.

Yitik düş harmanı başında duman
Pare pare çiğdem nergis döşünde
Sarı buğday olmuş göğün güneşi
Sıra dağlar zümrüt kalma peşinde

Kuzu sesi mor beneği baharın
İlk yaz kırlangıcın rüzgârla dansı
Bu havada büyür ağır sessizlik
Bu havada dört yan buğday tarlası

Kadim serinliğin yeni nefesi
Sükût ateşini başlatan yalım
Bir akşam telaşı bütün şehirler
Bütün insanların kaygısı yarım

Güzelliği değiştirir aydınlık
Düşleri eğirir umut durağı
Rüyalar içinde parıldar durur
Ufuklar tozlanmış kitap yaprağı

Yaşamak hevesi rüya bilinci
İçinde dağılır buğdayın rengi
Nice rüya hayat sunar toprakla
Nice hayat bulur cennetlik dengi

Gölgesi belirgin güzün karası
Kırçıl huzmelerdir çağın yarası

III.

Kuruyan yaprağın kırgınlığını
Ya karayel ya da lodos oylar
Şefkatle saramaz yazın sıcağı
Boynu bükük öksüz kalır başaklar

Akşam karanlığın ilk alkışçısı
İlk yıldızla doğar kuşku nöbeti
Düşleri dalgalı asude liman
Yalnızlıktır inanmışın diyeti

Gün dönümlerinde saatin sesi
Elvan sele döner vaktin suları
Poşetle sararlar insan vasfını
Hayalleri çağın korkunç uçarı

Sızılar içinde ömür serveti
Orada eskiyen günün kuşağı
Unutulan türkülerin sözleri
Bir sağanak olur basar yüreği

Yüzünün yankısı şimdi her akşam
Her gece örtüdür karanlığıma
Ötelerin kanadına çırpınır
Çılgılığım dünyaya tek perde yama

Her ömür bir rüya şavkır güz günü

SESSİZ TAKLİT

BAYRAM ZIVALI

-tatmadığım her su zehirli bana-

Geri getirilemeyecek bir günü
Rıhtımlardan uzakta
Yabancı kelimelerle sayıklıyorum
Kristalleşen denizlerimi de

Seni tanıyorum bir saçlarından
Ve ruhundan nağmeler yükselirken
Kaderimin canlandığı ürpertilerle
İşte yeniden doğuyorum... bu defa senden

Beni bu yaşam mahkum kılmış sana
Seni koyacak yer bulamadığın ellerin
Hüzünsüz bir kalp gibi
Solgun güzellik olarak bırakmışsın her şeyi
Ama duymuş olmalısın sen de
Bir adımızın dahi olmadığı günlerde
Müziklerle, tüm kelimeleri

Şehri dolaşmaya çıktığın gecelerde
Dolunay aydınlığı sızarken gözlerine yerden
Tüm hatırladığın hallerini takınıp selamla beni

İçinden gelen her neyse
İçimden gelen içimizden
Sanki hayat, sanki su, sanki ateş
Öpüşmek ve ölmek sanki
Sonsuzluğu çağrıştıran
Ve onu yok eden işkenceyle

Bu günü de bitir,
Şu an da kalpler canlı cenaze.
Ama sen susma konuş, bir şeyler de
Sanki her şeyin yaratılma sırrı gibi
Sesini taklit edeyim sessizce

YARINIM

H A M Z A Ş i M Ş E K

Beton duvarlara mihli yarınım
Yelkovan inatla tersine döner
Bitmedi takvimle olan savaşım
Her geçen gün ömrümü ikiye böler

Aydınlık yarının hayalindeyim
Gözlerim güneşi arar her gece
Bilemem yarın doğacakmı güneşim?
Cevabı yarında saklı bilmece

Çarmıha gerilmiş ömrümün ferî
Kan sızar çivili avuçlarımdan
Attığım her adım giderken geri,
Ben sonra yaşadım dünü yarından.

Kirpik'ler ardında mahpus gülüşü
Mühürlü dudağım tebessüme aç
Meğerse yarından önce ölmüşüm.
Abu hayat müzmin yarama ilaç

Kederle sınanmak alnımda yazı
Eyyüb'ün sabrından zerre dilerim
Bağrımda paslanmış hasret sıvısı
Dipsiz kuyularda müjde beklerim

Dermansız ümidim koşmaktan bitap
Yoruldum kendimi kovalamaktan
Sonucu yalnızlık çıktı her hesap
Pes ettim duvarı çizip saymaktan

Ben beni aradım puslu aynada,
Buldu zannettiğim anda yitirdim.
Yaşamak denilen anlık rüyada
Göz açıp kaparken ömür bitirdim.

Güftesiz bir ninni gibi saatler
Bir Asır uyuyup dün'e uyandım
Takvim yaprakları hazanı bekler
Ömrümün bittiği güne uyandım

Zamanı cımbız'la çekip ateşten
Yıldız sayıp durdum sabahlara dek
Geceyi emanet aldım Güneş'ten
Heyula akşamlar cebimde yedek

Nasır'lı uykular kırka bölündü
Kabusa köprüymüş dikenli yastık
Gündelik umudum suya gömüldü
Yarınlar bağrını aç bana artık

Hayat denen yolun sonunda durdum,
Üç metre loş mezar düştü payıma.
Bütün saatleri vuslata kurdum
Gelmiyor maşuk'tan gayri aklıma

Yitik sevdalara meftun olmuşum
Baykuş'lardan arta kaldı hikayem
Ömür kafesinde ürkek bir kuşum
Sonsuzluğa uçmak biricik gayem

İTRİ KOKULU MATLALAR

EMİNE SARGIN KAYA

Mehtabın seyrine doyulamayan bir akşam,
Mermer şadırvanın soğuk taşlarına uzansam,
Rüya terzileri inse gökten, sessizce birer birer,
Saf sular süzülse ibrikten, temizlense her yer.
Her demime, efsunlu mısralardan umut biçseler,
Yakamozlardan rengarenk esbablar dikseler.

Uzak diyarlarda, kaç mevsim aradığım huzur,
Sürgülü kapılardan sükut içinde giren nur.
Zifiri karanlıkları, Ebrehe'ler ülkesine uğurlarken
Şirazeler dillenir, sahifeler birbirine bağlanırken.
Ne içinde kalırım zamanın, ne büsbütün dışında,
Üstümde apak tennureler, musıklarlar karşımda.

Sessiz lerzelerde kaybolur şeb-i hicranlar,
Hakka, dil-i mecruhların selamıdır dualar.
Elimde zamanın şem'i, yavaş yavaş eriyen,
Dilimde mısra-ı bercesteler, tebessümler dileyen.
Giyerim katreleri mayalanır ruhum aşıyanda,
Sırılsıklam bedenim, bir ceylanın bakışında.

Gülzar, bayram yeri, al al açılır goncaları,
Bülbülün muhabbetten suya karışır kanları.
Menevşeler açmış sulusepken ırmaklarımda,
Mahur bir beste hayat, yorgun parmaklarımda.
Su şırıltısı, kanat çırpışı hüthüt kuşlarının,
Mihrimah gölgesinde, üveys bakışlarının.

Efsunkar hülyalarda kırılğan, son uykumuz,
Mavimtrak düşlerin sokağına düşer yolumuz.
Kollarımda, yokluğunun yazılmamış destanı,

Dizlerimde, küllenmiş sevdamızın ağrıyan yanı.
Aşk...Şeydalardan ödünç alıp libas misali giydiğim,
Gülistan saraylardan dipsiz kuyulara indiğim.

Mecnun'um, Leyla'sını kayıp dizelerde arayan,
Deli gömleğini mahşere dek sırtından çıkarmayan.
Anka'nın külleri serpilmiş dört bir yana,
Cism-i canım huruşan, pervane misali yana yana.
Sevgiliye hasretle, hüznün döker ab-ı hayat,
En mecalsiz vücuda, son visaldir memmat.

Gam günü kıpkızıl toprak, kıpkızıl güneş,
Öyle bir harlı matem ki sanki ölüme eş.
Dili tutulur musikarın bu eşsiz besteye
Yeminlidir ademoğlu cevr-i cefasını çekmeye.
Ademler, hazin, maşuklar aleminde,
Havvalar kırılğan, cennet bahçelerinde.

Zişan hilkatini tartamaz, çekinir sarraflar
Bir başka sonun başlangıcıdır maktalar
Erbab-ı aşkların hasbıhalini işlerim satıra,
Kelamdan süzülür, damla damla biriken hatıra.
Aramgahım, mehtabın mis kokan sessizliği,
Söylenmemiş sözlerin kalemden kağıda şenliği.

İki mavi arasında severim terennümleri,
Cemreler düşerken dikilir, ruhumun heykelleri.
İlmek ilmek dokunur gönül tezgahında kelimelerim,
Arşın en yükseğine ulaşır, eyvallahsız selamlarım.
Ney...Ayrılık narına düşer sufinin dilinde,
Mesneviler dizerim, hasbıhal meclislerinde.

Dallarda renk renk tomurcuklar girizgahım,
İklimler gelip geçer, tükenmez ahım.
Dökülür hatırası sırlı camekanların,
Adımlarım ruhudur, hayalet kaldırımların.
Efsunkar düşler, fırlar yamalı bohçalardan,
Naftalin serpilmiş yastıklarda uyutulmuş rüyalardan.

Kaybolur baykuşun büyülu bakışı matlalarda,
Ten kafesi can kuşuna dar gelir sahralarda.
Aşk kervanları arkam sıra, ayak izi dökülür yere,
Lirik seyrler, avare aldanışlar arzuhalimdir yare.
Şebnemler, ruhumda dalgalı, dipsiz okyanus,
Dünya, derinliklerinde kaybolduğumuz fanus.

İyilikler sunar şuara, sakinin kadehinde,
Boğulur sevdalılar kaleminin mürekkebinde.
Ayna...Bana beni anlatır, benden daha yakın,
Kırılır, parçalanır, sıkletinden kainatın.
Nakışlı mendiller gibi işlerim boş gergefleri
Sükutun mührü vurulur, süsler bütün sesleri

Misk kokular dokunur savrulan saçlarıma,
Ay kanatlı kuşlar çarpar hüznü bakışlarıma.
Özlemin girdabında yoğrulur ayrılıklarımız,
Şiirsiz naçar kalır, avare duygularımız.

GÖZLERİNDE UYURUM!

S E R V E T Y Ü K S E L

Gurbetin geceleri kalemimden dökülür,
Hasretimin karası gözlerinde uyurum...
Yıldızlar saçlarına elemimden dökülür,
Hilalin ışığında dizlerinde uyurum...

Örselediğin kalbim aşk hançerine kındır,
O kirpik uçlarında intiharım yakındır,
Her bakışın ruhumda alev alev yangındır,
Yollarıma serdiğin közlerinde uyurum..

Gül endamını görüp eşiğinde sızarken,
Bana mahşere kadar gamzelerin mezarken,
Hicranın sükutunda şiirimi yazarken,
Leblerinde kilitli sözlerinde uyurum..

Gölgende kaybettiğim beni sende ararım,
Her renkte, her nakışta, her desende ararım,
Hayalime, rüyama gelmesende ararım,
Gönlüne düşen aşkın gizlerinde uyurum...

AŞKIN RENGİ

SEVİM ÇETİN

Ve kırmızı,
O hüzün deviren mutluluğun yanaklarımızda ki köylü duruşuydu.
Aslında
Rengi belli olmayan yüzler arasında,
hakikisinden insan oluşumuzdu.

Sarı,
bir sokak lambasıydı,
bir şehir.
Şehir musallat olur saflığıma,
haramilik eder düşlerime
aldırmam.
Kaparım gözlerimi düşlerim.
Asyalı oluveririm dökük dişleri ile
Kızıl nehrin ortasında,
Firavunun gözleri gelir aklıma
sonra, şehrin sarı ışıkları
sonra sen.
Hani kapısı benim duygularıyla
hiç bir vakit çalınmayacak olan sen.
Seni düşünürüm,
pencere dibinde,
sarı sokak lambasının şavkında
düş biter.
Kalır yetimlik

Ve siyah,
biraz soğuk, biraz matem
ve sen,

Elimin elimde kalması
Sözlerimin kimsesizliğinden
Şairler öldü sandım hep.
seviler iklimi bitti diye.
oysa sessizlik siyahtan
siyah sensizlikten...

sordum yüzüme şiirler üfleyen geceye
aşkın rengini
dedi ki;
yüreğine yetecek umutlar biriktiren
gökyüzü hatırına
olsa olsa
Bir kadındır mavi...

ORTA OYUNU

HARUN GÖRÜCÜLER

a. Sesleniş

Ey karanlığı yurt edinen insan.
Kendi cehennemini büyütüyor içindeki isyan
El çek masivadan ve yalandan vera.
Gidilecek yer uyunacak rüya
Ödenecek fatura gibi dünya

Kırıldık, ikiye düştü kalem
Sondan başladık etkisi çok
Kapı açıldı yalnız, badı saba
İlelebet dönen bir çarkmışız ya da
Bıraktılar yürüdük
Birikmiş su kalabalığı
Fayda etmez yar ve yangına

Yol üstüydü yıkıldı duvar
Ölenle ölünmüyor artık
Nisyan adında bir yağmur var
Düştüğü yere ateş yakılmış
Sonra saygı duruşu bir dakika
Rabbim meğer ne kadar kalabalıkmış dünya.

b. Serzeniş

Kısık kısık andık sizi
Kesik kesik
Taş büyüdü boğazımıza
Dünyalarımız maki
Bir su yürüsün parmak uçlarımıza
Ay/rılsın büyü
Önümüze setler koymuşlar sanki
Yataklarımıza ipekten kumaşlar
Dudaklarımıza paylama
Aynalarımıza düşürmüşler görüntüyü
Nobel vermişler suskunluğumuza

Serin odalar bozulmasın kururken
Büyürken çocuklar ölüme
Diksinler kulelerini
Şehrin en görkemli yerine
Minareler virane şimdi
Kıyamet düşüyor Allah'ın evine.

Devir öyle böyle değil
Devrildi can verdiler üstte kalana.
Yıl bilmem kaç,
Bakılacak baş kalmadı ama
Gözler mihlanmış ayağa.
Ve bir çocuk daha ne kadar durabilecek
Ayak uçlarında
Bir meyve ne kadar tutunabilecek dala.
Hıçkırıklara bölünmüş dünya.
İnan/anlarsın
Ne demek bu topraklarda
Ortaçağ: Neşv ü nema.
Zaman-ı ahir.
Kan ve hiç gelmeyen deva.

Duygular bir annenin sırtına
Yüklenildi uyusun diye
Büyüsün ve yürüsün

Tüm karartılmış kıta.
Kulaklarda bitmeyen sada.
İçime dizdim sizi, melamet makamına.
İslam coğrafyası: Merhemi olmayan yara...
Fıskiyeli yalnızlar diktiniz şehirlerin ortasına.
Kimsenin olmadığı yan yana.
Herkes odun taşıyor bu yangına.
Ve çıra Avrupa.

Ortadoğu
Unutulmuş perde, kirli ayak.
Osmanlının kürek kemiği.
Üflense de o topraklardan bir pazar çıkmaz.
Cumartesi asla.
Cuma: İşte o Havva.
Vadedilmiş günah.
Bitmeyen dava.

c. Bekleyiş

Biz sürekli gurbeti kovalayan çocuklar
Daima koşan kendinden habersiz
Mezarlar kazıyoruz ölüme uzak
Savaşlardan dönüyoruz nefersiz

Mazisi ölmeyen şehir Şam
Oyuncakları kaldır artık uykudan
Çöktü fevran, geldi bir devrin sonu
Evveli yutuyor ahir zaman
Bir kervan bekliyor Ortadoğu
Susuz kuyuyu bulan
Eve ölüm getiren bir baba
Artık bulmak istemiyor.
Toprağı bol olmuş çocukları sofrada
Ortadoğu, gelecekler diye bekliyor hala.
Ve sükuneti seçiyor dünya.

BELLEĞİN AZMI

NACİ BAHTİYAR

Suyun oyduğu taşlara bir isim verilmeli
Sıcak ve akan saatleri buluşturan meyile
İpin belleğini zamana bırakan delirişe
Bir isim verilmeli damladıkça yumuşayan akıla

Ölüm de zamandan tazeler sırrını
Boşluğun tadından kurgular sanalın neme lazımları
Belleğin azmini sınavanı bilirim var oluşun tadını
Bir de buzun suyu kestiğı sentetik yalnızlıkları

İtiraf kıtlığında mevsimin öl olmuş damlaları
Kozmik düşleri soymuşlar bir gecelik talanlarda
Sabrın itikadı belleğin azmini kanatmış günlerdir
Suçunda kuruyan ego yalnızlık sarmalında boğulmuş

İçeri patlayan sancı konar mahremin dalına
Ölür aşırmanın hazzında saltanatın boş odaları
Karakter aşınmasının çektiğı kontrollü patinaj
Zincirini kırarak yalar şöhretin kemikleri

İdrak yolları iltihaplı ülkenin tıkanmış damarları
Dijital kirliliğin öpçüleri bir eylem yalnızlığında
İçimde birbirini kırarak yuvarlanan taşlar
Oturmadı yerine bende kanayan mutsuz bilinç

Canavar düdüğünü alar sessizliğin kırılmalarında
Aksonları körleşen bir yalnızlık üşümesiydi gecemiz
Işığın erdeminde biriken pıhtı biraz oksijen lütfen
Coşuyor nesnesini kemiren algı tühledikçe sessizliğı

EYLEME!

ZELİHA ÖZTÜRK

Düşer hüznümün katresi gecenin göğsüne
Ahım ayyuka çıkar melekler ağlar
Bir kara hüznün peçesi yüzümü örtünce
Şems feleğe küser hüzmeler ağlar...

Eyleme!

Vurma! kalemin can evinden beni
Mürekkep deryaya küser damlalar ağlar
Kavl-i cananım bir eyleyince ağyarla bizi
Leyla, Şirin, Ash, Züleyha ağlar...

Eyleme!

Sınadıkça kırdın kırk yerinden kolumu
Bırakmadın derunumda tek sırrımı
Dostluğa kul edince yolumu
Yar ağlar, ağyar ağlar, yol ağlar...

Eyleme!

Belli ki kıymet bulmamışsın hiç böyle
Yakutun sırrını sarraf bilirde
Yakmışlar, yıkmışlar, dağıtmışlar
Savurmuşlar her zerreni bir yere

Bir katre eşk-in uğruna efruz ağlar.

USANIR GİBİ

Y A S İ N Z A N

Bir görüş, bir gülüş, ötesi yok sevdanın,
Gelmeden gidilmez, adı olmaz vedanın,
Güz değil, kış değil, bu tavır neden?
Zemheride gül dermeye utanır gibi?

Uzaklığın kalbimde yer etmiş bir sızı,
Gözümde ne sultansın, ne padişah kızı,
Ben seni saraylarda aramam elbet;
Şanın dağlarda boy vermiş, uzanır gibi.

Yıllarca hasretini çektiğim duygu,
İnan ki sevdiğim, inan ki buydu,
Huzur; fikrimce senin öteki adın,
Bahçende çocuklar oynar gibi.

Çaremin tefsiri zor değil inan,
Ümidumu yeşertir tarihten bir an,
Belki de dermanım ellerindedir,
Bir vapur Samsun'a yanaşır gibi.

Kifayetsiz cümleyi bitirmek mi bu?
Aramamışken henüz yitirmek mi bu?
Yarım kaldı aşkım, yanıldı kalbim;
Çöllerde serabı su sanır gibi.

Sevgiye inkar değil, anlamak gerek,
Turnaya derya değil, bir ırmak gerek,
Sanma ki adını unuttur bu yürek;
Seni sensiz sevmekten usanır gibi.

YÜZLEŞME

Y A S E M İ N K A P U S U Z

Bezirganbaşı, kapı hakkım sus payı yılanların raksında,
Sazlar arasından yürek kanatan bir fare oyunu.
Bilmecelerden çilli bir kına taşı yazgım çiğdem avı dört nala.

Bir türkü tutturdum ki biraz gülden biraz goncadan.
Yarasanın göz kırpışını işleyip güvercin gerdanına.
Hokka ile gözden kara tufan, kufi semen-say hattıyla.

Yüzleşme(m),ölüm va'di ile istikbale sefer tekbiri.
Kevser ser levhası mahfuzda, eleğimsağma nasuh hatrına.
Delilik bilgeliği ile aşk gelince gönle, gidenlere sela(m).

Usulünce pişmiş acı köpüğün çatlamayan taşıyım.
Eşref saatte yanıyorum, aynasının ayasında simurgun.
Külümnden bir bukle gül inşa ediyor celladım, nafile.
Dilimin ucunda tüfengimin mercan saçmaları.
Bir kocakarı ayazında sıcacık mermilere sekerken ceylanlar,
Dil-i bi kararbürgüt ben, akılsız başımla akıl hocası aleme.

Yüzleş-medeyim, gençliğim eyvah ile uğultu medeniyetinde,
Günler hiç geçmiyorken günler ne de tez geçiyor-lar.(mış.)
Kamera! Çekim yeniden, yularından tutunca dünyanın.

Bu hegemonya, tasmalı suretiyle düzmece methiye.
Falcı itirafı bir solukta gürleyen o top sesleri.

Asude şi'rim, bülbül sesiyle kervanın onur konuğu.
Kızıl süsün aydınlattığı hilali karşılama muştusu.
Şarkılar sınavları çekilir kılacak, dünyayı yaşanılır, hatıratı yeşil.
Bahçede hanımeli açacak, bir kız emmi diyecek bir oğlana.
Kandillerde yarin gecesi leylak, gündüzü lale şavkıyacak.

Mazinin etkisiz heyelanı, kırklanmış arızı sükun gibi
Yüzleşme.

SEVDA KONAĞI

MUSTAFA YILDIZ

Garip ispinoz gibi konağına konsaydım
Sevginle şırıl şırıl yunağında yunsaydım
Ben olup yanağında gönlümce avunsaydım
Taşlarla örülseydim seni saran surlara
Ayân olabilseydin kalbimdeki surlara

Her akşam hüzün çöker yuvama tüneyince
Özlemin yüreğimi dertlerle beleyince
Yokluğunla acılar sinemde meleyince
Yaslasaydım bağrımı burcundaki surlara
Berdiyle dokunsaydım serdiğin hasırlara

İhtişamlı konağın bâdehu sebilisin
Geceleri eyvanın tutuşan kandilisin
Endamınla ruhumu cezbeden sevgilisin
Güzelim cemalini nakşetseydim surlara
Dilden dile sevdamı yaysaydım asırlara

Doynamam ki baksam da Mahperimin yüzüne
Şu akılsız başımı koysaydım yar dizine
Alabora eylersin dalsam kara gözüne
Al bayrağın olsaydım çekilseydim surlara
Benim sevdam sığmaz ki köşklere kasırlara

İNSAN Kİ İNSAN

MURAT CAN ÖLEKLİ

I

Bir gün,
Beyni kanatlarından büyük olan bir kuş
İntihar etmek istedi.
Fakat doksanlarındaki bir ihtiyar,
Daha fazla mühlet istedi tanrıdan
Ve mümkünse daha az yokuş.

Bir bulut süzüldü garbın dağlarına,
Bir anne süttten kesildi,
Bir kehribar döküldü çatlamış avuçlardan
Ve bir çocuk
Parmağıyla deldi genzini.

Vuruldu bir azade güvercin
Gövdesi karıncalı kiraz ağacı oyuldu.
Sunuldu et ve tırnak yabaninin önüne
Ve evvela kabukları soyuldu.

Kaburga kemiğinde kitlesel bir silah
Ve duyularda derin siperler kuruldu.
Çok zindanlı bir düşe doğru yürüdü karanlık
Ve evvela çocuğu korkuttu bu rüya.

Hangi pazar yerinde sunulur insan güruhu
Ve kilosu kaçaya satılır hürriyetin?
Surda açılan gedik bir girifte çıktı
Ve döndü hakikat ve hayal etrafında.

Bir gün bir aslanın gözü doymadı,
Sonunda kendisini de yemek istedi.
Canı yandığında anladı,
Karnındaki ceylanın neler çektiğini.
Canı yandığında ağladı
Ve üzüntüden kendini yiyip bitirdi,
Dört asırlık bir ağacın dibinde.

Dört asırlık bir ağacın dibinde her şey uludur.
Bu dergah kimindir dostlar, bu kimin yoludur?

Bu zaman bir çayda hatırlamak zaruri.
Ve pineklemek, peynir ekmek sofrasında.
Benim elim tütün kokuyor, gecenin yüzü zifiri.
Bu zaman gökyüzünü seyir bile parayla.

II

Su soğuk insan yüreği kadar.
Şu boş tenekenin içinde duran,
Zamanında on kiloluk katı yağdı, biliyorum.
Anlıyorum, domates çabuk yetişsin istiyor seracı.
Çünkü pazardaki teyze her hafta kilosunu soruyor.
İşportacılar pek nazik değil, biliyorum.
Çünkü nezaket karaborsaya hiç düşmüyor.
Anladım, ismimin üzerinde kaşe damgası yoksa
Hiç yaşamamış farz ediliyorum.
Yine de bu şiirde hicvettiğim için
Domates satan pazarcıdan özür diliyorum.
Hormonlu da olsa,
Çok domatesini yedik adamın,
Hak geçmesin.

Yirmi yaşında dünya,
Yirmi yaşında herkes.
Belki henüz çok başındayım.
Yirmi yaşında yaşam,
Yirmi yaşında ölüm.
Ben henüz yirmi yaşındayım.

İşte, liman görünüyor.
Dün ile bugün arasında sadece saatler yok;
Yollar var,
İnsanlar var.
Şakaklarımda inceden bir rüzgar.
İşte, liman görünüyor.

Bir gün sözcükler işe yaramadı.
Edildi sabah-akşam içine,
Kemiği yoktur,
En nihayetinde bir et parçasıdır bahanesiyle
Tüm sürç-i lisanların.

Bir gün bana bir şey söyleyin yüreğinizden.
Ola ki çıkmıştır yüreğin en temiz yerinden.

Bir şiir nerede başlıyordu bir gün?
Bir gün, bir şiir biter mi acep?
Şiirler intihar eder mi, yazıldıkları için?
Benimkiler ediyor işte,
Hafta içi her gün.

YOKSUN

İSA YASAĞÇI

I

Sarılayım izin ver, o yolun tozlarına.
İzin ver ey biçarem, izin ver ağlayayım.
Sukutumu perçinle, göz yaşına güneş vur.
İzin ver düşünmeye yoksulluğum başlasın.
Ben de bilirim elbet böyle ağlamak olur.
Ben de bilirim böyle nasıl geçer bir ömür.
Tutsaklığım, kuşları dünyaya kafeslemek.
Özgürlüğüm ise bir kibrit kutusu kadar hudut.
Gözlerime mil çeken senden daha da sendir.
Kıyamet sen kadar korkutmuyor beni,
Tir tir titiriyorum, ki bu üşümek değildir.
Yaşamak, sen üstüne kıymetsiz bir desendir.
Hatırla! Düşerken tutuşan yıldızları
Vuslat ile mi yoksa hasret ile mi yanar?
Kaybettim sana ulaşacak yolları.
Yıkılmışlık, zamanın yüzüme hediyesi.
Dokunmak kadar yakın bana ateş kolları
Ulaşır mı çehrene yüzümün kıvrımları?

II

Kuytular da yaşamak öyle deli bir fikir,
Sancıları sadece gözlerden okunacak.
İnan ey küskünlüğüm, senden derin sularım,
Saraylarda boğulan şehzadeler kadar saf.
İmkânsız kadar yakın, yaşamak kadar yakın.
İnan ey küskünlüğüm, senden derin sularım.
Ne kadar yaşandıysa bir o kadar tükendim.
Sen, gecelerin gizine güvenen ey nazenim.
Gecenin karanlığı umursamakla başlar,
Yokluğunu o eşsiz görünmez ışıkların.

Anmak değildir dile pelesenk etse de ayyaşlar,
Seni anmak anlaşılır, düşü yakınca yaşlar. Gel, gideceksen beni böyle düşkün bırakıp,
Dile köle edeceksen esen her rüzgâra dem vurup,
Peşin sıra arkana bakmadan, dokunmadan
Gitme.
Gitme, komşusu olalım kalmaların gülererek.
Gitmeleri hiçbir zaman anmadan,
Ne sen bana ne ben sana yanmadan,
Gel.

III

Ve böyle başlayacak sana varma telaşım.
Kimse gökyüzüne küfredemez artık.
Yokluğunda, yokluğumu düşleyen benim,
Varlığın da ölüm kaselerinden ab-ı hayat içen.
Sancısını aşk etmektir benim tesellim.
Ben yokluğunda ölümü düşleyenim.
Vuslatı emel saymam, sana hasret nimettir.
Gözlerde tüten, ansızın kalpte ışılan,
Tozu dumana katarcasına yekpareleşen
Sensizliğin kahrı, saadetinden mukaddes.
Benim, umuda korkularla yerleşen.
Lakin ölürken bile çocuklar kadar şen.
Ve böyle başlayacak sana varma telaşım.
Sen kaçarcasına uçarken gökyüzünde,
Başımıza düşmüyor diye uçan kuşları,
Gökyüzündeyken baki mi sandın?
Bitmez mi sandın ıstırap yokuşları?
Görmek kadar yakında şimdi ateş kolları.

IV

“Hasreti vuslatla takas eden namerttir”
Yoksun, yoksulluk düğümleir kalbime.
Gül yaksam, bülbül vursam tutuşur mu yüreğın?
Tüter mi gözümde tükenmiş gölgelerin?
Düşe yer bulamayan, hayaldeyse unutkan
Yüreğime yetişir mi kaybettiğim ellerin?
Tüter mi yüreğimde tükenmiş gölgelerin?
Yoksun, yıldızlar ve kederim yarışır yokluğınla.
Umutsuz değilim fakat onulmaz ise bu düş,
Kaybettiğim kendimse, senden gayrısı bensem,
Yokum ya ben de seninle tükenmişsem bir ömür,
Ve bir bensem mecnun ve bir bensem sersem,
Yine de yoksam,
Yanarım.
Tabağımda payıma düşen hasret nimeti.
Ve bilirsin, hasreti vuslatla takas eden namertti.
Yaşamak, sen üstüne kıymetsiz bir desendi.
Nereye bakarsan bak silinmez hatıralar.
Unutmak, gözler kapanıncaya kadardır.
Her yalnızlık, yüreği yokluk ile yaralar.
Bu yüzden ki ölümler yalnızlar için vardır.

SEN YÜRÜRKEN

SEDA ELDEN

Gözlerim eziliyor ayaklarında.
Yüzünde mermerden bir bulut,
Kar yağıyor bastığın topraklarıma.

Yanan bir dünya var ardında,
Kokusunu bile duymuyorsun,
Dağların karnı patlayıveriyor birden,
Toprak sarsılıyor temelinden,
Dünya bölünüyor sana;
Kalan ben.

Çekilip ayak altından,
Dönüyorum bıçak gibi köşeme.
Sen uzakta bir köşeyi,
Köşeyi dönüp gidiyorsun.

YAŞAMAK AĞRISI

KUBİLAY AHMET BALCI

İsimlerin içinden sessiz yağmurlar
Damlaya damlaya azalır gibi
Bu ilk konuşması yok mu buzdan bebeklerin
İklimler ne vakit böyle sessiz
böyle yarım kalmış ikindilere sığar olduysa
Geçmiş yakalayan
Tekrar tekrar yakalayan
Donmuş ve dipsiz bir bakışla gözler,
Akşamsız bir haziranda beklemektedir.
Bir bardağı içinde dem tutmuş hatıralarla insan
Sıkıp parçalamalı mı avuçlarını kanatırcasına yoksa
Yudum yudum içmeli mi zehrini
Bu su bengisudur diyerek,
Böylesi bir ölmek ab-ı hayattır diyerek.
Ve kediler şarkı söylemesini öğrenir
Yaşamasını ve ölmesini öğrenir
Varsak da yoksak da bu alemde
Hem ikisi aynı şeydir
Yaşamak ve ölmek
Varlık ve yokluk
Kediler sevmesini öğrenir,
İşte bütün mesele bu.
Sevmek her şeye eğilimlidir.

Rüyamda bir kuş gördüm rengi kızıl bir akşamdı
Rüzgarla yükseldi kanatları
Gözlerinde yarım kalmış bir bülbülün ahı
Öyle bir uçtu ki, ayakları arşa değdi bütün
Seyretti baştan uca hayat denen şu hengameyi

Bekleyişler
Yakarışlar
Yarım kalmışlıklar
Kalp kırıklıkları
Ve biraz tebessüm
Anneler –annelerin gözyaşları–
Anneler –annelerin duaları–
Her çocuğun kalbi ikiye ayrılır orta yerinden
Her çocuğun tutulur iki elinden
Bir çocuğun kalbi yarımır.
Açlık, doymayan bir açlık
en çok sevgiye sadece sevgiye
“Olmasa da olur” lar,
“Allah’ım lütfen olsun” lar,
“Olmazsa olmaz” lar,
“Olmuyorsa vardır bunda da bir hayır” lar.
Ama bir umuttur sonuna kadar beklemek
sonuna kadar beklemek
sonuna kadar
sonuna...

En güzeli başlıyor nefes alıp vermelerin
Bin yıllık ışıksız geceler yerini
mordan ve leylaktan bir sabaha bırakıyor
Isırılmış bir elmanın kokusu sarıyor dört bir yanı
Azalırken dudaklarımızdan dökülen kelimeler
İçimizde çoğaltıyor anlamını
Bak, ay yüzlü bir çocuk minik adımlarıyla yürüyor
kardan beyaz avuçlarında iyiliği tutmuş oynuyor
yüzünde zamanı durduran bir gülümseme
Biliyor musun bu çocuk
Senin her hüccesine aşına olduğum aydınlık gözlerindir.
Ve alnın mahcup bir edayla ölümsüzlüğün
Sularına dokunan kelebekler cumhuriyeti

Mumdan bir adam henüz erimeden dudakları
konuşmaya hazırlanıyor istiyor ki
bu son en son konuşması olsun
Kuklaların kendi gibi kalabalıklarla bir olması yok mu
Beraber bir büyüye kapılıp kör olmaları
İşte bak şurda bir çocuk tozdan topraktan kararmış minicik
Yüzünde buruk bir acı altında bezden tezgahı
Eski lacivert bir flütü acı acı üflüyor
İnsanlar sel gibi akıyor yanından
İnsanlar sudan insanlar boğulmuş insanlar boğuyor
Başka çocuklar geçiyor yanından pırıl pırıl elbiseleriyle
Büyüklerinin kucağında ya da yanında mutlu adımlarıyla
Çocuk çocukları görüyor doluyor gözleri
Adam çocuğu görüyor içinde kıyamet sesleri...
Sonrası körlük kalabalığın gözlerinde.
Çiçeklerin daha açmadan solması dalında
Ateşin sıcaklığı, yakması, eritmesi her şeyi
Sevgilerin, masum ve onurlu adamların yüreğinde
Hapsolup dokunamayışı kanayan yerlerine soylu kadınların
Susmak ve beklemek
Sevmek ve yine sevmek
ve yine sevmek ama içinden
İçinden ne olmuşsa hepsi bundandır.
Yalnızlığın bu ıslak ve onulmaz köşesinden
Seni söylüyorum
Seni o en güzel gözlerinle
Kaşlarına sığınıp yerleşen yıldızlarla
Saçlarından utanan güneşle
Ve yine gözlerinle yalnız gözlerinle
Ah bir duyabilsen içimi
İçimi yüzünden okuyabilsem
Kötülüğü zapt eder kalbimin kırlangıçları
Çocuklar sadece güler.

GÜLEYA'NIN DÜŞLERİ

GÜLÇİN AKBULUT

Eskidendi o Güleyya
çok eskidendi
kırkikindilerle ısladığımız
kurumuş yaprakları
ufaladığımız avuç içimizde
süzülen kuşlara
saatlerce dalışımız
çok eskidendi

Gözlerimiz bağlanmıştı
yüreklerimiz gibi
hatta hiç sarsmıyordu
hırçın vedalar bile
vagon katarları geçmiyordu
hayallerimizin üstünden

Kayıp okyanusların
yosunlu derinliğine
nasıl da saklanmış
paslı bir sandıkta
çürür şimdilerde
mavi kavuşmanın
büyülü anahtarı Güleyya

Umudumuz tomurcuktu
patlatmaya hazırđı
nar ekşisi baharları
ne oldu da aktı
bunca su köprü altlarından

Değişen neydi ki Güleyya
hiçliklerin peşinde
yorulur olduk
düş perdesinde
çoğul yalnızlıkların
değişmez başaktörü

Gözden ırayan
özden de mi ırar Güleyya
ey gökyüzümün nefesi
dağ rüzgarımın
hicaz sesi Güleyya